

Na titulní straně foto Eva Brožová

Reportáže

Útvar výrazně viditelného postavení..... 2–5
Odstavné vlakové nádraží je problém.....20–23

Otázky pro...

...pol. prezidenta plk. Mgr. Petra Lessyho.....6–7

Z domova

Policejní prezident u moravskoslezských policistů.....8
Rychnovští hasiči mají novou požární stanici.....8
Byl jsem na misi.....9
Falšování roku výroby.....9

Ze zahraničí

Důvěrné informace po telefonu..... 10
Čínští cenzori odpojují mobily.....10
Neprůstřelný deštník pro prezidenta..... 11
Vězně propouštěla manželka..... 12
Názorů ač jsme různých.....13

Případ skončil

Přímý úder..... 14–15

Zlatý záchranářský kříž

Hodnotili loňské činy.....16

DNA v praxi

Mezera ve vzdělání.....18–19

Nové zbraně

IWA 2011.....25–27

Portrét

Orlické vraždy – rok života.....28–29

Školství

Vzdělávací aktivity VPŠ v Brně.....30–31

Z kraje

Aktivní ostravští policejní senioři.....32
Lounský policista přeborníkem v triatlonu.....32
Škodná v revíru.....33
První Ethnic Friendly zaměstnavatel z řad policie...34
Neotvírejte dveře podomním prodejčům.....34

Křížky u silnice

Mechanikova předehra, pilotův černý konec.....35

Čtenářské soutěže

Jedna z historických metropolí starého kontinentu...24
Velká soutěžní křížovka.....42
Deset minut s paragrafem.....43

Z policejních archivů

Tanec s psychopatem.....36–37

Dvacet let policie

Historické milníky pořádkové policie..... 44–45

Krimiokénko

Příběhy z kamer /7.....46–47

Sport

Na horách za velkou louží.....48

**ÚTVAR
VÝRAZNĚ
VIDITEL-
NÉHO
POSTAVENÍ**
(str. 2–5)

**ODSTAVNÉ VLAKOVÉ
NÁDRAŽÍ JE PROBLÉM**
(str. 20–23)

IWA 2011 (str. 25–27)

VZDĚLÁVACÍ AKTIVITY
(str. 30–31)

HISTORICKÉ MILNÍKY
(str. 44–45)

**LOUNSKÝ POLICISTA
PŘEBORNÍKEM
V TRIATLONU** (str. 32)

Měsíčník POLICISTA vydává MV ČR, odbor prevence kriminality

Ředitelka: Mgr. Jitka GJURIČOVÁ

TISKNE: Tiskárna Ministerstva vnitra, s. p. o., Bartůňkova 1159/4, 149 01 Praha-Chodov.

REDAKCE:

šéfredaktorka Mgr. Dagmar LINHARTOVÁ Grafická úprava a reprodukce: Kristina Pokorná

Příjem inzercí v redakci: tel.: 974 841 814, 817, 613, 684. Inzeráty zasílejte na adresu redakce v tiskovém PDF, nebo JPG, v barevnosti CMYK. Za obsahovou náplň a případné textové chyby v zaslaných inzerátech v elektronické podobě redakce neodpovídá.

Sídlo redakce: Olšanská 4, 130 00 Praha 3. Poštovní adresa: nám. Hrdinů 4, 140 00 Praha 4
Tel: 974 841 814, fax: 974 841 094, e-mail: redakce@mvr.cz,
<http://www.mvr.cz/clanek/casopisy-policista.aspx>

MK ČR E 5199 ISSN 1211-7943

Informace o předplatném, objednávky policistů a veřejnosti vyřizuje Tiskárna Ministerstva vnitra, s. p. o. obchodní úsek, Bartůňkova 1159/4, 149 01 Praha 4-Chodov

tel.: 974 887 334, 335, 341, fax: 974 887 333, e-mail: pavel.komarek@tmv.cz Objednávky veřejnosti a zahraničních zájemců vyřizuje: Předplatné tisku, s. r. o. Obchodní úsek Hvoždanská 5-7 CZ – 148 31 Praha 4 Roční předplatné činí 360 Kč Předplatitelům zasílá Jindřich Matouš, distribuce tiskovin.

Redakční uzávěrka 22. 4. 2011. Číslo 5/17, ročník vychází 10. 5. 2011.

Podávání novinových zásilek povoleno: Českou poštou, s. p. Odšedpný závod přeprava, č. j. 23/96, dne 3. 2. 1996. Nevyžádané rukopisy, fotografie a kresby se nevracejí. Za původnost a pravdivost odpovídá autor. Některé příspěvky budou uveřejněny i v počítačové síti internet.

Tiskárna nezodpovídá za nekvalitní výtisků nekvalitního obrazového materiálu dodaného redakci, fotografií od externích spolupracovníků redakce a archivních materiálů z policejních spisů.

Všední lednový den letošního roku. Krásná Praha. Odpolední chvíle. Ulice Na Příkopěch v rušném provozu, ale i za rohem v Senovážné ulici se pohybuje řada chodců. Mezi nimi dva milovníci bojových umění, muži ve věku 37 a 32 let, celkem nenápadní chlapi, přitom absolventi vojenského výcviku, kteří bočním vchodem vstoupí do objektu České národní banky...

Útvar výrazně viditelného postavení

V Ve 14:30 se ozve alarm pultu centrální ochrany, policejní operační důstojník hlásí napadení bankovního domu v centru hlavního města. Do pěti minut jsou na Senovážném náměstí první policejní hlídky. Kolem 14:45 vyvádějí policisté Služby pořádkové policie hlavním průčelím proti Pražské bráně klienty významné banky ven z domu. Běžte pryč, prosím vás, buďte v klidu, paní, máme tu loupež. Cože?!

Události nabírají na spádu, byť čas se rovněž kvapně řítí kupředu. Pachatelé zadržují rukojmí, stáhlí se do suterénu, z prostoru garáží si budou klást podmínky. Na vážné ohroženou adresu se sjíždějí zásahové jednotky, jsou tu policejní vyjednaváci. Dostaví se i kolegové z útvaru rychlého nasazení. Velení má v rukou podobu strůjčů drzého loupežného přepadení ze záznamů interních, průmyslových kamer.

V 17:30 jsou jasné požadavky pachatelů. Chceme volný průjezd, otevření banky, vydáme postřelené rukojmí! Své kroky myslí naprosto vážně, další střelba už nebude do nohy nad koleno. Do toho se ozývá Obvodní oddělení P ČR v Úvalech. Nedaleko nádraží v opuštěném areálu jakési fabriky drží další zločinci jako rukojmí pravděpodobně manželku a dceru jednoho z ředitelů ČNB. Jako v hollywoodském filmu.

S jistotou víceméně stoprocentní lze předpokládat, že jsme svědky organizovaného spolčení nebezpečných pachatelů. Dva krizové štáby vyhodnocují situace, rozmisťují plně ozbrojené, neprůstřelnými vestami a ochrannými štíty vybavené policejní specialisty v obou napadených prostorech. Trpělivost přesylená vyjednávání neuspěla.

Úderem večerní půl desáté hodiny velí nejvyšší důstojníci k útoku na obou frontách. V bezmála dezinfekčně čistých podzemních, dobře nasvícených prostorách banky i v temném, neutěšeně špinavém prostoru nepoužívané tovární haly probíhá obdobný scénář. Ruce vzhůru, policie, pust' rukojmí, ke zdi, odhod' zbraň, tady policie, chci vidět ruce! Razantní, až řvané příkazy.

Červené tečky světelných zaměřovačů, rozkmitané kužele světla se soustřeďují na násilníky. K zemi, nehýbejte se, máš další zbraň?!

Pachatelé, překontrolovaní od hlavy k patě, končí v poutech. Vydržte, nebojte se, už je to v pořádku, konejší policisté rukojmí a vedou je ven k vozidlům. Je vymalováno.

V Úvalech se zrovna mokravě rozněžilo...

(Volný popis z průběhu součinnostního cvičení zásahových jednotek Policie ČR spolu se samotnými zaměstnanci banky, s bankovní policií a dále i s některými složkami integrovaného záchranného systému. Akce skončila v pozdních večerních hodinách, nikdo z policistů ani ostatních zúčastněných osob nebyl zraněn.)

V ozvěnách na čerstvou kriminalitu

Služba pořádkové policie dnes čítá zhruba dvacet tisíc policistů a je tedy nejpočetnější službou v Policii ČR. Zároveň představuje velice všestrannou policejní složku. Patří sem policisté na základních útvarech, obvodních a místních oddělení a policejních stanic máme na šest stovek, policisté

z hlídkových služeb, příslušníci určitým způsobem specializovaní a sloužící v zásahových jednotkách, v železničních odděleních, v pohotovostní motorizované jednotce, mezi kynology, hipology a v dalších odbornostech v rámci Policie ČR.

V posledních letech jsme akcelerovali v práci naší služby nové trendy, například návrat k okrskářské činnosti, moderně se tomu říká community policing. Rozvíjíme mnohé nové trendy, které akcentují současný vývoj kriminality, nápad trestné činnosti, což představují aktuální specializace pořádkových jednotek, rozvoj antikonfliktních týmů, specializace služební kynologie a dalších složek služby pořádkové policie.

(Z rozhovoru s plk. Mgr. Petrem Sehnoutkou, který byl – do 31. 3. 2011 – necelé čtyři roky ředitelem Služby pořádkové policie.)

K hromadné bitce nedošlo

Zabedené výlohy některých obchodů, do bezpečí uklizené odpadkové koše či masivním řetězem zabezpečené poutače na chodnících. To byl v pátek obrázek centra Nového Bydžova na Královéhradecku, kam se na sobotní shromáždění chystalo několik set příznivců krajní pravice a jejich odpůrců.

Mimořádný zavírací den ohlásila místní pobočka České pošty. Je to skutečně kvůli tomu pochodu. Měli jsme strach, aby nám demonstranti něco nepoškodili, kdyby k něčemu došlo. Nechat zavřenou pobočku nám doporučila i policie, řekla vedoucí provozovny.

Jsem velmi uklidněn opatřeními, která byla přijata, prohlásil během osobní pracovní návštěvy ministr vnitra Radek John. Náklady na sobotní zásah, při němž má být nasazeno několik set příslušníků různých policejních složek, včetně vrtulníku a vodního děla, odhadl na stovky tisíc...

U nedalekého kostela sv. Vavřínce se uskutečnilo náboženské shromáždění asi dvou set Romů a dalších odpůrců Dělnické strany sociální spravedlnosti, na němž řečníci vyzývali k toleranci a poklidnému soužití. Skupinka nacionalistů se mezi ně pokusila proniknout s vlajkou DSSS, ale zabránila jim v tom policie.

Na místě byly tři stovky policistů, včetně několika psodů a jízdních policistů na koních. Nad městem dlouze kroužil vrtulník.

Po několika výzvách k rozchodu, kterých asi stovka osob neuposlechla, jsme s použitím donucovacích prostředků prostor uvolnili, popisovala události krajská policejní mluvčí. Kromě obušků použila policie i dělbuchy a zmíněnou jízdní jednotku. Při zákroku bylo zajištěno sedm demonstrantů pro podezření ze spáchání správního deliktu. Později policie zadržela třináct osob v souvislosti s obviněním ze spáchání trestného činu výtržnictví.

Jednu dívku odvezla sanitka k ošetření poté, co po kontaktu s koněm utrpěla zranění nohy. Anarchisty a Romy držel policejní kordon v Havlíčkově ulici do doby, než prošel průvod nacionalistů...

(Volně vybráno z denního tisku 12. a 14. 3. 2011.)

To znamenalo, že mým prvořadým úkolem bylo konsolidovat, propojit lidi do jednotného ředitelství. Podařilo se to nově ředitelství určitým způsobem i zcentralizovat na nejvyšší úrovni a složky na nižších úrovních se dostaly pod jedinou strukturu – k ředitelství postupem času přibýly kdysi samostatné odbory služební kynologie, hipologie. Nedílnou naší součástí se stal i odbor speciálních potápěčských činností a výcviku, který teď od Nového roku opět přešel pod jinou službu. Ředitelství služby pořádkové policie mělo zhruba 150 policistů a občanských zaměstnanců rozdělených do tří odborů, což tvořilo celkem velký konglomerát odborníků.

Odcházíte od uzavřené práce?

Ne, určitě ne. Měl bych ještě sám plno nápadů a byl jsem tady obklopen lidmi, kteří jsou velmi kreativní, a mnozí hodně zkušené, třeba jako pan náměstek Gregor. V současnosti tady přibýla řada policistů z přímého výkonu služby, nedávni vedoucí obvodních oddělení, kteří přicházejí do Služby pořádkové policie s novými, právě teď pro výkon služby potřebnými podněty. Takže bychom společně jistě měli co dál nabídnout, řešit, posunovat kupředu.

Určitá jiskření ve společnosti, projevy vzájemných nesnášenlivostí zaznamenáváme delší dobu, nedávné dění v Novém Bydžově bylo ovšem hodně vyhraněné. Jsou na něco podobného pořádkoví policisté dostatečně připravení?

Dovolil bych si trochu polemizovat. Když jsme si za nedávné roky dělali rozbor takových událostí, nebo přesněji bezpečnostních opatření, která se za těch okolností dělávají, tak zaznamenáváme prokazatelnou tendenci přibývajících opatření na divácké násilí a problémy s ním spojené. Extremismus a jeho projevy se u nás v předchozím období podařilo malinko snížit. A nižší úroveň se odrazila v počtech příslušných opatření.

V současném nasazení pořádkových sil je zcela zjevně na prvním místě postup v rámci řešení problematiky diváckého násilí. Sice mimo stadiony, ale s ohromným, největším soustředěním lidí a prostředků. Veliká bezpečnostní opatření začínají kroky kriminálky, spadají sem i mezinárodní spolupráce, pak samotné doprovody sportovních fanoušků a vlastní řešení, zajišťování veřejného pořádku mimo sportovní areály.

(Z rozhovoru s plk. Mgr. Petrem Sehnoutkou, od 1. 4. 2011 pracuje jako náměstek pro vnější službu na policejním ředitelství Pardubického kraje, vedle pořádkové policie mu tudíž do zodpovědnosti přibýla dopravní a cizinecká policie.)

Zřízení antikonfliktních týmů

Obecně od 90. let rostla agresivita účastníků na akcích s větším počtem osob (hlavně fotbalová utkání, demonstrace ap.)

a postupně se také zvyšoval nejen počet zákroků ze strany policie, ale také jejich závažnost. Toto následně vedlo ke kritice bezpečnostních sborů a zpochybňování jejich práce. Na základě toho byl vznesen požadavek ke zdokonalení a zviditelnění policejních postupů. Proto byla v roce 2006 převzata ze Spolkové republiky Německo koncepce antikonfliktních týmů. K samotné aplikaci tohoto projektu v praxi a prvnímu proškolení policistů **došlo v prvním pololetí roku 2006** na tehdejší SPŠ MV v Brně. Od té doby bylo uspořádáno celkem 19 specializačních kurzů pro členy AKT.

Antikonfliktní tým („AKT“) – je skupina speciálně vyškolených policistů, jejichž základním úkolem je transparentním způsobem prostřednictvím komunikace předcházet konfliktům a agresivnímu jednání osob, zejména v lokalitě, kde se shromažďuje větší počet lidí. AKT složené z vybraných policistů se orientují na cílové skupiny účastníků akce nebo shromáždění, na místní obyvatelstvo, diváky a na zástupce sdělovacích prostředků. Intenzivně jim vysvětlují v rámci rozhovorů smysl a účel příslušných policejních opatření zejména tam, kde nejsou policejní manévry pro veřejnost zcela pochopitelné. Členové AKT upozorňují osoby, které jsou shromážděním dotčeny, na aktuální právní stav akce a na jednání, jež mohou přerůst v protiprávní činnost.

Tento způsob policejní práce se za dosavadních 5 let výrazným způsobem zasloužil o vylepšení image a „PR“ Policie ČR. Z pilotního projektu zavedeného ve 3 tehdejších správách krajů P ČR v roce 2006 se AKT rozšířil do všech současných 14 KŘP ČR. **V současné době ho tvoří přes 190 policistů a policistek**, podílejících se nezástupitelným způsobem na úspěšném zvládnutí akcí za účasti většího počtu osob.

(Z podkladů Služby pořádkové policie k větší publikaci u příležitosti výročí 20 let existence Policie ČR.)

Městské násilí mezinárodně nahlížené

V areálu zámeckého hotelu ve Štítně se **ve dnech 26. a 27. května 2009** uskutečnilo „Mezinárodní setkání expertů na městské násilí“. Jednalo se o akci, kterou v rámci českého předsednictví Radě Evropské unie zorganizovalo ředitelství Služby pořádkové policie Policejního prezidia ČR. Do Štítny se kromě českých policejních odborníků sjeli také představitelé bezpečnostních sborů z 10 evropských zemí (Belgie, Bulharsko, Francie, Kypr, Lucembursko, Portugalsko, Řecko, Slovensko, Švédsko, Španělsko) a zástupci dalších subjektů participujících na zvládnutí této problematiky (mj. Ministerstvo vnitra, veřejný ochránce práv, územní samospráva).

Prioritním cílem akce byla mezinárodní výměna zkušeností na poli boje s extremismem a diváckým násilím, ale i legislativního rámce práva na shromažďování. Prezentována byla také další témata spojená s tímto druhem násilí. Setkání se zúčastnili také ministr vnitra Ing. Martin Pecina, MBA, náměstek policejního prezidenta pro vnější službu plk. Mgr. Ing. Ivan Bílek,

Plk. Mgr. Petr Sehnoutka, dnes náměstek ředitele na Krajském ředitelství Policie ČR Pardubického kraje

Na vzestupu spíše divácké násilí

Přišel jsem do období, kdy zhruba rok dva fungovalo sloučené ředitelství služby pořádkové policie a ředitelství služby policie železniční, která byla dříve samostatná.

veřejný ochránce práv JUDr. Otakar Motejl, JUDr. Jiří Komorouš a radní města Plzně pro bezpečnost JUDr. Karel Paleček. Na akci čeští policisté zahraničním kolegům představili činnost a organizaci, ale i výstroj a výzbroj pořádkových jednotek, antikonfliktních týmů, policejních psovodů nebo jízdní policie. Teoretická fakta byla doplněna o dynamickou ukázkou taktiky pořádkových jednotek a jízdní policie. Činnost pořádkových policistů byla prezentována také prostřednictvím videozáznamů z demonstrací a násilných akcí, kterým museli policisté v minulosti čelit. Prezentovány byly také strategie zvládnutí městského násilí na regionálních úrovních. Radní JUDr. Karel Paleček při prezentaci problematiky v podmínkách města Plzně poukázal na fungování a přínos koordinační dohody uzavřené na počátku tohoto roku mezi městem a Policií ČR.

Účastníci setkání se shodli na tom, že přestože se formy městského násilí v národních podmínkách v řadě aspektů odlišují, existuje mnoho oblastí (například vzrůstající radikalizace extremistických skupin), ve kterých je vzájemná výměna informací a zkušeností velmi prospěšná. Je tedy zřejmé, že mezinárodní spolupráce v této oblasti, bude nadále pokračovat.

(Dokumentovat přepestré víceleté aktivity pořádkové policie celistvě a beze zbytku by vyžadovalo rozsah solidní knížky. Některé historičtější mezníky Služby pořádkové policie najdete rovněž na stránkách 44–45.)

Fotbal ČR – Polsko

Dne 10. října 2009 proběhlo zatím nejrozsáhlejší bezpečnostní opatření v historii Policie České republiky při zajištění a ochraně bezpečnosti a veřejného pořádku v souvislosti se sportovním utkáním, v tomto případě fotbalovým utkáním mezi

reprezentací České republiky a Polska. Bezpečnostnímu opatření předcházela pečlivá příprava a vyhodnocování dosavadních informací k rizikovosti utkání. Polští rowdies patří k nejtvrdějším v Evropě a v minulosti došlo při násilných střetech mezi zneprátenými rowdies navzájem a následně s policií k mnoha zraněním, a dokonce i ke zranění smrtelnému. Byla přijata odpovídající opatření ve spolupráci s dalšími krajskými ředitelstvími Policie, se Službou cizinecké policie a některými organizačními články Policejního prezidia České republiky. Největší díl odpovědnosti však bez pochyb spočíval na bedrech Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, a proto bylo na bezpečnostní opatření nasazeno okolo

jednoho tisíce policistů včetně jízdní policie, od kterých všichni, veřejnost nevyjímaje, očekávali zajištění bezpečnosti v ulicích hlavního města.

(V „kronikářských zápisech, hodnotících ohlédnutích a zprávách ředitelství Služby pořádkové policie se v rychlém sledu střídají uskutečněná opatření s rozmanitou škálou odborných setkání či přímo specializovaných nácviků bezpečnostních zajišťovacích postupů.)

Než přijde výstražná střelba

Na náměstí maloměstka se pomalu leč nezadržitelně srocuje dav různorodých lidí.

konci boční uličky čeká nastražená bariéra řetězem k sobě zafixovaných ojetin motorových vozidel.

Vzápětí auta vzplanou. Nad dramatickým jevištěm začne kroužit monitorující vrtulník. Policejní síly pacifikují nejdříve jedince.

Ozývají se dělbuchy, střety nevražících soupeřů.

Několik míst halí dým v barvách od růžové po sytě krvavou. V prostředí tušíme slzný plyn. Výstražné výstřely se ke slovu vlastně nedostaly.

Zadržováním vůdčích typů demonstrace, po trpělivých pokusech vyjednavačů, se rozvášněné dění v kulisách historické městské zástavby nezadržitelně zklidňuje. Přehlídka obnažené zlovůle – a její pořádkové uhašení – na štěstí končí bezbolestně...

(Volný popis součinnosti cvičení pořádkových a speciálních pořádkových jednotek Krajského ředitelství P ČR Pardubického kraje, k němuž došlo v květnu 2010 v Jaroměři-Josefově.)

Prvořadý je vždycky tým

Novému řediteli pořádkové policie bych rád popřál, aby navázal na to dobré,

Ozývají se jednotlivé výkřiky, hvízdání. Zprvu opatrné projevy protestů, nejspíš proti čemukoliv, nabírají na intenzitě. Jejich odhodlání jít do agresivity sílí a houstne.

Na druhé straně pomyslné bariéry se formuje několik hrází policejních těžkooděnců, s jednou rukou na rameni nejbližšího kolegy, jinde s tvrzenými průsvitnými štíty v pokrčeném předpažení. Za nimi pár psů, po straně na tucet krásných koní jízdní policie. Vyložené v záloze obrněná vozová technika, na improvizovaném heliportu helikoptéra Policie ČR.

Vedle demonstrantů procházejí zvědaví občané, může se objevit nejedno malé dítě, dokonce mladá matička s kočárkem, aby komplikací nebylo málo. Reportér, známý

z České televize, se prodírá do policejního zákulisí. Teď to bude na kameramanovi, zatímco on si možná dopřeje oddechovou služební kávu.

Pokřik nespokojenců přerůstá ve skandování, nesourodý, sotva srozumitelný řev. Pak vybuchne rozhořčení neřízeného davu naplno.

Policejní stát, fůůj, zavřete mocipány! Hladinu vulgarity můžeme následně sotva přenést na papír.

Obě strany jsou v dalším průběhu děje v pohybu. Neprostupný val pořádkových policistů, podporovaný tentokrát i vojenskou policií, zatlačí rebelující společení, odhadem na dvě stovky zejména mladších lidí, stranou z rozlehlejšího prostranství. Na

co se tady podařilo uvést do života. Předpokládám, že bude chtít poznat mé názory na danou problematiku, a jsem připravený předat mu myšlenky, veškeré zásady, ke kterým jsem při řízení Služby pořádkové policie dospěl a o nichž jsem si do poslední chvíle myslel, že by mohly někam prospěšně směřovat.

A také mu přeju, aby měl takový tým, jaký jsem měl já. S lidmi tady byla pro mě radost spolupracovat!

(Plk. Mgr. Petr Sehnoutka)

**Připravil Jaroslav KOPIC
Foto archiv policie ČR a autor**

... policejního prezidenta plk. Mgr. Petra LESSYHO

Plk. Mgr. Petr Lessy byl jmenován do funkce policejního prezidenta 24. ledna letošního roku. Zajímalo nás, od kdy a kde u Policie ČR působil pan Lessy před nástupem do této nejvyšší policejní funkce

Začínal jsem v roce 1990 jako starší inspektor s územní odpovědností na Obvodním oddělení Dobrá v okrese Frýdek-Místek. Zde jsem se poprvé setkal s policejní prací, nejvíce u pořádkové

policie a vyšetřování, a tím jsem si také rozšířil svůj obzor poznávání policie. Bytostně jsem se celou dobu věnoval vnější službě, tzn. uniformované policii, a myslím si, že to je nádherná práce.

Do funkce jste nastoupil krátce po uskutečnění poměrně rozsáhlé reformy Policie České republiky. Co považujete za hlavní úkol policejního prezidenta v současné době?

Dal jsem si do vínku zejména stabilizaci naší policie, protože poslední tři roky byly díky reformnímu úsilí poměrně náročné, a teď nastal ten správný čas ohlédnout se také zpátky a říci si – reforma přinesla i některá slabší místa, která by stála za to podívat se na ně znovu, a posoudit, zda by neměly být některé kroky revidovány.

reformní kroky. Přesně v intencích jak jsem řekl, půjdeme evoluční cestou, v žádném případě revoluční. Musíme se podívat zpět na uplynulé tři roky, odstranit dílčí nedostatky, které se vyskytují, a pak připravit minimálně střednědobý výhled kam chceme, aby naše policie kráčela a aby byla stabilizovaná natolik, že bude-li na tomto místě sedět prezident takový nebo makový, bude podle tohoto střednědobého horizontu policie pracovat.

Jednou z priorit, pro kterou jste byl také do této funkce dosazen, je boj s korupcí. Jakými kroky chcete proti korupci v policii a okolo ní bojovat?

Korupci vnímáme jako jednu z priorit jak pana ministra, tak i celé vlády, a také mojí. Jedním dechem ale říkám, že se nechci zaměřením se na boj proti korupci dostat do situace, že bychom rezignovali na některé pozice dosažené na jiných úsecích poměrně závažné trestné činnosti. Například v boji proti extremismu dosáhla policie v minulých letech velmi slušných výsledků, a já nechci, abychom se dostali tzv. na ústup. Takže boj s korupcí ano, ale musí být vyvážený s dalšími formami našeho boje proti trestné činnosti. A pro boj s korupcí chci zejména rozvázat ruce některým specializovaným útvarům, jako je Útvar pro odhalování korupce a finanční kriminality. Jde o to, aby tady byli opravdoví detektivové a vyšetřovatelé, kteří pocítí pro svoji práci a snažení širokou podporu ze strany vedení. Znamená to, že se chci vrátit k ryzí policejní práci, k zásadám oficiality, která v trestním řízení panuje, a chtěl bych, aby naši lidé, kteří bojují proti korupci, měli širokou podporu celého týmu policejního orgánu, který stojí za nimi. Abychom opravdu dali jasně najevo, že naše priorita je boj proti korupci, vytvořili jsme pro to podmínky a policie jako taková za těmi lidmi, kteří povedou nelehký boj, bude plně stát. Nesmíme se dostávat do situací, kdy druhá strana, proti které bojujeme, našeho policistu nakonec více-méně devastovala.

Máte srovnání, zda je korupce v policii a kolem policie u nás vyšší než v některých okolních zemích? A jak tam proti korupci bojují, bereme si z nich příklad?

Korupce je téma, které se promítá v celém světě, je to otázka úrovně společnosti a jejího vnímání korupce. Česká společnost si uvědomuje, že je to obrovský společenský problém. To se ukazuje i na kauzách, které se poslední dobou šetří. Společenské vnímání je velmi citlivé, a jak já to vnímám, ochota občanů oznamovat korupční kauzy je mnohem vyšší, než byla v minulosti. A co se týká okolních

STABILIZACE POLICIE

služby. Práce se mi velice líbila, snažil jsem se dále rozvíjet a pracovat na sobě. Během tří let jsem se dostal do pozice zástupce vedoucího malého Obvodního oddělení III. typu v Palkovicích. Někdy jsem působil v pořádkových službách, a to byl můj šálek čaje. Mám rád tuto práci, protože se při ní člověk hodně setkává s lidmi. Vlastně dnešní filozofie community policing je to, co jsme už tenkrát s mými kolegy realizovali. Z pozice v rámci pořádkové služby a vedení malých obvodních oddělení jsem postupoval, až jsem řídil Obvodní oddělení ve Frýdku-Místku. Přes okres jsem pak přešel až na velitele služby pořádkové policie v rámci kraje tehdejší Správy severomoravského kraje v Ostravě, kde jsem vlastně působil nejdelší část služebního období. To znamená od roku 1999 až do roku 2008, kdy jsem se dostal na pozici zástupce ředitele krajského ředitelství pro službu uniformované policie. Po reformě Policie České republiky jsem si šel na vlastní kůži vyzkoušet funkci vedoucího Územního odboru ve Frýdku-Místku. To mě nesmírně obohatilo, protože dnes mohou čerpat své zkušenosti z práce náměstka krajského ředitele před reformou a vedoucího územního odboru po reformě. Potom jsem přesídlil na jižní Moravu spolu s kolegou Tomášem Kuzelem. Tady jsem měl možnost vyzkoušet si pozici náměstka pro vnější službu po rozdělení policie do 14 krajských ředitelství. Zažil jsem tady i krátkou zkušenost ve Službě kriminální

Neříkám, že reforma byla špatnou věcí, policie určitě potřebovala reformní kroky, ale někdy se stávalo, že v podstatě v přetoknosti reformního dění mohly uniknout některé změny, které byly spíše k neprospěchu než ku prospěchu věci.

Můžete jmenovat některé úseky, kde by byla potřeba nějaká změna, nebo na co se chcete podrobněji zaměřit?

Musíme se podívat zejména na základní stavební kámen, kterým je práce policie. To jsou dneska územní odbory a potažmo základní organizační jednotky, jako jsou krajská ředitelství. Dneska jednoznačně vidím, že jestliže voláme policisty, kteří mají na starosti velké teritorium, k odpovědnosti, tak jim musíme dát i pravomoci. Nejsem například spokojen s dnešním rozdělením kázeňské a personální pravomoci. V neprospěch velitelů na územních odborech. To je jeden z větších problémů, které dneska vnímám. Je třeba také dokončit a dát do správných mantinelů i reformu cizinecké policie, která také proběhla přetokně. A to vše navazuje na další záležitosti, které v policii jsou, jde třeba i o drobnosti, jako například zamyslet se nad koncepcí pyrotechnické služby ČR, musíme vrátit některé specializované složky tam, kam patří. Drobných dílčích kroků, které chci, aby směřovaly ke zjednodušení řízení a ve prospěch naší služby občanům, bude více. Policie teď není ve stavu, kdy by měly probíhat nějaké další hluboké

států, byl bych rád, kdyby si naše policie velmi intenzivně vyměňovala poznatky z boje proti korupci s kolegy z ostatních států Evropy. Například jsem měl možnost jednat s jeho excelencí francouzským vel-vyslancem, se kterým jsme se v oblasti boje proti korupci dohodli na krásném nápadu vyslání francouzských expertů na odborný seminář, který by měl proběhnout

význačnou část úseku naší práce, svědčí o tom mé nedávné setkání s paní feditelkou Gjuričovou, se kterou jsme si vyměnili názory, co se týká otázek preventivních projektů. Prevenci kriminality u policie vnímám jako každodenní práci každého, zdůrazňuji každého z policistů. Proto když jsme se před chvílí bavili na téma některých úskalí, které reforma přinesla,

stále se nemohu ztotožnit s tím, že nástrojem pro práci na preventivním úseku není pracovník na územním odboru, který by byl přímo řízen vedoucím územního odboru. Tím narážím na to, že tiskový mluvčí a preventista na regionálním území je řízen někde z dalekého kraje. To je pro mě i z vlastní zkušenosti naprosto nepředstavitelná varianta, protože jak tisková práce, tak i koordinace práce prevence kriminality musí mít návaznost na místní podmínky. Někdy to bylo tak vnímáno, že prevence kriminality závisí na okresním policistovi, který má statut preventisty. Ne, tak to nemůže být, to musí být jakýsi šířitel prevence v daném teritoriu, a ten by měl spolupracovat s policisty, kteří by měli být schopni při své denní obchůzkové službě prevenci kriminality prakticky naplňovat.

Další věc, kterou vnímám, je, že policie stále vyplňuje statistiky objasňenosti, bez kterých se samozřejmě neobejdeme, ale naším cílem je vydobýt si takový kredit u veřejnosti, aby nám veřejnost opravdu oznamovala maximální počet protiprávního jednání, kterého byla svědkem. Vnímám práci policie, zejména co se týká boje proti zločinu tak, že na základě oznamování občanů a spoluprací s různými orgány budeme omezovat podmínky k páchání trestné činnosti. To je preventivní projekt, to by mělo být naším úkolem. Ne až naše represivní působení, odhalování a zjišťování pachatelů trestné činnosti. Musíme preventivně působit a podněcovat veřejnost k tomu, aby nám napomáhala k předcházení trestné činnosti.

Policii České republiky značně zasáhlo snižování počtu policistů a také snižování platů. Jaký je váš postoj k této situaci?

Od roku 2007, kdy nabyt účinnosti služební zákon, zápasíme s tím, že aby mohl být zákon naplněn, musí být platy policistů saturovány z tzv. nenaplněných tabulkových stavů. Musíme brát v úvahu, kolik máme policistů a kolik platů. Například v letošním roce máme skutečný stav 43 859 policistů. Ale v rozpočtové kapitole je průměr stanoven na zhruba o 2 000 policistů méně. Můžeme tedy reálně financovat 41 000 policistů za současného zachování míry jejich platů. Jsem přesvědčen o tom, že tak jako policisté v okolních státech, tak i u nás si policisté zaslouží mírně nadprůměrnou mzdu vzhledem k tomu, že jejich služební slib opravdu zní tak, že nasadí svůj život a zdraví. Je to myslím závazek vůči společnosti na tako-

vé výši, že by je měl stát poněkud zvýhodňovat, ale na druhou stranu si přiznejme, že od roku 2004 průměrný plat policistů stoupl o víc než 10 000 Kč. To je fakt, který dokládají statistiky. Můžeme říci, že zhruba víc než 80 % policistů je v příjmové kategorii 20 000 až 35 000 Kč hrubého. Přičemž asi 13 000 policistů z toho je v kategorii 25–30 000 Kč hrubého. Při průměrném platu ve státech necelých 24 000 Kč to opravdu odpovídá nadprůměrnosti platu u velkého počtu policistů. Minimálních 20 000 Kč má jen asi tisícovka policistů, kteří jsou v zálohách, studují na školách apod. Jsem si vědom toho, že letošní rok je těžký, došlo ke snížení platů o 10 %, ale potkalo to vlastně celé spektrum zaměstnanců státní správy, financovaných ze státního rozpočtu.

Řekl jste, že by měl být policejní prezident ve funkci tak čtyři roky, aby nezůstal myšlením jen v kanceláři, ale aby byl v reálu. Myslíte si, že za čtyři roky, které byste tady měl minimálně působit, je nějaká šance, že se policistům vylepší jak pracovní, tak finanční podmínky, nebo se bude situace prohlubovat k horšímu?

Kdybych si myslel, že bude hůř, tak do té funkce nejdu, ale jde spíš o to, abychom si pojmenovali současnost, zda podmínky pro práci policie jsou tak špatné. Já si myslím, že v sestavě celého policejního sboru, který tady budujeme v podstatě už od roku 1990, došlo k výrazné kvalitativnímu posunu. Nejen co se týče kvalit našich policistů, ale také co se týká jejich vybavenosti, ale také veškerých benefitů, které se vážou k jejich práci. Vzpomeňme, že proběhla obměna vozového parku v celé PČR, máme projekt P 1 000, kde se alespoň částečně napravil stav budov a prostor sídel policie, je třeba si říci, že dnes už policie pracuje v důstojných podmínkách, a pokud ještě jsou nějaké nedostatky, je to výjimečný případ.

Měla jsem na mysli spíše technologické vybavení. Víme, že zločinná společenství mají peníze na nejmodernější techniku, která jde stále dopředu. Bude na to mít i policie?

Letošní rok je o přežití. To jsem řekl i panu ministrovi, že jsme letos zastavili veškeré investice do policie, ale že to není možné do dalších let, aby u policie neprobíhala obměna. Stát musí najít prostředky nejen na provozní výdaje, ale i na vybavení tak, abychom nezaostávali za zločinem, ale naopak, abychom zejména v oblasti technologií byli schopni efektivně se zločinem bojovat. I když naši policisté oplývají v převážné míře schopnostmi, umem, nápady, nesmíme si jich vážit, protože jsou to lidé kreativní a s ledačím si vědí rady, ale určitě nejsem přesvědčen o tom, že by snaha mohla vždy nahradit sofistikované produkty nutné pro naši práci.

**Zaznamenala
Dagmar LINHARTOVÁ
Foto internet**

na podzim tohoto roku v Praze a měl by nás obohatit o jejich zkušenosti.

Po nástupu do funkce policejního prezidenta jste se vyjádřil, že chcete, aby se Česká republika stala nejbezpečnějším státem v Evropě? Jak toho chcete dosáhnout?

Tato moje vize se stává velmi často citovanou, ale já jsem velmi rád, protože jako každá firma i Policie ČR by měla mít svoji vizi, ke které by měla směřovat. Podstatné je, aby k tomuto cíli, který je nám v tento okamžik na nějakou dobu značně vzdálen, směřovalo celkové snažení všech našich policistů, ale i občanských zaměstnanců ze všech sil. Obdobně jako tomu bylo v americkém vesmírném středisku Houston. Tam bylo kdysi řečeno, že každý z jeho zaměstnanců a lidí pracujících ve středisku přispívá k tomu, aby člověk stanul na Měsíci. Líbila se mi jejich firemní kultura a představa, že když se někdo zeptal uklízečky, co dělá, neřekla že šruje podlahu, ale že se snaží, aby člověk stanul na Měsíci. Podobná je i má vize, aby všichni naši policisté a zaměstnanci směřovali k naplnění představy, že naše země je nejbezpečnější zemí v Evropě a dělali pro to všechno.

Policie bývala nositelem represe. Za poslední roky se však i myšlení policistů velmi posunulo směrem od represe k prevenci kriminality. Jak vy vnímáte pojem prevence kriminality a co si myslíte o úkolech policie na tomto poli?

Prevenci kriminality vnímám jako velmi

POLICEJNÍ PREZIDENT U MORAVSKOSLEZSKÝCH POLICISTŮ

Policejní prezident navštívil několik obvodních oddělení, povídal si s hlídkovými policisty i vedoucími obvodů a kraje. Policisté pro něj měli připravené otázky, z kterých bylo zřejmé, že svou misi začal ve velmi vypjaté době.

Ve dnech 31. března a 1. dubna navštívil policejní prezident plk. Mgr. Petr Lessy policisty na severní Moravě. Navštívil několik obvodních oddělení na Novojičínsku a v Ostravě. Zajímalo ho především, jak se policistům slouží v době velkých úsporných opatření. Samozřejmě nečekal jen slova chvály, policisté se rozhodně nebáli ptát i na velmi citlivá témata, např. zda se bude propouštět, jestli jim bude služební příjem vrácen alespoň na loňskou úroveň, jak to bude s rizikovými příplatky, zda se musí tolik šetřit benzínem apod. Zástupci odborů měli pro policejního prezidenta připraveny další otázky, které v současné době zajímají policisty nejen v Moravskoslezském kraji, ale i v celé republice.

Na obvodním oddělení v Ostravě-Zábřehu se tak v podstatě uskutečnila tisková konference, kde však na straně tážajících byli hlídkoví policisté, dokumentaristé, kriminalisté, ale i občanští zaměstnanci. Policejní prezident odpovídal pohotově a zdálo se, že i upřímně. Přítomné policisty přesvědčil jak svou kompetentností, tak zejména otevřeností, na kterou nejsou u tak vysokých funkcionářů vždy zvyklí. Zdálo se, že alespoň pro tuto chvíli se mu podařilo u většiny přítomných zklidnit rozjit-

řené emoce pramenící z plánovaných změn, zejména obávané „optimalizace“. Samozřejmě nepřesvědčil všechny. Vyskytly se i skeptické hlasy, zejména starších policistů, např. takové, že hezkých řečí jsme již slyšeli hodně, ale mě přesvědčí až skutečnost.

Na Frýdeckomístecku se policejní prezident setkal s vedoucími obvodních oddělení, dopravních inspektorátů a Služby kriminální policie a vyšetřování. Zajímal se o konkrétní dopady současných úsporných opatření na výkon služby a bezpečnostní situaci v jejich územích. Zjišťoval však i to, zda se vedoucí dostatečně zajímají o problémy jimi řízených policistů a zda se snaží zmírňovat napětí, které v současné době u policie bezesporu existuje. Připomenul, že mnohé problémy pramení

z nedostatečné komunikace vedoucích pracovníků s jimi řízenými policisty. Jejich důsledkem jsou pak různé fámy a napjatá atmosféra na pracovištích.

Na závěr své dvoudenní návštěvy Moravskoslezského kraje navštívil policejní prezident Integrované bezpečnostní centrum v Ostravě. Seznámil se s činností pracovníků dispečerského sálu, kteří přijímají tísňová volání z celého kraje a dalšími operačními pracovišti integrovaného záchranného systému. Základní filozofickou myšlenkou tohoto jedinečného centra je snaha o co nejrychlejší a co možná nejkvalifikovanější zásah na místě události, kde je ohrožen lidský život nebo hrozí velká škoda na majetku. Policejní prezident popřál jejím pracovníkům, aby se jim tato myšlenka podařila uvést do života.

**por. Bc. Ivan ŽUROVEC
PIO Frýdek-Místek**

*Policejní prezident hovoří s policisty
na OOP Příbor*

**Ministr vnitra Radek John
s přestřiznou páskou**

přestřihl pásku nové požární stanice. Na návštěvu nepřijel s prázdnou, jako dar předal nové hasičské auto. „Doufám, že udělá dvojí radost,“ řekl ministr a vysvětlil, že dosavadní hasičské auto poslouží dobro-

volným hasičům. Přítomné dále upozornil, že nový hasičský vůz byl financován z rozpočtu na minulý rok.

Slavnostního otevření se zúčastnili také generální ředitel HZS ČR genmjr. Miroslav Štěpán, ředitel HZS

Královéhradeckého kraje plk. František Mencl a hejtman kraje Lubomír Franc.

Více informací naleznete na této webové adrese: <http://www.hzshk.cz/cs/uvodni-strana/aktuality/clanek-1715/>.

**Denisa ČERMÁKOVÁ
Foto Zuzana TAUCOVÁ**

Rychnovští hasiči mají novou požární stanici

Začátkem dubna navštívil ministr vnitra Radek John Rychnov nad Kněžnou, aby zde společně se zástupci Hasičského záchranného sboru a Královéhradeckého kraje slavnostně

Spokojení rychnovští hasiči

BYL JSEM NA MISI

Příslušníci Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy úspěšně plní služební úkoly nejen v regionu hlavního

mu byly promítány reportáže a fotografie z místa dění, dále byly prezentovány podmínky nástupu a pobytu v misích, podmínky náročného výcviku realizovaného ve spolupráci Policie ČR

Diskutující policisté v Muzeu Policie

ho města Prahy, ale také v zahraničních mírových operacích. Od roku 1999, kdy byli poprvé vysláni do mise Organizace spojených národů v Kosovu, působili ve třech světadílech, celkem byli v deseti zemích. O jejich službě v zahraničí se široká veřejnost mohla dozvědět více v pásmu besed, které probíhaly od listopadu 2010 do března 2011. Na realizaci besed se podíleli pražští policisté a jejich kolegové z Hlavního velitelství vojenské policie. V rámci progra-

s Armádou ČR i konkrétní zkušenosti a pocity veteránů ze služby v cizím prostředí.

Besedy se konaly v prostředí Muzea Policie ČR, kde současně probíhala výstava fotografií, výstroje a výzbroje s tematikou „Policie v zahraničních mírových operacích“ a dále v Ballingově sále Národní technické knihovny, kam výstava doputuje v květnu 2011.

kpt. Mgr. Zuzana PIDRMANOVÁ
Foto archiv P ČR

Falšování roku výroby

Podvody u dovezených vozidel.

V Německu ještě rok výroby 2006 a v Česku už 2007!

Za poslední dva roky došlo v EU k dramatickému snížení prodejních cen nových vozidel, což způsobilo i snížení cen vozidel ojetých. Navíc díky mezinárodním internetovým serverům s ojetými vozidly a přebytku nabídky ojetin nad poptávkou došlo k vyrovnání jejich cen prakticky v celé EU. Naši zákazníci se nás pravidelně ptají, jak je možné tedy dovézt ojeté vozidlo a vydělat na něm v řádech desítek tisíc korun, když ceny jsou všude stejné?

Český národ byl, je a bude vynalézavý a vždy si nějakou cestičku najde. V rámci rozsáhlé analýzy, kterou jsme provedli na širokém vzorku ojetých vozidel, jsme ověřili naše podezření na nebezpečné praktiky a pozměňování údajů v dokladech dovezených vozidel prováděné některými dovozci, díky kterým si tito nepoctivci přijdou navíc na 10 000–30 000 Kč (podle typu a stáří vozu) během několika málo minut.

Jak k manipulaci s údaji dochází?

Dovozce přiveze ze zahraničí ojeté auto, u kterého je v zahraničním technickém průkazu (např. SRN) uveden datum první registrace 12. 3. 2006. Datum na dokumentu upraví na 12. 3. 2007, technický průkaz okopíruje, aby změnu nebylo možno očima rozeznat, a s kopií jde na dopravní úřad auto zaregistrovat. A protože všude se nějaký „známý“ najde, vozidlo zde zaregistrují jen na základě kopie technického průkazu. Datum první registrace pak figuruje jako stáří vozidla a určuje jeho hodnotu, která výrazně po tomto omlazení stoupne. Zarážející však je, že přestože Ministerstvo dopravy ČR tvrdí, že není možné zaregistrovat dovezené vozidlo pouze s kopií TP a že vždy musí být předložen jeho originál, zjištěná praxe je bohužel jiná. Skutečnost je ještě o to horší, že ani nikdo neprovádí kontrolu pracovníků dopravních úřadů, zda svoji práci vykonávají dle příslušné metodiky, či nikoliv.

Jak se může každý z nás bránit?

Ověřte si, že údaje uvedené v technickém průkazu jsou správné – bohužel ani těmto údajům již není možno věřit. Využijte dostupných systémů na zjišťování skutečného roku výroby a vozidlo si před nákupem pečlivě prověřte. Zde více než jindy platí – důvěřuj, ale prověřuj!

Více na www.cebica.cz nebo www.zkontrolujisauto.cz

Petra ŠTUMPFHOVÁ

Klub Přátel Dobré Detektivky

Bývaly doby, kdy na dobré detektivky stávaly ve čtvrtce před každým knihkupectvím fronty. Podobné to vypadalo u pokladen kin, která uváděla detektivky filmové. A když ČT zařadila nějakou tu filmovou detektivku do svého programu, u televizních obrazovek se sesedla většina českých rodin...

Ty časy jsou už dávno pryč. Desítky a možná stovky českých nakladatelství chrlí detektivky jak na běžícím pásu. Dobré, méně dobré i úplně špatné. Spoléhají na to, že čtenáři koupí zajíce v pytli, protože doby, kdy se původní české detektivky – ale i ty nejlepší překladové – recenzovaly v novinách a časopisech, jsou už také pryč. A kina či televize? Tam filmy a seriály s kriminální tematikou dokonce převažují. Ale pozor! Skutečně dobrých detektivek, ať už těch klasických, či soudobých, je mezi nimi menšina. Převažují thrillery, horory a akční krimi. Nic proti nim. Ale protože víme, že čtenářů, kteří mají rádi pravou detektivku s „Velkým“ detektivem formátu Hercula Poirota, komisaře Maigretta, Phila Marlowa či kapitána Exnera, je pořád hodně, rozhodla se česká sekce AIEP (Mezinárodní asociace autorů detektivní literatury) založit Klub přátel dobré detektivky.

Ptáte se, jak se můžete stát jeho členem? Jednoduše – stačí vyplnit níže uvedenou přihlášku a odeslat ji.

Členství v KPDD je dvojí:

1. BEZPLATNÉ

Neplatící členové budou zdarma dostávat e-mailová upozornění na nové detektivky, odkazy na recenze detektivních románů, filmů a divadelních her, ev. akce české sekce AIEP a jiných subjektů, které se dobré detektivce věnují. Dále budou čas od času dostávat nabídky cenově zvýhodněných detektivek, kterých mohou, ale také nemusí využít.

2. PLACENÉ

Platící členové (členský příspěvek činí pouhých 100 Kč ročně) dostávají stejné e-mailové informace a nabídky jako členové neplatící, navíc však mohou dostávat i pozvánky k volnému vstupu na křty nových detektivek, besedy s jejich autory a také na každoroční předávání Cen Havrana, Jiřího Marka, Sherlocka Holmese a Agathy Christie, které je vyvrcholem soutěží pořádaných českou sekcí AIEP.

Dále budou platící členové dostávat každý rok zdarma publika-

ci Nejlepší detektivní povídky roku, která zahrnuje všechny povídky nominované v daném roce na Cenu Havrana, a v neposlední řadě budou mít možnost čerpat slevy při koupi vstupenek na vybraná představení divadelních a filmových detektivek – jejich množství a výše bude samozřejmě záviset na počtu členů KPP a na úspěchu konkrétních jednání KPP s danými partnery.

A to je vše. Pokud Vás program KPDD zaujal a chcete se stát jeho členem, vyplňte, prosím, přihlášku a odešlete ji na uvedenou poštovní nebo e-mailovou adresu.

V případě, že máte zájem o placené členství, uhrad'te prosím členský příspěvek za rok 2011 ve výši 100 Kč na účet AIEP u České spořitelny, číslo účtu 1937257379/0800.

Vyplněnou a podepsanou přihlášku zašlete na adresu:

Klub přátel dobré detektivky AIEP, Nupaky 222, 251 01, Říčany

nebo

m.fieber@seznam.cz

Poznámka:

Své členství v KPDD můžete kdykoli ukončit, a to písemně buď na poštovní, nebo e-mailovou adresu klubu.

Práva vyplývající z placeného členství vznikají pro daný rok vždy až dnem zaplacení členského příspěvku.

PŘIHLÁŠKA

Přihlašuji se za člena Klubu přátel dobré detektivky při české sekci AIEP.

Mám zájem o členství (označte zvolený typ členství křížkem v příslušném čtverečku):

☐ neplacené

☐ placené

Jméno a příjmení:

Adresa včetně PSČ:

Podpis:

Důvěrné informace po telefonu

Až 89 procent uživatelů neví, že chytré telefony předávají důvěrné informace. Vyplynulo to z průzkumu společnosti AVG Technologies o bezpečnostních hrozbách.

Průzkum podle firmy potvrdil nedostatek zájmu uživatelů o často vážné bezpečnostní hrozby, které jsou spojeny s ukládáním a přenosem osobních údajů na telefonech iPhone, BlackBerry nebo systémech Android.

Podle průzkumu až 89 procent respondentů nic nevědělo o tom, že aplikace chytrého telefonu mohou dále předávat důvěrné informace o platbě kreditní kartou bez vědomí či souhlasu uživatele. Dokon-

ce 91 procent respondentů nevědělo, že finanční aplikace pro chytré telefony mohou být infikovány specializovaným malware určeným k odcizení čísla kreditní karty a online bankovních údajů. Přitom téměř třetina (29 procent) respondentů uvedla, že si bankovní údaje na svých telefonech ukládá, a 35 procent dokonce uvedlo, že si ukládá i „důvěrné“ pracovní informace.

Zhruba polovina respondentů dále nevěděla, že bez řádného odhlášení z aplikace sociální sítě lze přenášet škodlivé kódy a měnit osobní nastavení na mobilním telefonu bez vědomí uživatele. Z těch, kteří si toho byli vědomi, si 37 procent nebylo jisto, zda se do jejich profilů už někdo nedostal.

„Máme stále větší odpovědnost vzdělávat uživatele o hrozbách mobilního připojení a pomoci jim se zabezpečením svých dat,“ uvedl J. R. Smith, generální ředitel AVG Technologies. „Mobilní internet nemusí být nebezpečným místem, průmysl ale musí vzájemně spolupracovat, aby podpořil uživatele v jeho rozhodnutí stáhnout si levný či bezplatný antivirový produkt speciálně navržený k ochraně mobilních dat,“ dodal.

K dalším bezpečnostním hrozbám chytrých telefonů patří geo-tracking, při kterém se lokalizační údaje uloží v obrazových souborech telefonu, dále přenos důvěrných bankovních informací bez vědomí či souhlasu uživatele a neoprávněné (často nepovšimnuté) objednávky nadstandardních služeb v měsíčním výkazu.

„Jen v posledním měsíci jsme byli svědky mnoha chyb mobilního zabezpečení s desítkami infikovaných aplikací, které se odstraňovaly z Google Android App Store. Takové případy budou stále častější, pokud nezačnou jednat jak výrobci, tak i uživatelé,“ dodal J. R. Smith.

Mastná pokuta za běžící motor

V Londýně berou automobilovou ekologii hodně vážně. Radnice podporuje alternativní zdroje dopravy po městě a teď si vyšlápne přímo na motoristy.

Londýnský starosta Boris Johnson totiž chce, aby řidič, který ve městě nechá motor běžet naprázdno a nebude přímým účastníkem silničního provozu, zaplatil

ČINŠTÍ CENZOŘI ODPOJUJÍ MOBILY

Protesty v arabském světě vyvolaly ozvěny i v Číně a zdejší vláda utužila cenzuru nad elektronickými médii. Nyní stačí v miliardové zemi pronést do mobilního telefonu slovo protest – čínsky, nebo anglicky – a hovor je přerušen.

List New York Times informuje o dvou případech, které ilustrují tuhou elektronickou cenzuru v rudé Říši středu. Jeden pekingský podnikatel se bavil přes mobil se svou snoubenkou anglicky o tom, do jaké restaurace zajdou a citoval kvůli nerozhodnosti jeden výrok královny Gertrudy ze Shakespearova Hamleta. V něm se objevilo slovo protest, a když výrok zopakoval, byl hovor přerušen.

V pondělí někdo, zřejmě na žádost amerického listu, stejnou frázi z Hamleta zopakoval v čínštině a hovor byl okamžitě přerušen.

Cenzura se v Číně zdaleka neomezuje na masová média, která oslovují veřejnost, ale zasahuje i individuální komunikaci na internetu a mobilních telefonických sítích. Monitorování možných protirežimních nálad od vlny nepokojů na Blízkém a Středním východě zesílilo v aktivní zasahování do

komunikace, zvláště poté, co se objevily výzvy k organizování obdobných protestů po vzoru Tuniska a Egypta.

Přetíženi vykazují i vládou kontrolované servery, které filtrují uživatelem hledaná slova a porovnávají je s termíny na černé listině. Například již šest měsíců je ve vyhledávacích zakázáno slovo „svoboda“. Některé služby či weby jsou pak z neznámých důvodů blokovány sporadicky, či náhodně v rozmezí několika dnů či týdnů – šlo i o stránky Hongkongské burzy nebo sítě LinkedIn.

Permanentně je zakázán Facebook, YouTube a Twitter. Uvedené globální sítě považuje Peking za nástroj USA, které jsou zdrojem všech nepokojů. Uživatelé i zástupci internetových společností se shodují, že takovou kontrolu nepamatuje nikdo za celou dobu, co v Číně funguje internet.

pokutu 120 liber. Organizace Transport for London už o problému hovoří s řidiči autobusů a taxikáři a chce, aby na svých stanovištích nenechávali motory vozidel v chodu.

Teď se město zaměří na další účastníky provozu, jako jsou řidiči zásobujících dodávek nebo maminky, které čekají před školou na své děti. Právě na tyto ženy bude cílená i nová kampaň města.

Pokutu za nastartovaný motor už Londýn v některých oblastech zná a činí 20 liber, ale radnice chce těchto zón víc a chce vybírat i větší částku. Někteří zastupitelé si nicméně myslí, že mnohem důležitější by byla velká a ucelená kampaň, která by řidičům vysvětlila, proč vypínat motor. „Účelem by mělo být změnit chování řidičů, a ne vybírat víc peněz,“ řekla zastupitelka Val Shawcrossová.

Neprůstřelný deštník pro prezidenta

Ochranka francouzského prezidenta Nicolase Sarkozyho dostala k dispozici nový obranný prostředek – speciální deštník, který spolehlivě zastaví spršku střel a i případný útok těžším předmětem. Informovala o tom francouzská média.

Deštník ParaPactum, vyrobený v Normandii, vypadá jako každé jiné paraple. Je ale o poznání těžší. Zatímco běžný deštník váží okolo půl kilogramu, hmotnost tohoto je přes dva kilogramy. Deštník má speciálně vyztuženou konstrukci, jeho odolnost testovali ve větrném tunelu, a než ho schválila ochranka prezidenta, prověřila ho i elitní policejní jednotka RAID.

„Je to skutečný štít, který zároveň chráněné osobě umožňuje dobrý rozhled,“ citovala agentura AFP Jeana-Pierra Yvona, šéfa firmy Le Véritable Cherbourg, která deštník vyrobila. Na vývoji pracoval celý rok se svým 24letým synem Charlesem. K výrobě deštníku použili materiály používané u závodních formulí a ve vesmírném výzkumu. Výrobní postup je ovšem přísně tajný.

ParaPactum spolehlivě odrazí útok kameny, nožem, lahví či židlí, ochrání před plameny nebo dorážejícím psem. Odrazí i spršku střel – odolalo dokonce i kouli na pétangue letící rychlostí 160 kilometrů v hodině.

Deštník ale nebude mít jen francouzský

prezident. Výrobce počítá s jeho prodejem dalším významným osobnostem, které potřebují ochranu. Cena paraple se pohybuje mezi 7 až 11 tisíci eur. S jeho běžným prodejem ve veřejných obchodech se ale nepočítá.

Rusko vyzbrojí vojáka budoucnosti

Do roku 2020 vyzbrojí Rusko svého vlastního „vojáka budoucnosti.“

Oznámil to náměstek ministra obrany Vladimír Popovkin.

Jeho výstroj se bude zejména skládat z neprůstřelné vesty, přilby, spojovacího přístroje a zbraně. Rusko hodlá koupit od francouzské společnosti Sagem Defens Securite součástky zbraní, munice, neprů-

střelných vest, přileb, spojovacích přístrojů a dalších moderních prvků, jež zajišťují vysokou bojeschopnost a mobilitu „vojáka budoucnosti.“ V zájmu zajištění bezpečnosti vojáků hodlá Rusko založit vlastní výrobu obrněných vozidel.

Na nový program výzbroje armády chce stát vyčlenit přibližně 650 miliard dolarů. Největší výdajovou položkou bude nákup zbraní. Na tyto účely má být vydáno na 80 procent této částky. Pro armádu bude pořízeno 100 lodí, včetně 20 ponorek, přes 600 letadel a tisíc nejmodernějších helikoptér. Budou také modernizovány raketové jednotky strategického určení. Plánuje se rovněž výstavba 8 jaderných ponorek a jejich vybavení raketami Bulava. Zmodernizováno bude také strategické letectvo.

Armáda má dostat do výzbroje 56 protivzdušných zařízení C-400. Jsou schopny uhasit nejdůležitější politickoadministrativní a ekonomické objekty před útoky letectva, strategických, okřídlených, taktických a operativně taktických raket, pověděl vojenský expert Igor Korotčenko. Rovněž poznamenal, že v zahraničí jsou vyvíjeny nové nadzvukové letouny pro

Rodiče nemají přehled

Rodiče ve členských zemích EU podle nedávno zveřejněného průzkumu nedohlží na to, jaké internetové stránky jejich děti navštěvují. Jen čtvrtina z nich má přehled o tom, co jejich dítě na webu dělá.

Internet není pro děti jen zdrojem zábavy, ale v jeho zákoutích na ně může čekat i řada nebezpečí. Jen čtvrtina rodičů, kteří se spolu se svými dětmi zúčastnili průzkumu, jenž prováděli odborníci z London School of Economics, si to uvědomuje a ví proto, jaké stránky jejich ratolesti navštěvují. O to horší je zjištění, že většina z nich nemá ani tušení, co jejich děti za monitorem provádějí. Studie ukázala, že 40 % rodičů z 25 členských zemí, kteří se průzkumu zúčastnili, nevědělo o tom, že jejich potomek si na internetu prohlížel pornografické obrázky, a více než polovina z nich netušila, že jejich dítě ve virtuálním světě komunikovalo s cizími lidmi. 61 % rodičů navíc nemělo ponětí o tom, že si s nimi jejich děti dokonce domlouvaly schůzku.

„Míra rodičovského podezření celé situace (...) je významná,“ uvádí se ve studii, která od dubna do srpna loňského roku zkoumala chování více než 25 000 dětí.

Kromě stránek s pornografickým obsahem může být pro děti nebezpečná i návštěva webu, který se věnuje propagaci anorexie, sebevraždy či sebepoškozování. Britská instituce, která se zabývá ochranou dětí na internetu, v této souvislosti prohlásila, že pro děti je mnohdy

velmi těžké se s podobnou zkušeností svým rodičům svěřit.

Studie také dospěla k závěru, že děti tráví na internetu přespolní čas a s online surfováním začínají již v útlém věku – například v Dánsku a Švédsku začínají děti s internetem průměrně v sedmi letech.

„Děti sami potvrzují, že na internetu tráví příliš mnoho času. Stále ale nevíme, zda je možné si na internetu vypěstovat podobnou závislost jako na drogy či alkohol. V každém případě je potřeba pokračovat ve výzkumu,“ prohlásila profesorka Sonia Livingstone, která prací na studii, kterou financovala Evropská unie, vedla.

Sociální sítě typu Facebook podle názoru mnoha odborníků představují pro děti také velké riziko. V minulosti se vyskytly i případy, kdy děti spáchaly sebevraždu poté, co se staly předmětem šikany na internetu. Rovněž jsou popsány i případy, kdy bylo dítě po schůzce, kterou si domluvalo po internetu, sexuálně zneužito.

Studie rovněž poukázala na to, že software, který se v současnosti používá k filtraci či zablokování nevhodného obsahu na internetu, funguje pouze v případě klasického přístupu na internet – tedy skrz počítač. Pokud se připojíme přes mobilní telefon nebo herní konzole, úspěšní nebudeme.

bitevní úkoly jak ve vzduchu, tak i v nejbližším kosmu. Nové protivzdušné raketové systémy C-44 dokážou velmi účinně zasahovat široké spektrum vzdušných cílů různého určení.

Ministerstvo obrany neplánuje velký nákup zahraniční vojenské techniky a zbraní. Avšak v rámci programu mají být zakoupeny ve Francii dvě vrtulníkové lodi Mistral. Další dvě budou postaveny v ruských loděnicích. V zahraničí budou pořízeny rovněž nepilotované létající stroje a pušky pro odstřelovače.

EU proti skenerům

Hospodářský a sociální výbor EU nedoporučil zavádění takzvaných tělesných skenerů na letištích v unii. Představují prý potenciální zdravotní riziko pro cestující a existují obavy, že by mohly narušovat lidská práva. Výbor je ovšem jen poradním orgánem a do práce členských států či Evropské komise nemůže přímo mluvit.

Některé země světa zavádějí tělesné skenery, které kvůli obavám z teroristického útoku zobrazují kontrolovanou osobu

jakoby nahou, byť obsluha nepozná její tvář. Skener má zabránit podobným případům, jako byl pokus o atentát o Vánocích 2009. Tehdy muž z Nigérie propašoval na palubu letadla do Detroitu výbušninu ve spodním prádle.

„Hospodářský a sociální výbor se obává narušení soukromí a základních práv, pokud budou snímky ze skeneru špatně uloženy, nebo by se dostaly na veřejnost,“ uvedl výbor. Své obavy přitom dokazuje případem, který se projednával u jednoho z floridských soudů v USA, když pracovníci bezpečnosti získali celkem 35 tisíc snímků a vystavili je na internetu.

„Připomínáme, že neexistuje žádný jasný důkaz, že radiace, kterou skenery vyzařují, nepředstavuje riziko pro lidské zdraví. Dokud nebudou tyto obavy úplně vyvráceny, užívání skenerů nelze doporučit,“ dodal výbor a zároveň vyzval Evropskou komisi, aby vypracovala pro skenery jednotná evropská pravidla, protože názory členských států se liší.

Příliš vstřícný není k zavádění tělesných skenerů ani přístup Česka. Státní úřad pro jadernou bezpečnost (SÚJB) sdělil, že v ČR jejich provoz nepovolí, protože podle něj vydávají zařízení, které škodí lidskému tělu. „Je sice pravda, že dávka ionizačního záření je u těchto skenerů malá, ale současné poznatky říkají, že neexistuje žádná bezpečná dávka záření,“ řekla Hos-

podářským novinám šéfa SÚJB Dana Drábová.

Vězně propouští manželka

Muže, kterému se podařilo dvakrát uniknout z vězení díky faxům od své manželky, jež nařizovaly jeho propuštění, zatkla španělská policie.

V prosinci, kdy sedmapadesátiletý José Carlos Serna čekal ve vazební cele v Arganda del Rey na svůj proces, dorazil tamním úředníkům fax údajně od krajského soudu, který nařizoval jeho propuštění. Následovaly dva telefonáty údajně z téhož krajského soudu, které příkazy potvrzovaly. Serna tudíž vyšel z vězení, nasedl do čekajícího taxíku a odjel.

Až následující vyšetřování zjistilo, že fax poslala a do soudní budovy volala Serna manželka Gema María. Policie ji počátkem března vypátrala a zadržela na jednom madridském předměstí. Podnikavá žena tímto způsobem dostala manžela z vězení už podruhé.

Poprvé to bylo loni v říjnu, kdy si Serna ve věznici ve Valdomoru odpýkával trest za to, že vedl gang, který v roce 2008 unesl podnikatele.

Nyní policie Sernu zatkla v jeho opevněném domě v San Lorenzo del Escorial severně od Madridu. Podle agentury AP to byl jen jeden z domů, které si po posledním úniku z vězení pronajal. Policisté ho našli schovaného v gauči.

**Trojstranu připravil
Jaroslav LINHART
Foto internet**

Stíhačka útočí počítačovými viry

Zatímco Čína a Rusko se předhánjí v tom vytvořit co nejrychlejší a nejjobratnější stíhačku, Spojené státy už jsou úplně jinde. Americké letectvo se v budoucnosti už zjevně nebude snažit bojovat s nepřáteli pomocí kulometů nebo raket. Napadne je něčím mnohem účinnějším: zruší jim všechny počítače.

Čím modernější letadlo, tím má v sobě víc elektroniky. A zatímco se všichni snaží vyrobit co nejrychlejší letoun, jsou tyto stroje zcela bezbranné proti útoku v elektromagnetickém spektru. Proto letectvo vyvíjí už léta rušičku nové generace, která nepřátelské síly jednoduše sundá z oblohy. Jak? Ochromí mu radary, zruší mu veškerou komunikaci, naruší navigaci a navíc mu do počítačových systémů zanesou viry.

Nová rušička se stala jednou z priorit Pentagonu. Má být umístěna na letounu EA-18G Growler. Pracuje se na ní nejméně od roku 2009, kdy se námořnictvo rozhodlo, že místo nových „neviditelných F-22“ raději nakoupí staré osvědčené Growlery, které toho spoustu unesou – třeba těžkou rušičku a její doplňky. Na vývoj rušičky byly uvolněny nové prostředky z úspor po propuštěných vojácích.

Na rušičce pracují nezávisle na sobě čtyři společnosti – Northrop Grumman, BAE Systems, Raytheon a ve spolupráci Boeing a ITT. Kdo vyrobí nejlepší rušičku, dostane výhodný armádní kontrakt. O jakou částku se jedná, zatím nikdo netuší, ale zřejmě se jedná o miliardy dolarů.

Armáda by ráda, aby se super-rušičky daly upravit tak, aby se mohly používat také v menších letounech, třeba i těch bezpilotních a možná také ve stíhačkách F-35. Ředitel společnosti ITT řekl serveru Langer Room: „Elektronické útočné systémy udělaly v posledních letech neuvěřitelný pokrok. Zpočátku to byl jen nástroj, jak se vypořádat s nepřátelskou protivzdušnou obranou. Ale to byl jen začátek – když si uvědomíte, co to ve skutečnosti je elektromagnetické spektrum, otevrou se vám úplně nové možnosti. Některé úplně netradiční...“ Co to znamená? Elektromagnetické vlny mohou nést signál, který přenáší počítačové viry, zneškodňovat výbušniny nebo rušit elektroniku.

Armády to sice tají, ale velmi pravděpodobně už testy těchto zbraní dávno probíhají.

Finanční krizi jsme zvládli,

Je přesvědčena náčelnice Finanční a hospodářské správy MVRF gen. por. Světlana Perova.

Finanční krize se v loňském roce dotkla všech společensko-hospodářských sfér i v Ruské federaci, rozpočty se krátily minimálně o 15 % již v r. 2009. Po celý rok následující stoupala nezaměstnanost. Na MVRF byla situace o to složitější, že se začala spouštět rozsáhlá komplexní reforma. Sociální aspekty reformy nebyly ale podle zasloužilé ekonomky Perové nijak dotčeny, protože se se zvýšenými náklady počítalo i také vzhledem k prognózám trvalejší globální ekonomické krize, z nichž vyplývalo, že rozpočtové problémy budou ještě narůstat. Proto bylo přijato rozhodnutí vyčlenit dostatečné, ale hlavně přesně zacílené rezervy především na zvýšené náklady pro policejní penzisty, ale i na nutně vyšší platy, které musely sledovat rostoucí nároky na přípravu nové generace policistů. Tyto mandatorní výdaje tvoří více než 3/4 rozpočtu úřadu. Loňský rok považuje Perova již za postkrizový, a ačkoli narostly výdaje o 9,4 %, sociální zaměření rozpočtu zůstalo zachováno, o čemž svědčí 70 %, které opět putovalo na sociální příspěvky, podpory a důchody. Vcelku konstruktivní je spolupráce s Ministerstvem financí, které minulý rok velkoryse podpořilo činnost ruské policie dodatečným posílením rozpočtu nejen na obnovu autoparku vozy a náhradními díly z domácí produkce, ale i k další finanční stimulaci pracovníků policie. Narostly odměny, ale mohly být dodatečně nabídnuty i další nové byty. Část finanční injekce

směřuje na zajištění bezpečnosti příprav i samotného průběhu Olympijských her v r. 2014. Zkrátka nepřišla ani dopravní policie a vozy policistů, zajišťujících bezpečnost veřejnosti. Ty dostaly nové, moderní vybavení, jak technické, tak podle potřeby i lékařské. Neméně potěšeni byli jistě i ti příslušníci policie, co byli promptně odměněni za obětavou pomoc při likvidaci lesních požárů a jejich následků.

V průběhu roku se několikrát přeměňovaly plánované prostředky v rámci resortu, takže nakonec zbylo dost na navýšení odchodného, větší byly ale také jednorázové příspěvky rodinám policistů, zahynuvších při plnění služebních povinností, zvýšeny byly příspěvky policistům, žijícím v podnájmech, či pronájmech, přidáno dostali v souvislosti se svými bytovými potřebami i vojáci.

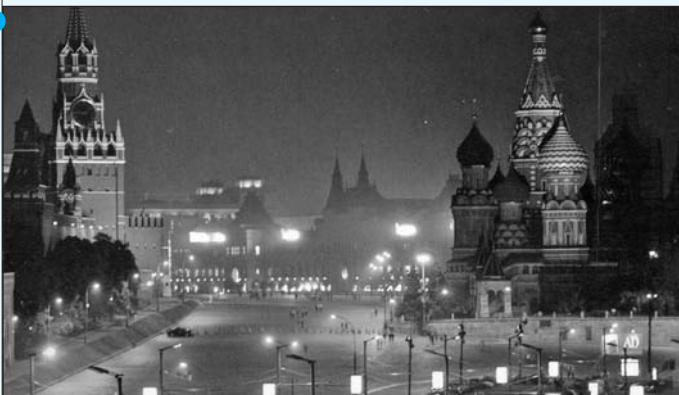
K sociálnímu dopadu reformy se vyjadřoval v interview na počátku února i náměstek ministra vnitra RF Sergej Bulavin. Ten potvrdil snahu ocenit práci policistů adekvátně platovým podmínkám, jimž se těší příslušníci Policie ve vyspělém světě, kde jak důstojný plat, tak i další sociální garance představují motiv pro efektivní boj s kriminalitou, ale jsou i účinnou překážkou pro potenciální korupci mezi policisty. Podle Bulavina jsou požadavky kladené na policistu daleko vyšší než v minulosti, porušení zákona policistou bude posuzováno daleko přísněji, neuposlechnutí rozkazu nadřízeného se stane poprvé v historii trestným činem. V současné době se rozbíhají na MVRF atestace s přísně nastavenými kritérii. Pokud policista nevyhoví, bude muset řady příslušníků policie opustit. V atestačních komisích budou zasedat i zástupci veřejnosti, zástupců civilních samospráv se na odpovídajících úrovních budou každoročně zodpovídat i místní náčelníci správ MV. Bulavin na dotaz, zda propuštění příslušníci neskončí na druhé straně zákona, odpověděl, že již vznikají komise, které budou mít řešení této otázky na starosti a budou se snažit pro propuštěné, ať již to budou ti, co nevyhověli novým požadavkům, nebo se dostali mezi „nadbytečné“ v průběhu realizace reformy, najít práci novou, případně zajistit rekvalifikaci pro plnohodnotné uplatnění se v civilní sféře.

Názorů ač jsme různých...

Zákon „O Policii“ začíná v RF platit od 1. 3. 2011. Při jeho schvalování navrhl ministr Nurgalijev, aby byli příslušníci Policie oslovení „pane policisto“, protože tak je to zvykem ve všech zemích, kde policejní struktury, jejichž podobou se i ty ruské inspirovaly. Podle komentátora ministrova vystoupení Romana Ošarova je nejvyšší náčelník naprosto přesvědčen o kvalitě práce, odvedené na reformu policejního sboru, a jak Ošarov dodává, nepřímou ve svém pochvalném projevu zařadil své podřízené na příslušné přední společenské příčky, když neopomněl zdůraznit, že v mnoha aspektech budou pracovníci ministerstva vnitra „silnější než západní policisté“. Zároveň se ministr domnívá, že nízkou autoritu měli příslušníci dosavadní milice mezi občany právě kvůli neopodstatněné prezírávému oslovení.

Dalším, pro ministra Nurgalijeva důležitým aspektem, který nesmí být při uskutečňování reformy opomenut, je podoba nové uniformy „pánů policistů“. Mnoho detailů, včetně nejvhodnější barevné škály, bylo odsouhlaseno i na poradách „s našimi veterány“, řekl Nurgalijev. Již dva roky podle něho probíhají jednání a konzultace o koncepci nové uniformy i s kolegy v zahraničí.

Lingvista Maxim Kronhaus se na toto téma vyjádřil, že pan ministr se snahou přes „renaming“ (přejmenování – pozn. překl.) policistů snaží změnit pohled na policisty v mínění

občanů. Jazykovědec podotýká, že v mnoha cizích jazycích je oslovení „pane“ bráno jako zdvořilé obrácení se na někoho, ten, kdo ho použil, zaujímá pro tu chvíli nižší společenský status, nicméně, není to absolutním pravidlem, dodává Kronhaus. Například v ruštině se slovo „pán“ pojímá historicky spíše jako něčí pán, nadřízený apod. Až potom jako oslovení.

Ošarov konstatuje sarkasticky, že se policistům oslovení „pane“ zjevně líbí právě v souvislosti s jeho dodáním autority, protože, když byly v září minulého roku noviny v Rusku plné pochybné kriminální autority „dědy Hasana“, citoval tamní tisk náčelníka moskevské kriminálky, který informoval o zranění „pana Aslana Usojana“... Ošarov doufá, že to „pane“ bylo tehdy spíš míněno ironicky. Končí pak svůj příspěvek tím, že nebude v budoucnu tak podstatné, jak občané budou příslušníky policisty oslovovat a ani respekt se navelet nedá. Změna nastane, až se změní přístup k občanům policistů samých.

**Z ruských zdrojů
přeložila upravila Mgr. Dana SLOŽILOVÁ
Foto archiv redakce**

Areál Sportlife centrum, je restaurace u rumburského koupaliště. Najdete ji v klidném prostředí v Lesní ulici na okraji města. V restauraci je krásné a klidné posezení, můžete se tady dobře najíst, nebo si zasportovat, a dokonce se i ubytovat.

PŘÍMÝ ÚDER

V pátek 18. července 2008 si právě tuto lokalitu vybralo mimo jiné i několik mladíků a chtěli tady slavit rozlučku kamaráda se svobodou. Na oslavu přijelo okolo patnácti mladých mužů, ubytovali se a po jednadvacáté hodině zamířili na oslavu. Někteří se znali, jiní se zase poznali až přímo v restauraci. Areál Sportlife nehostil pouze oslavence, ale i další návštěvníky, kteří využívali nejen přízemí restaurace, kde je bar a kde probíhala diskotéka, ale i zvýšené patro, kde jsou hrací automaty a automat pro simulaci boxu, neboli boxovací pytel. V celém areálu panovala dobrá nálada. Hosté restaurace se dobře bavili, povídali si, tancovali, sportovali a také popíjeli.

Tomáš Hottmar a Martin Koloc si na oslavě kamarádovi rozlučky se svobodou chtěli také trochu zasportovat a vybrali si boxovací pytel. Střídali se i s dalšími návštěvníky restaurace a boxovali do jednoho z boxovacích pytlů. S Tomášem a Martinem nejdéle vydržel zkušený místní mladík. Po půlnoci přišla na Martina únava, měl už bušení do pytle dost a chtěl se bavit zase trochu jinak. Ukončil tedy sportovní zápolení a odešel do baru v přízemí restaurace. U pytle zůstal pouze Tomáš a místní mladík. Tomáš Hottmar později ve výpovědi uvedl: „U automatu pro simulaci boxu ve zvýšeném přízemí byla skupinka mladých lidí a boxovali. Já i můj kamarád Martin jsme se k nim přidali. Střídali jsme se a mlátili do boxovacího pytle, každý jak nejlépe uměl, a i když jsme se neznali, tak jsme se shodli a klábosili hlavně o boxu. Někdy po půlnoci Martin odešel a já zůstal u boxovacího pytle sám s mladým mužem, který byl v boxování evidentně zkušenější než já, výsledky na automatu měl lepší a i jeho technika byla dobrá. Asi po dvaceti minutách jsem mladíka několikrát poprosil, zda by mi neukázal jiný typ úderu než ten, co stále používal. On mi řekl, že jo, ale ve výsledku dál používal pokaždé stejný úder. Já jsem jej tedy opětovně a slušně požádal, že bych se rád naučil něco nového, přitom jsme se

docela běžně a normálně bavili. V jednom okamžiku se ale najednou stalo, že ten muž mě udeřil pěstí do obličeje. Bylo to bez jakéhokoliv varování či vyprovokování z mé strany. Nechápal jsem, proč to udělal, a nechtěl jsem vzniklou situaci dál hrotit, a tak jsem rozhodl rukama ve vzduchu s tím, že končím a nebudu se s ním dál bavit. Otočil jsem se a odcházel pryč. Mladý muž ale na mě zaútočil zezadu a začal mě napadat. Mlátil mě pěstmi po celém těle, ale hlavně do obličeje. Snažil jsem se bránit, ale nebylo to nic platné. I když jsem měl bolesti, čekal jsem, až ho přejde vztek a potom jsem využil vhodnou situaci. Seběhl jsem dolů po schodech, ukryl se v kuchyni a zavolal na policii. Řekli mi, že mám na jejich hlídku počkat venku, kam jsem později také vyšel. Po několika minutách jsem ale i venku útočníka zahlédl, šel ještě s dalším mužem a když mě uviděl, začal mi slovně vyhrožovat, jestli mi to prý nestačilo, že mi ještě přidá. Já jsem s ním ale vůbec nekomunikoval, snad i proto s kamarádem nasedl do vozila a odjeli.“

Většina kamarádů Tomáše Hottmara v době incidentu ve zvýšeném poschodí nebyla, a tak ani netušili, co se stalo. Někteří zakrváceného Tomáše viděli běžet

Právě boxovací pytel nejvíce zajímal Tomáše Hottmara

dolů po schodech, a když se ho ptali, co se stalo, nemluvil. Ti, co viděli zraněného kamaráda odcházet ven, se také odebrali před restauraci, kde zjistili, že zranění jejich kamaráda je docela vážné. Tomášovi tekla krev z pusy a vůbec nemohl mluvit.

Po několika minutách přijela hlídka strážníků Městské policie z Rumburku, zraněného muže naložili a odvezli do nedaleké nemocnice. Tomáš měl dvakrát přelomenou spodní čelist a pohmožděnin, v nemocnici zůstal hospitalizován. Následující den pacienta z rumburské nemocnice převezli do nemocnice na Karlově náměstí v Praze 2, kde ho další den operovali.

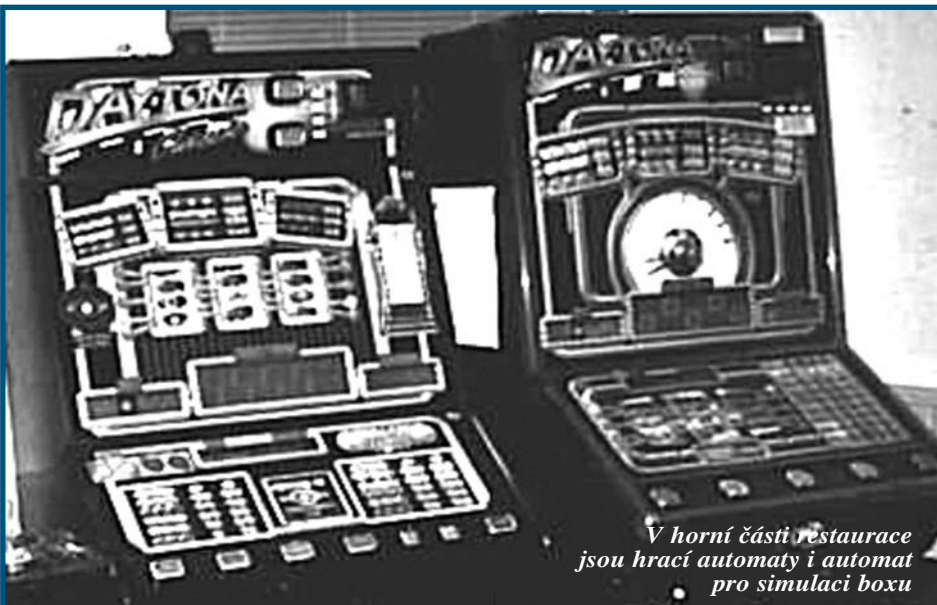

Podezření z trestného činu ublížení na zdraví a výtržnictví začali následně šetřit rumburští kriminalisté. Poručík Ing. Bc. Marek Svoboda nejprve musel zjistit jméno útočníka a pochopitelně vyslechnout kamarády zraněného Tomáše. Jméno podezřelého muže nebylo tak složité vypátrat. Útočníkem byl šestadvacetiletý muž pod přezdívkou Forest, jeho pravé jméno je Petr Navrátil. V šetření případu poručíku Svobodovi pomohl nejen personál restaurace, ale i další osoby, a hlavně

V restauraci Sportlife probíhala rozlučka se svobodou

V horní části restaurace jsou hrací automaty i automat pro simulaci boxu

kamarádi Tomáše, kteří úplně jako první viděli záběry z kamer umístěných v restauraci. Zcela jasně u boxovacího pytle rozeznali svého kamaráda a mladého sportovně nadaného muže. Sledovali, jak společně boxovali, jak si o něčem povídali, ale i to, jak z ničeho nic muž s přezdívkou Forest na jejich kamaráda zaútočil a bezdůvodně ho napadl a několikrát ho udeřil do obličeje. Martin Koloc později do protokolu uvedl: „Na záběrech videokamery jsem viděl, jak mladý muž – Forest udeřil Tomáše loktem do spodní čelisti. Až po několik minutách a několika dalších úderech se Tomášovi nějakým způsobem podařilo vymanit se, zvedl se ze země a seběhl schodiště dolů. Já jsem byl dole a viděl jsem, jak někdo běží po schodech dolů a schovává se před mužem, který ho pronásledoval, to jsem ale netušil, že je to můj kamarád.“

Další z kamarádů do protokolu o podání vysvětlení kriminalistům mimo jiné popsal svůj zážitek z restaurace: „Během večera jsem si všiml muže sportovního typu, který při příchodu do restaurace „prakticky“ pozdravil jednoho z hostů kopem nad hlavu. Usoudil jsem, že se jedná o nějakého sportovce – karatistu

nebo něco takového. Já jsem se pohyboval v přízemní části restaurace. Nad ránem jsem si povšiml Tomáše Hottmara, jak běží někam za bar a v obličeji byl celý od krve. Nevěděl jsem, co se mu stalo. Pronásledoval ho muž, který se při vstupu pozdravil s jedním návštěvníkem kopem nad hlavu...“

Poručík Marek Svoboda vyslechl i Josefa Procházku – muže, který Petra Navrátila čtyři roky trénoval. Josef Procházka kriminalistům taky odpověděl na několik otázek a pro vyšetřovatele byly velice důležité asi tyto odpovědi: „Pokud se mám vyjádřit k technické vyspělosti Petra Navrátila a jaké techniky se naučil, říkám, že má nacvičený přímý úder – boční hák, obloukový kop zvaný high kick, nízký kop zvaný low kick a vím, že v minulosti posiloval. K účinnosti jeho technik mohu uvést, že s ohledem na jeho výšku, váhu a fyzické dispozice, jsou jeho techniky poměrně účinné. Tím myslím, že pokud se strefí, může těmito údery, zejména přímým úderem, způsobit fyzickou újmu. A pokud se mám vyjádřit k jeho osobnosti, říkám, že rozhodně není typ frajera a není bezdůvodně agresivní. Je spíš dob-

rácké povahy. Nechá se však snadno ovlivnit jinými lidmi a zcela nedomýšlí důsledky svého chování.“

Případ ublížení na zdraví a výtržnictví se dostal až k Okresnímu soudu v Děčíně. Soud měl k dispozici výsledky soudních znaleců a v hlavním líčení výpovědi svědků. Soudní znalec z odvětví zdravotnictví, oboru soudního lékařství ve znaleckém posudku uvedl, že mechanismu poranění nejlépe vyhovuje úder pěstí do dolní čelisti a že toto poranění je závažné, ohrozilo smyslový orgán – oko. Zlomenina dolní čelisti zasahuje třetí větev trojklaného nervu, jehož vleklá bolestivost, či poškození může člověka dohnat až k sebevraždě. Omezení v běžném způsobu života bylo nejméně po dobu mezičelistní fixace, tj. po dobu šesti týdnů, kdy poškozený mohl užívat pouze tekutou či kašovitou stravu. U tohoto zranění nelze vyloučit vznik trvalých následků.

Znalec z oboru sportu, speciální sebeobranu, speciálních bojových sportů a bojových umění zase uvedl, že obžalovaný by měl být trénován, jinak by přece nemohl zvítězit na mistrovství. Ve svém znaleckém posudku uvedl, že chování obžalovaného Petra Navrátila bylo chování zkušeného uličního rváče, případně vyhazovače v baru a že nelze opomenout jeho přípravu v kickboxu.

V hlavním líčení Okresního soudu v Děčíně předseda senátu a přísedící rozhodli, že obžalovaný Petr Navrátil je vinen, že dne 19. 7. 2008 kolem půl čtvrté ráno v prostorách restaurace Sportlife, v prvním patře u automatu se simulací boxu, udeřil pěstí do obličeje poškozeného v okamžiku, kdy odcházel z místa incidentu. Tricetiletého Tomáše Hottmara zezadu opětovně údery pěstmi napadl, srazil ho na zem, zaklekl jej a opakovaně bil pěstmi a lokty do ramen a obličeje. Při útoku využil znalostí bojového umění – kickboxu, kterému se aktivně věnuje a poškozenému způsobil zranění – dvojitou zlomeninu dolní čelisti a pohmožděninu měkkých tkání horního rtu a v oblasti pravého oka. Uvedená zranění si vyžádala lékařské ošetření s nutností následného operačního zákroku, hospitalizaci ve Všeobecné fakultní nemocnici v Praze s omezením v běžném způsobu života po dobu nejméně šesti týdnů, spočívajícím v nutnosti požívat pouze kašovitou stravu. Tedy jinému úmyslně způsobil těžkou újmu na zdraví a dopustil se na místě veřejně přístupném výtržnosti.

Petr Navrátil tím spáchal trestný čin ublížení na zdraví a trestný čin výtržnictví. Soud obviněného odsoudil k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří let, s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání pěti let s dohledem. Okresní soud obviněnému zároveň uložil omezení spočívající v jakékoliv činnosti směřující k výcviku a výchově bojových umění, v zákazu návštěv provozoven, v jejichž prostorách jsou herní a zábavní automaty, na dobu tří let.

Eva BROŽOVÁ
Foto autor a internet

HODNOTILI LOŇSKÉ ČINY

jím řízená organizace Územní středisko záchranné služby MSK významněna Zlatým záchrannářským křížem.

Letos v dubnu Zlatý záchrannářský kříž uděloval ocenění vítězům 12. ročníku v těchto kategoriích:

1. Záchranářský čin laiků

Záchrana rodiny při havárii

V květnu loňského roku projížděl Jan Šimek se svou ženou obcí Bohuslavice, kde uviděli přeražené zábradlí a v potoce osobní auto převrácené na střechem. Sedačka s dítětem byla převrácena a dítě mělo hlavu pod vodou. Nominovaný dítě ihned vyprostil z bezpečnostních pásů a dopravil na břeh, manželka mezi tím volala záchrannou službu. Jan Šimek si v tomto okamžiku všiml dalšího dítěte, které plavalo na hladině a o němž doposud nevěděl. Rozběhl se za ním a i druhé dítě vytáhl na břeh. Společně s ostatními, kteří z nedalekého servise přispěchali také na pomoc, začal vyprošťovat řidičku i spolujezdce a celou posádku vozidla předali záchranné službě. Jan Šimek svým včasným a odvážným jednáním pomohl zachránit čtyři lidské životy.

Čestné uznání – Za celoživotní záchranu osob na jezu

Radošovský jez neustále láká neukázněné vodáky, kteří se jej i přes přísný zákaz snaží sjet. Jan Čechle naprosto dobrovolně neukázněné vodáky hlídá a za záchranu života mu vděčí více než padesát lidí. Pan Čechle není nikde organizován a v současné době je již v důchodu. Za svou dobrovolnou činnost obdržel již i Čestné uznání od hejmana Karlovarského kraje.

2. Záchranářský čin profesionálů jednotlivců

Záchrana tonoucího

V době svého osobního volna projížděl Pavel Tobáš na kole v blízkosti jezu na řece Svitavě v brněnské městské části Zábřeh. Ve vodě uviděl plout bezvládné tělo dítěte. I přesto, že na místě bylo několik lidí a zrazovali ho, bez zaváhání skočil do velmi chladné řeky. Podařilo se mu malého chlapce v silném proudu zachytit a za pomoci přihlížejících osob ho vytáhnout na strmý břeh. Po zjištění dechové a oběhové zástavy ihned započal s neodkladnou resuscitací a ještě před příjezdem záchranářů obnovil chlapci základní životní funkce. Chlapce následně záchranka převezla do FN Brno, kde jeho stav stabilizovali.

3. Záchranářský čin profesionálního týmu

Záchrana dítěte z tekutého písku

V květnu loňského roku byly v podvečerních hodinách vyslány jednotky HZS Plzeňského kraje PS Nýřany a JSDH města Nýřany k záchrane tonoucího chlapce ve Francově lomu u obce Tlučná. Po příjezdu do prostoru lomu na hasiče čekali oznamovatelé události, dva sedmiletí chla-

pci, jejichž šestiletý kamarád byl po hrudník zavalen v tekutých píscích kalového jezera. Záchrannou akci znesnadňoval i fakt, že při vyhrabávání zkroutených nožiček dítěte docházelo k dalšímu propadu postiženého do nižších vrstev písku. Díky maximálnímu nasazení a rychlému jednání dobrovolných i profesionálních hasičů byl tonoucí chlapec zachráněn.

4. Nejkurioznější záchranářský čin

Záchrana souseda

Na druhý svátek vánoční měl pan Kaucký se svou rodinou sváteční posezení, kde nechyběly ani dvě fenky belgického ovčáka Ira a Arven. Roční fenka Arven štekala směrem k zahradě souseda. Přestože ji majitel přísným hlasem odvolal, neustále zabíhala za roh domu. Pan Kaucký se proto s baterkou vydal na místo, posvítit si do vedlejší zahrady a uviděl ležícího souseda na zemi. Muž ve sněhu ležel nejméně tři čtvrtě hodiny, volal, ale nikdo ho neslyšel – jen Arven, která se ze všech sil snažila dát najevo, že se něco děje. Ten den bylo 12 stupňů pod nulou, takže Arven muži skutečně zachránila život.

5. Humanitární čin mimo území ČR

Projekt zdravotnické pomoci ve vysokohorských vesnicích v Himálajích

Dina Štěrbová a Vítězslav Dokoupil, oba vysokohorští horolezci, založili občanské sdružení Czech Hospital, které se zaměřuje na poskytování nemocniční péče ve vysokohorských oblastech Himálajů v Pákistánu. Dlouhodobě pracují na projektu, který nazvali „Modelové řešení zlepšení životní situace v extrémních podmínkách horských himálajských vesnic.“ Nejradostnější je skutečnost, že od zahájení činnosti české nemocnice v Arandu v roce 2007 zde za celé 4 zimy zemřelo na zápal plic jen jediné dítě, zatímco předtím jich v průměru umíralo každou zimu 10 až 15.

6. Výjimečný přínos pro záchranné služby

Vybudování zdravotnické záchranné služby

MUDr. Roman Gregoř za dvacet let své práce v přednemocniční neodkladné péči vybudoval v Moravskoslezském kraji zdravotnickou záchrannou službu (ZZS) vynikající úrovně. MUDr. Gregoř věnoval velkou pozornost soustavnému vzdělávání pracovníků, technickému vybavení služby, její organizaci a telekomunikacím. Výsledky jeho úsilí se mj. výrazně projeví při likvidaci následků dvou velkých hromadných neštěstí v kraji v roce 2008 (srážka tramvají ve Vřesině a náraz rychlíku Comenius do zříceného mostu ve Studénce). Za bezchybný průběh záchranných akcí byla

7. Cena mediálních partnerů

Záchrana matky s dítětem

V prosinci loňského roku jela matka se svým tříletým synem po silnici vedoucí podél rybníka nedaleko Slavkova. Dostala smyk, auto se zřítilo do rybníka a začalo se potápět. Matce se naštěstí podařilo uvolnit sebe i syna. Jenže břeh rybníka byl obložený strmými betonovými pláty a po zmrzlé ploše se vyšplhat nedalo. V ledové vodě žena zůstala i se synem v náručí jako v pasti. Naštěstí si řidič kamionu všiml auta ve vodě a zavolal na tísňovou linku. Policisté Jakub Piňos a Pavel Vach vyrazili okamžitě k rybníku. Jakub Vach se po příjezdu nerozmýšlel ani vteřinu a skočil do ledové vody. Oba policisté postupně vytáhli na břeh chlapce i jeho matku.

8. Cena policejního prezidenta

Záchrana z hořícího domu

V neděli 18. července krátce po půlnoci došlo v ulici Zhořelecká ve Varnsdorfu k výbuchu a následnému požáru rodinného domu. Na místo jako první přijeli čtyři varnsdorfští policisté a jeden ze synů majitele objektu jim sdělil, že při neštěstí došlo k zasypání jeho otce ve sklepních prostorech. Společnými silami se Tomáš Sklenářovi, Filipu Hertlovi, Lukáši Jelenčíakovi a Janu Holubovi podařilo muže z částečně zasypaného domu vyprostit.

9. Cena generálního ředitelství HZS ČR

Záchrana muže před udušením

Jednotka PS Pohořelice vyjízďela loni v červenci k záchrane a vyproštění osoby, která spadla do jímky v čistírně odpadních vod v obci Malešovice na Brněnsku. Po příjezdu na místo velitel zásahu zjistil, že na dně čtyři metry hluboké vyhnívací jímky leží starší pracovník čističky, nadýchal se toxických plynů a omdlel. V toxickém prostředí ležel podle svědků v bezvědomí 20 minut a s každou další minutou mu hrozilo udušení. Do jímky se úzkým vstupem spusťl jeden z hasičů a za kolegou se následně spouštěl i další hasič. Dvojici se podařilo uvázat lano kolem mužova těla. Společně s policejní hlídkou bezvládného pracovníka čističky z hloubky čtyř metrů vytáhli a předali přivolaným záchranářům.

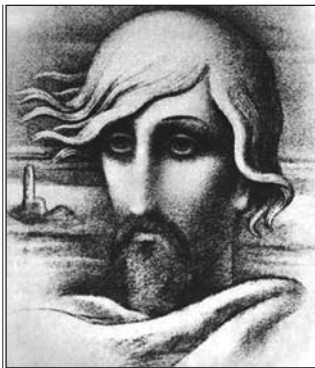
10. Cena primátora hlavního města Prahy

Zásah na Florenci

Letos v říjnu přijal operátor linky 112 HZS hl. m. Prahy zprávu od ostryhy autobusového nádraží Florenc, že z bývalé budovy nádraží vychází kouř. Už při příjezdu bylo zřejmé, že se jedná o požár většího rozsahu, a tak velitel zásahu požádal o další jednotky. Další posílení a spolupráce složek IZS na místě zásahu zachránila dvěma lidem život.

Kateřina MAZLOVÁ

***Byl pozdní večer –
první máj – večerní
máj – byl lásky čas.
Hrdliččin zval ku lásce
hlas, kde borový
zaváněl háj...***

Po roce se opět vracíme k naší nejslavnější romantické básni a k jejímu autorovi. Zatímco loni uplynulo 200 let od Máchova narození, letos jde o dvě výročí.

Od prvního vydání Máje uplynulo právě 175 roků. Tragicky symbolické je, že její šestadvacetiletý autor zemřel jen několik měsíců poté, začátkem listopadu 1836. Četba originálu slavné básně (např. na webu www.lupomesky.cz/maj) vás jistě povznese podstatně víc než stokrát přežívaná moudra typu „Máchova báseň je ostrou kritikou tehdejší společnosti a vyjadřuje odraz básníkovy rozbolestněného nitra“, kterými se jen hemží webové stránky s nabídkou vypracovaných maturitních otázek a seminárních prací.

U literatury zůstaneme i v dalších odstavcích. Zdá se, že tištěné knihy získávají stále zdatnějšího konkurenta, knihy elektronické neboli e-books. Zdrojem vybraných elektronických knih našich i zahraničních autorů je např. on-line elektronická knihovna „Literární doupek“ s adresou ld.johannesville.net. O její rozsáhlosti svědčí

Našli jsme pro vás na internetu

41

malá statistika z března t. r.: obsahovala pojednání o 1600 literárních dílech téměř dvou stovek autorů – buď kompletní texty, nebo ukázky či recenze. Obsah stránky je rozdělen do čtyř sekcí: Próza, Poezie, Beatnici, Prokletí básníci. Výhledávání je možno provádět podle názvu díla nebo podle jména autora. U každého autora je uveden jeho stručný životopis, citáty, odkazy a především soupis literárního díla. Vybraná díla mají podobu elektronické knihy a je možno si je přečíst přímo na obrazovce. Doplněkem stránky jsou i různé drobnosti a zajímavosti (historie písma, žertovná čeština, slovník jazykových pojmů či spousta literárních odkazů). Užitečnost Literárního doupekte dobře vystihl jeden z jeho návštěvníků: „Bezva web, tolik českých knížek pohromadě jsem nikde jinde ještě neviděl“.

Možná se pokoušíte o vlastní literární tvorbu a rádi byste s výsledky své práce seznámili nejen své nejbližší okolí, ale i širokou veřejnost. Internet je v tomto případě ideálním prostředkem: Stačí zaregistrovat se na serveru www.pismak.cz a vrhnout se do víru literatury. Můžete svá díla nejen publikovat, ale také komentovat práci jiných autorů, debatovat s nimi, účastnit se „klubových“ soutěží a akcí. Kdoví, jestli vás skromné začátky na Písmáku nepřivedou až k vážné tvorbě – třeba jako autory kriminálních nebo detektivních povídek!

Upozornění na další webovou adresu je napůl kulturní a napůl policejní. Už 16 let vysílá stanice Český rozhlas 2 – Praha každé nedělní ráno půlhodinový pořad *Toulky českou minulostí*. Tematický okruh příspěvků je velmi široký: jsou věnovány různým historickým osobnostem, místům a městům, válkám a bitvám, církvi, umění a kultuře, vědě a technice, hospodářství a řemeslům. Dle libosti si můžete zvolit buď zvukovou, nebo textovou podobu příspěvku. A jak se k Toulkám dostanete? Prostřednictvím adresy www.rozhlas.cz/toulky/portal. Hned na titulní stránce zvolíte na klikací mapě téma a pak už jen vybíráte ze zobrazeného seznamu „schůzek“.

Kdybyste chtěli blíže poznat životní osudy autora Máje, vyhledejte v portálu *Toulky českou historií* v sekci „Umění a kultura“ schůzky s pořadovými čísly 734 až 737. Dozvíte se zajímavosti o Máchově osobnosti, o jeho šifrovaném intimním deníku a snoubence Lori Šomkové, o okolnostech vzniku Máje a dalších básní, o tragických posledních dnech básníkovy života.

Jeden z dílů Toulek (má pořadové číslo 762 a vysílal se 31. ledna 2010) může být pro naše čtenáře obzvláště zajímavý. Autoři v něm

Toulky českou minulostí

O pořadu | Autoři | Časy vysílání | Odvysílané díly | Přehled repríz | Soutě

FOTOSOUTĚŽ TOULEK

Nejnovější díly

ČRo 2 - Praha | ČRo Brno | Regionální stanice ČRo

820. schůzka:
Konec
absolutismu

819. schůzka:
Velký italský
malér Franze
Jos...

podávají zprávu „o policejním státě po rakousku“. Při jeho internetovém čtení (nebo poslechu) se mj. dozvíte, že policie v dnešním vyslu vznikla ve starém mocnářství už koncem 18. století a její povinností bylo bdít nad vnitřní bezpečností státu. Zatímco veřejná policie dohlížela na pořádek a vedla evidenci obyvatelstva, tajná měla posílání mnohem „vyšší“. Sledovala podezřelé osoby a organizace, pečlivě kontrolovala a cenzurovala soukromou korespondenci, tisk i kulturní aktivity. Oproti dnešním

adeptům na službu u policie měli tehdejší uchazeči snazší pozici – měli být pokud možno svobodní, bezúhonní, schopní pěšího pochodu a výkonu strážní a hlídkové služby. Bylo také žádoucí, aby dovedli aspoň částečně číst a psát. Aspoň částečně.

V minulém dílu jsme se zmínili o zásadách a pravidlech bezpečného používání internetu a jeho stále pestřejších služeb. Podvodníci všeho druhu, využívající anonymitu internetového prostoru, s velkou vynalézavostí hledají možnosti, jak nás napálit lákavými nabídkami. Jedním z takových altruistů je například jistý Mister Chan, který ve svém mailu píše:

„Já jsem pan Patrick KW Chan výkonný ředitel a finanční ředitel Pověste Seng Bank Ltd, Hong Kong. Mám lukrativní obchodní návrh společného zájmu podělit se s vámi; to zahrnuje převod velké částky peněz. Dostal jsem váš odkaz v mém hledání ten, který vyhovuje mé navrhované obchodní vztah. Máte-li zájem o spolupráci se mnou, kontaktujte mě přes můj soukromý e-mail pro více informací. Vaše nejbližší reakci na tento dopis ocení pan Patrick Chan.“

Lukrativnosti obchodní nabídky pana Chana se prakticky nedá odolat. Nejasná je v ní zatím jen jedna nepodstatná drobnost: z kterého na který účet se ta velká částka peněz má vlastně převádět. Ale to je pravděpodobně způsobeno neobratným překladem do češtiny a vše se jistě brzy vyjasní...

Jaroslav KUSALA

MEZERA VE VZDĚLÁNÍ

Ukrytí mrtvoly patří k obvyklým manévřům vrahů. „Není tělo, není zločin,“ říkají, a často mají pravdu. V kriminalistické historii jsou však případy, které tento princip popírají.

Poslední „pražák“ z Cerhenic už dávno přijel, pasažéři se postupně rozprchli po nástupišti a v nádražní hale. Ale paní Šátková na domluvenou návštěvu k příbuzným nedorazila a marné bylo čekání i na další dva možné vlakové spoje. V jedné pražské rodině se tak schylovalo k hádce, co kdo popletl a co kdo špatně slyšel.

Jenomže pak začaly v sobotu 11. října 2003 křížovat telefonické hovory mezi Kolínem, Cerhenicemi a Prahou, během kterých se rodina pozvolna utvrdila v znepokojivém zjištění, že o staré paní už hezkých pár hodin nikdo neví – že 73letá Květoslava Šátková prostě zmizela!

Jistě, čas od času se stává, že nějaká dezorientovaná důchodkyně jezdí napříč republikou, nebo se v lese ztratí šedovlasý houbař, který přecenil své fyzické a navigační schopnosti. V úvahu by teoreticky připadal i dobrovolný odchod ze světa. Ovšem paní Šátková byla na svůj věk velmi bystrá, těšila se slušnému zdraví, žila s rodinou ve shodě...

Podezřelé krevní stopy

Prohledání jejího cerhenického domku pak v lesčems vydalo varující akcent, že se stará žena mohla stát obětí trestného činu.

Část skleněné výplně zamčených vchodových dveří byla rozbitá. Stejně jako vnitřní sklo okna v koupelně, nesoucí známky nepořádku, přesněji řečeno zápasu – šlo například o vytrženou skobu, přidržující šňůru nad umyvadlem, nebo rozházený koš poblíž záchodové mísy.

V kelímku s vodou ležela zubní protéza, kterou si pohřešovaná paní vždycky ráno nasadila a bez které by prý nevyšla ven. V domě zůstala taška s jablky a ořechy, určená pro sobotní návštěvu v Praze, zato zmizela taška s doklady a peněží.

Ztratilo se také několik šperků, mimo jiné řetízek s přívěskem s podobou madonky, dále zlaté hodinky, které majitelka pravidelně nosila kolem krku... V ložnici byla markantem odestlaná postel, s odhozenými peřinami na stranu, ale co především – s krevní stopou!

Další krevní stopy kriminalisté postupně našli a zjistili na podlaze ložnice, dále na

Obývací pokoj – na kobereci a křesle jsou číslky označena místa, kde byly zajištěny biologické stopy

madlech a sedáku křesla v obýváku, stejně jako v kuchyni a v koupelně...

Už zase on?

Pátrání po zmizelé důchodkyni, vyhlášené v neděli 12. října navečer obecním rozhlasem, nic pozitivního nepřineslo. Vesnicí se nesl tichý, čím dál urputnější hlas místních lidí: *Proč se kriminálka nezaměří na Petra Zápotockého?* Nešlo o hysterii, ani o hromadné nepodložené podezírání.

První nepodmíněný trest si Zápotocký (nar. 1964) vyslechl už v roce 1981, tedy jako mladistvý. Následovalo pak 8 dalších trestů, které postupně vynesly dvacet let, „odkroucených v kriminále. A navíc – oběti dvou posledních závažných trestných činů byla vždy cerhenická žena, žijící v blízkosti Zápotockého bydliště. Stejně jako paní Šátková!

Oč šlo? V roce 1988 dostal Zápotocký 7 let nepodmíněně za loupežné přepadení sousedky. Vyšel jako většina drbanů na podmínku díky amnestii v roce 1990, ale už o dva roky později napadl další starou ženu v jejím domě, oloupil ji, strhal z ní šaty a snažil se ji utopit ve vaně.

Následoval nepodmíněný trest na 12 let, ze kterého se Zápotocký vrátil do Cerhenic

počátkem května 2003. „Když jsem přišel z kriminálu, všude bylo vylištěno. Lidi z vesnice se mě bojí, ale nemají proč. Ty dvě poslední věci jsem neudělal,“ stěžoval si propuštěný delikvent.

„Nejsem úchylný, vždyť ta ženská, co jsem s ní měl mít sexuální delikt, je stejně stará jako moje máma. Někdo ji doma přepadnul a topil ve vaně. Ukradli jí hodinky, které se nikdy nenašly. Ale pachatele měli – teda mě! Přitom jsem u ní nebyl. Teď se zas ztratila ta Šátková a zase všichni ukazují prstem – to udělal Petr Zápotockejch!“

Hodinky s občankou

Kolem podezřelého muže se brzy začala stahovat mračna. Nešlo však o policejní předpojatost, spíš to nazvěme zpevňujícím se kruhem důkazů.

V jedné zastavárně v Pečkách se podařilo najít hodinky, ve kterých dcera pohřešované paní poznala majetek své matky. Majitel zastavárny uvedl, že 16. října 2003 koupil hodinky a prsten (ten už byl mezitím prodán) od jistého Petra Zápotockého, který před uzavřením obchodu poskytl své osobní údaje včetně občanského průkazu.

Dále kriminalisté zjistili, že Zápotocký nabízel v jednom obchodě na Kolínsku několik zlatých řetízků, ale taky prsten, svým proplétaným tvarem připomínající vánočku – markant jednoho ze šperků, odcizeného v domě paní Šátkové. Za pozornost jistě stálo, že už v sobotu 11. října uhradil Zápotocký částečně svou „sekeru“ v hospodě, když zaplatil čtyři tisícovky. Připomeňme-li Zápotockého zločineckou minulost...

Otázka z kriminalistické taktiky zněla, jak podezřelému muži provést legální odběr vzorku DNA. Detektivové počítali s jeho kategorickým nesouhlasem. „Vyhověl nám tak ochotně, že nás na chvíli skoro

zmátl,“ vzpomíná policista, důvěrně obeznámený s případem. „O to kurióznější byl výsledek!“

Skutečně, zpráva kriminalistických techniků obroubila všechna podezření zlatou konturou – krev na místě činu nepatří jen pohřešované ženě. Jedna stopa se zcela shoduje s genetickým profilem Petra Zápotockého!

Chabé zapírání

„Nevím, co se stalo s paní Šátkovou. V jejím domě jsem byl naposledy jako malý kluk. Teď jsme se jen vídali, ale nestýkali.

opatrnější, krev se dá zneužít. Taky se mi občas spustí krev, jestli jsem někde nechal ležet zakrvácený kapesník... Žádný šperky jsem nikde neprodával,“ zněly chabě, skoro hloupě, Zápotockého argumenty.

Bledě dopadl i během fyziodetekčního vyšetření, jeho atypické reakce často zpochybnily předstíranou věrohodnost odpovědi. Obviněný muž dále souhlasil s falopletysmografickým vyšetřením, to však mělo nulový výsledek...

Podle znalců Zápotocký spolupracoval jen formálně: „Posuzovaný se na erotický nebo pornografický obrázek dívá, je scho-

starší ženy, nebyla tedy Zápotockému prokázána.

Znalci konstatovali, že obviněný netrpí duševní poruchou chorobného charakteru, zato je postižen trvalou a neléčitelnou vadou osobnosti, tj. smíšenou poruchou osobnosti. Pokud se vraždy paní Šátkové dopustil, jeho rozpoznávací a ovládací schopnosti zůstaly zachovány.

Čin byl předem programovaný, v motivační struktuře dominovala potřeba získat majetkový prospěch spolu s pravděpodobnou potřebou snížit nahromaděné sexuální vzrušení. Problém resocializace označili znalci za extrémně nepříznivou.

Epilog na skládce

Soudci se už tentokrát s Petrem Zápotockým nemazlili. 23. listopadu 2004 si jako zvlášť nebezpečný recidivista vyslechl u Vrchního soudu v Praze pravomocný rozsudek: doživotní odnětí svobody! Verdikt se tak přiřadil k těm několika řídkým případům české justice, kdy vinu popírající pachatel byl na základě uceleného řetězce důkazů – byť bez těla oběti – odsouzen za spáchání vraždy.

„Proč Zápotocký tak osudně podcenil důležitost analýzy DNA? Domnívám se, že příčinou je jeho nástup předposledního trestu v první půli devadesátých let,“ konstatuje již citovaný detektiv. „Tedy v době, kdy se o krvi kriminalisticky hovořilo výhradně v souvislosti s biologií, tedy pouze v parametrech krevních skupin. Forenzní genetika byla tehdy v plenkách...“

Celá kauza dostala svůj epilog 7. května 2005. Vycházka jednoho pána se psem na cerhenickou skládku skončila proti předpokladům. Pes začal štěkat na jakousi igelitovou tašku. Pod ní ležela lidská lebka...

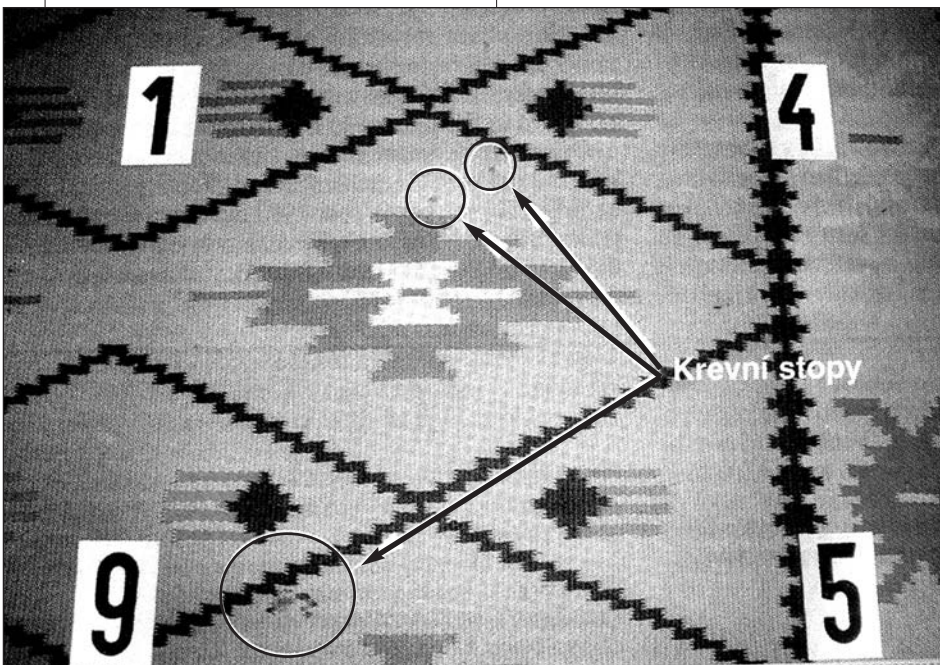
Policejní ohledání místa nálezu objevilo lidské pozůstatky. V podstatě zetlelá mrtvola měla na krku dva řetízky, jeden s podobiznou Panny Marie, tedy madonkou, na prstech levé ruky zas zůstal prsten s iniciálami V. Š. a letopočtem 1956, čili šperky, které nosila nebohá Květoslava Šátková. Pozdější genetická analýza prokázala nade vše pochybnost, že tělo patří zavražděné ženě.

Složitější roli měli soudní lékaři při stanovení příčiny smrti. Hnilobné procesy změnily už tělo natolik, že experti se nakonec přiklonili k možnosti udušení (zakrytí dýchacích cest, utopení apod.), případně bodnořezné poranění měkkých tělních struktur se zakrvácením do dutiny hrudní nebo břišní.

Jak se oběť na skládku dostala? Kriminalisté považují transport v autě, na motorce, na kole nebo na vozíku vzhledem k Zápotockého možnostem za vyloučený. „Myslíme si, že vrah překvapil oběť v noci, donutil ji, aby se oblékla a šla s ním až ke skládce. Teprve tam došlo k vraždě. Pachatel i oběť šli v noci, za tmy, ulice brzy přechází v otevřené pole, skládka je odtud vzdálená asi kilometr,“ shrnuje ojedinělý případ kriminalista.

Vlastně to byla cesta na popraviště.

Viktorín ŠULC
Foto archiv autora

V krevních stopách na koberci byl zajištěn profil DNA Petra Z.

Řada hodinek použitých při rekognici (pod č. 2 byly předloženy hodinky Květoslavy Š.)

Nevím, jak se mohla moje krev dostat do jejího domu. To ví pachatel – a to já nejsem. Dřív jsem dával krev dobrovolně, už budu

pen ho popsat, ale důsledně potlačuje jakékoliv reakce. Sexuální deviace v podobě sadistických aktivit, zaměřené případně na

Území Spořilova se spolu se Záběhlicemi stalo součástí Velké Prahy již při jejím založení v roce 1922. Bohužel od 60. do 80. let dvacátého století byl původní Spořilov ze všech tří stran postupně obehnan širokými rychlostními komunikacemi, které ho odřízly od zbytku Prahy a vytvořily ze Spořilova doslova ostrov. Směrem od jihozápadu Spořilov ohraničuje šestipruhová D1, od severovýchodu šestipruhový Městský okruh a na východě Spořilovská spojka, která navíc rozdělila Spořilov na dvě části. Jinak než po mostě nebo podchodem se už na starý Spořilov dostat nelze.

Budovu MOP Spořilov najdete v Bojano-
vické ulici mezi panelovou zástavbou, sídlí
v obecní budově Úřadu městské části Pra-
ha 4. Dozorčí službu v den naší návštěvy
měl prap. Roman Šíma a zesílení DS prap.
Karel Šujan. Tady jsme se ale příliš dlouho
nezdrželi, nechtěli jsme rušit a když dozor-
čímu zazvonil telefon, zamířili jsme přímo
za vedoucím npor. Bc. Jiřím Votočkem. Šéf
už na nás čekal, nabídl nám kávu, připravila
ji nrap. Petra Adámková, zpracovatelka
spisů, která se společně s nrap. Pavlem
Motyčkou v době nepřítomnosti sekretářky
Evy Pravencové stará i o chod sekretariátu.
Jak jsme se dozvěděli, paní Eva, je neobvy-
klá žena, která si doplňuje vzdělání a bude
letos maturovat. Vychovává tři děti a nej-
starší dceři je devatenáct let. „Víte, máme
tady dobrý kolektiv, tak trochu rodinný,
nepřítomně na pracovišti ochotně zastoupí
ostatní. Mělo by to tak asi být,“ vysvětlil
nám v úvodu chod oddělení Jiří Votoček
a hned doplnil další případ vzájemného
zástupu. „Služby pro celé oddělení plánuje
můj zástupce pro hlídkovou službu npor.
Bc. David Bělov, v případě jeho nepřítom-
nosti je schopen toto zajistit nrap. Antonín
Ružbarský.“

Potom už na řadu přišly další zajímavé
informace o spořilovské policejní službě.

**ODSTAVNÉ
VLAKOVÉ
NÁDRAŽÍ
JE PROBLÉM**

*U Roztylského náměstí byl
v roce 1935 vybudován kostel
sv. Anežky České*

Vedoucí npor. Bc. Jiří Votoček se svým zástupcem npor. Bc. Vitalijem Pilařem

V této budově sídlí spořilovští policisté

„Naše MOP je oddělení druhého typu, kde je 43 plánovaných tabulek, obsazeno je 41 tabulkových míst. Rozloha policejního teritoria je 20 kilometrů čtverečních a žije zde více než padesát tři tisíce obyvatel. Mám dva zástupce, npor. Bc. Vitalij Pilař se stará o trestní řízení a npor. Bc. David Bělov zase o hlídkovou službu. Osm policistů zpracovává spisy a čtyři jsou tzv. „územáci“, ti hlavně chodí mezi občany a komunikují se zástupci samosprávy v revíru, prostě mají územní a místní znalost. Pravidelně se na oddělení střídají čtyři směny a každá směna má dozorčího služby a zesílení dozorčího služby. To jsou policisté, se kterými jste se už setkali. Přijímají všechna oznámení, zajišťují ohledání místa činu, nebo sepisují první přijaté informace od občanů, nepřetržitý výkon služby dále zajišťují čtyři hlídkoví policisté v každé směně.“

Co trápí policisty i občany

Oznámení, která zdejší policisté nejčastěji přijímají a následně řeší, zasahují do majetku obyvatel nebo firem. „Největším problémem jsou případy vloupání do osobních vozidel. Snad k tomu přispívá i fakt, že

na Spořilově nejsou žádná hlídaná parkoviště, tzv. za drátěnkou, jak je tomu na jiných pražských sídlištích. V jednom období se ztrácely airbagy, byly to krádeže na objednávku, zloději ale berou vše, co v autě zůstane. Kapesní krádeže nejsou příliš frekventovanou trestnou činností a téměř stejné to je u vloupání do rodinných domků a jiných objektů, jedná se asi o čtyři procenta z celkové trestné činnosti oddělení. Násilná trestná činnost se vyskytuje minimálně.“

V revíru spořilovských policistů je ale odstavné vlakové nádraží Jih v Chodovské ulici, a to přináší problémy. Je to největší odstavné nádraží v rámci celé republiky pro vlaky, které končí v Praze, převážně ve stanici Praha-Hlavní nádraží.

Některé letošní případy

V průběhu našeho povídání přišel do kanceláře npor. Bc. Vitalij Pilař a my jsme pana nadporučíka na chvíli zdrželi, snad i proto, že nás zaujalo jeho jméno, ale měli jsme zájem i o několik posledních případů. „Vitalij opravdu není české jméno. Pochází z Ukrajiny, kde jsem se narodil a žil

jsem tam do svých čtrnácti let, potom se naše rodina přestěhovala do České republiky, kde už měla předky, prostě své kořeny. Myslím si, že mnohdy spořilovskému oddělení pomáhám právě tím, že jsem nezapomněl ukrajinštinu, ani ruštinu a již několikrát jsem se dostal do role tlumočnicka,“ přiznal nám Vitalij Pilař. „A co se týká případů, vzpomínám si na případ krádeže, výtržnictví a braní rukojmí z letošního ledna. Mladý, sedmadvacetiletý muž v lednu odcizil v OD Albert na Hlavní ulici drogistické zboží za necelých sedm set korun. Dvě osoby zloděje pronásledovaly až na ulici, kde se k zadržení přidala třetí osoba. Pachatel při obraně použil nůž, kterým ohrožoval 59letou ženu. Nůž ženě dokonce přiložil ke krku a vyhrožoval, že když ho nenechají odejít, ženu podřízne. Při potyčce se zlodějem a přetahováním se o nůž se zranil 40letý muž. Zadrženého si po několika minutách převzali policisté a muže i ženu museli ošetřit v nemocnici. Případ si později převzali kolegové ze služby kriminální policie a vyšetřování z obvodu Prahy IV.“

Vitalij Pilař se lehce nadechl a pokračo-

Dozorčí služba prap. Roman Šíma a prap. Karel Šujan

Dva územáci diskutují nad posledním případem – prap. Marian Nosický a pprap. Ivana Nguyenová

val v popisování dalšího případu. „Letos v únoru jsme ve zkráceném přípravném řízení řešili čtyři občany Slovenské republiky. Nejstaršímu bylo asi 42 a nejmladšímu 19 let. Vše se odehrálo opět na Hlavní ulici, poblíž OD Centrum. Jeden z cizinců si vybral náhodného chodce, kterému nabízel hodinky zdarma, ale k tomu si musel zakoupit holicí strojek. Oslovený muž neměl zájem a aby se možná vymluvil, tak řekl, že u sebe nemá peníze. Prodejce ze Slovenska muže nejprve donutil peníze vybrat z nedalekého bankomatu a potom se přidaly další osoby. Čtveřice zadržných cizinců naplnila skutkovou podstatu přečinu krádeže a přečinu omezování osobní svobody.“

Než nás zástupce opustil, přidal případ z března, kde mladá slečna nabízela před OD Centrum ke koupi zboží a když pochybný prodej oslovený muž odmítl, žena mu zboží strčila do kapsy bundy a zároveň z kapsy sebrala peněženku, kterou okamžitě předala dalšímu společníkovi. „Mladá žena nakonec skončila u nás na oddělení a policisté našli nedaleko místa činu odhozenou peněženku i s doklady,“ a s tímto případem se s námi zástupce vedoucího rozloučil, protože musel plnit další služební povinnosti.

Odstavné nádraží Jih v Chodovské ulici

Konečně jsme měli čas se vedoucího zeptat na problémové odstavné nádraží Jih. Jíří Votočka je u policie od roku 1998. Začínal na MOP Pankrác jako hlídkový policista, poté sedm let zpracovával trestní spisy a dva roky působil jako komisař na ORP v Praze IV. V říjnu loňského roku usedl do křesla vedoucího MOP Spořilov. „Odstavné nádraží pro vlaky, které končí v Praze, je obrovský pozemek, na délku má 7 kilometrů a na šířku několik stovek metrů. Stojí tady pendolína, rychlíky i mezinárodní, a nejčastěji na odstavném nádraží parkují asi pantografy. Pro všechny parkující vlaky je k dispozici myčka, do které vjede celá vlaková souprava. Kromě toho se vlaky uklízejí i uvnitř, doplňují se jídelní a lůžkové vozy a než odjedou na další trasu, určitou dobu tady celé soupravy parkují.“

V zimním období vlakové depo přitahuje bezdomovce, v blízkosti je totiž několik míst, která je lákají, ať už to je most pod silniční komunikací, různá křoviska, nebo nedaleké kanalizační potrubí. No a bezdomovci jsou jedni z podezřelých z krádeží kabelů z vlakových souprav. Druhým problémem je skutečnost, že kousek od odstavného nádraží je sběrna surovin. Dalším problémem jsou sprejeři, ti zase svými výtvary občas ozdobí vagón, nebo i celou vlakovou soupravu. Jinak se z vlakových souprav občas ztratí nafta a posledním problémem jsou bezdomovci na trochu lepší úrovni. Ti už na Hlavním nádraží zjistí, který vlak směřuje na odstavné parkoviště vlaků do Chodovské ulice. Většinou se ve vlaku schovají a dopraví se až na odstavné parkoviště. Přechájejí veškerý úklid a kontrolu a ve vlaku v pohodě přenocují, a to i v první vlakové třídě. Ráno se umyjí, oholí a vyrazí do terénu.

Kontrolovaný řidič měl vozidlo i doklady v pořádku a ani v dechu neměl žádný alkohol

Odstavné nádraží Jih je pro nás noční můra, ale komunikujeme téměř každodenně se zástupci vedení odstavného nádraží. Naše hlídky v nočních i denních hodinách pravidelně prostory odstavného nádraží navštěvují, ale vzhledem k velikosti prostor, není možné projít během jedné kontroly celé nádraží. Tu a tam naplánujeme společnou akci s kolegy ze SPJ a MOP Zahradní Město a díky navýšenému počtu policistů můžeme zkontrolovat větší část odstavného nádraží. Podobná akce proběhla na konci měsíce března, kde nám pomáhali dva psovodi se psy a pracovníci ostrahy objektu z Civilní bezpečnostní služby. V odstavených vlakových soupravách jsme probudili a z objektu vykazali 15 osob.“

A co jsme ještě slyšeli a viděli?

Na chvíli jsme se zastavili v kanceláři územáků, kde se právě u jednoho případu domlouvali na dalším postupu prap. Marian Nosický a prap. Ivana Nguyenová. Tatiček Ivany je Vietnamec, ona má národnost českou. „Naši se rozvedli, když mi bylo pět let. S tátou dál a bez problémů komunikuji a navštěvujeme se, ale vietnamsky neumím, doma jsme mluvili česky.“ Když jsme se mladé třidvacetileté slečny zeptali, proč se rozhodla pracovat u Policie ČR, odpověděla: „Vše začalo asi tím, že už od dětství se mi líbila uniforma a později jsem si jako střední školu vybrala TRIVIS, což je škola se zaměřením na prevenci kriminality a krizové řízení. Nakonec tedy zvítězila policejní uniforma a práce u Policie ČR. Přihlásila jsem se, prošla výběrovým řízením a nastoupila v prosinci 2007. Začínala jsem na OHS v Praze 4, potom jsem přešla na MOP Spořilov a poslední dva měsíce tady vykonávám práci územáka. Chodím více ven, hlavně mezi občany, a protože ráda komunikuji, moc mě to baví.“ Ivana Nguyenová byla i u několika sebevražd a nemá s nálezem mrtvol žádný problém. „Jednou jsem měla tak trochu strach, to když jsem musela autem na vykradenou

Vedoucí MOP Spořilov při kontrole odstavného nádraží Jih

V Krčském lese policisté mimo jiné kontrolují altány, kde rádi přespávají bezdomovci

Při kontrole odstavených pantografů policejní hlídce neunikl jeden pomalovaný vagon

Příbytky pro bezdomovce jsou hned za plotem odstavného nádraží

ka byla bezproblémová. Když jsme se mladého muže v mazdě zeptali, co na dopolední kontrolu zdejších policistů říká, odpověděl: „Víte, tak trochu mi zatrnulo a rychle jsem přemýšlel, zda mám doklady. Ale jinak to je asi v pořádku, kontrola řidičů musí být v každou denní i noční dobu.“

S autohlídkou jsme potom společně pokračovali na kontrolu do odstavného vlakového nádraží Jih. Neprošli jsme celé odstavné nádraží, a přesto jsme poznali, že je depo vlaků rozsáhlý areál. Zvlášť parkují například pantografy a policejní hlídka prošla právě mezi těmito zaparkovanými vlaky, aby zjistila, zda se v jejich blízkosti nepohybují nepovolané osoby. Narazili jsme i na pomalovaný vagon sprejery a potom jsme zastavili u již zmiňované myčky pro vlaky. U vjezdu do myčky byl jeden pracovník, který dle typu vlaku a jeho znečištění určuje program mytí. „Vlak se v myčce pohybuje sám, aniž by strojvedoucí musel něco dělat. V průměru program mytí vlaku trvá asi hodinku,“ řekl nám pracovník u myčky.

Na vlastní oči jsme se přesvědčili, že v blízkosti odstavného nádraží je opravdu tzv. „noclehárna“ pro bezdomovce. „Bezdomovci se celkem snadno dostávají přes oplocení areálu, odnášejí si různé měděné kabely a pod mostem ještě některé opalují na ohništi, kterým si přitápějí. Čistý měděný kabel potom odskočí odevzdat do sběrných surovin, kde obdrží nějakou tu korunu. Škody, které zloději krádeží napáchají, jsou v desítkách tisíc korun, a protože je potřeba nově zasítovat úplně celý vlak, aby byl schopen další jízdy, škoda se vyšplhá až na tři sta tisíc korun,“ upřesnil nám Jiří Votoček.

Opouštěli jsme odstavné nádraží a zajeli jsme se podívat na prostory za plotem. Při sestupování k příbytkům bezdomovců nás Ivana upozornila na otevřený kanál. Poklop byl posunutý a pára zahálala nejen ženu v uniformě, která kontrolovala, zda dole někdo není, ale i kousek okolí. Policisté pod mostem našli vyhaslé ohniště a zbytky kabelů. Všude se povalovalo spousta

staršího oblečení, zbytky obalů od jídel a pití, ale i injekční jehly. Vraceli jsme se zpět k vozidlu a v dálce nás upoutaly dva komíny Pražské teplárenské. Nprap. Pavel Trčka nám hned začal popisovat případ, který přijali policisté na lince 158. „Volal jim tehdy cestující z tramvaje, která projížděla kolem teplárenských komínů, a mladý muž je viděl padat k zemi. Muž na nejbližší zastávce vystoupil a čekal na příjezd nejen policistů, ale i hasičů, kteří také po oznámení spěchali na místo. Komíny ale stály a nic nenaznačovalo tomu, že by se měly poroučet k zemi. Vše se vysvětlilo, když se policejní hlídka zkontaktovala s oznamovatelem. Bylo evidentní, že požil větší množství alkoholu, nadýchal totiž přes dvě promile.“

Další kontrola s policejní hlídkou vedla do Krčského lesa, jehož rozloha je 285 ha. Všude je hodně cestiček pro pěší a po některých projede i služební vozidlo. „I v Krčském lese přespávají bezdomovci, vybírají si různé altánky, které musíme taky tu a tam zkontrolovat. Po přespání po nich totiž zůstává nepořádek a někdy i injekční jehly, a protože jsou altánky většinou u dětských zákoutí a různých prolézaček, hrozí riziko, že by se mohl někdo zranit,“ řekl nám nprap. Pavel Trčka, který je u policie již šest let.

„Z Krčského lesa se také ztratilo několik muflonů a později zaměstnanci Thomayerovy nemocnice ve svém objektu našli mrtvé mládě muflona. Pitva prokázala, že muflona nejprve někdo uspal. Zloději tedy uspali muflony, naložili je pravděpodobně na nákladní vozidlo a odvezli. Do dnešního dne se nenašli ani mufloni, ani zloději. A když už jsme u zdejší nemocnice, tak před několika měsíci jsme řešili několik případů, kdy přímo v areálu Thomayerovy nemocnice opakovaně hořely kontejnery. Pachatel se nakonec našel, byl to jeden ze zaměstnanců nemocnice. Když musel v nočních hodinách do jiného pavilónu, bavit se tím, že škrtnul sirkou a náhodně vybraný kontejner zapálil. Bydlel v Praze 8 a tam měl podobné problémy, zapaloval kontejnery i v místě bydliště,“ zakončil naše cestování po revíru spořilovských policistů vedoucí oddělení Jiří Votoček.

Eva BROŽOVÁ
Foto autorka

Pprap. Ivana Nguyenová kontroluje teplovodní kanalizaci

pizzerii. Nevěděla jsem, zda v objektu ještě není pachatel, a tak jsem raději vzala s sebou naši autohlídku.“

Policisté v terénu

Do terénu jsme vyjeli s pprap. Ivanou Nguyenovou a nprap. Pavlem Trčkou a doprovázel nás i vedoucí MOP npor. Bc. Jiří Votoček. První naše zastávka byla kousek od policejní služebny, kde policisté kontrolovali některá projíždějící vozidla i řidiče. Jeden z posledních řidičů měl doklady v pořádku a i jeho dechová zkouška

Znaky evropských měst

Nemáme tam až tak daleko, z Prahy pár stovek kilometrů, ze severomoravských končin bezmála co by kamenem dohodil. A jde tady bez diskuse o veliký městský skvost, který tedy rozhodně – ale opravdu – stojí za rodinný výlet. Za poznávací a jistě i zábavnou návštěvu.

Jedna z historických metropolí starého kontinentu

Několik chronologických informací:

Pod skalním návrším, kde je dodnes veleproslulý hradní komplex, byla jeskyně, v níž žil drak. Tomu se dostal na kobyliku král, který nalíčil na zlotvora ovčí kožešinu plnou síry. Netvor předpokládanou pochoutku bez rozpaků důvěřivě zhltnul, dostal ukrutánskou žízeň, vysosal bezmála celou řeku na zápraží, puknul a bylo vymalováno. Důvtipný král – pravděpodobně keltského či iberského původu (archeologické nálezy a římské prameny obě osídlení dokládají) – předal své jméno vznikajícímu městu.

Jeho nejstarší část leží na opevněném hradním vršku. Bylo to jedno z nejvýznamnějších opevnění v kmenovém knížectví Vislanů, které za vlády knížete Svatopluka ovládla Velkomoravská říše. První písemná zmínka o městské zástavbě, jako o důležitém obchodním hradišti na „evropském tahu“ od severu k jihu i naopak, pochází z roku 966.

Pravděpodobně v roce 999 připadlo pak hradbami skvěle opatřené místo polskému státu – vedenému Boleslavem Chrabrým – a roku 1038, kdy stál v čele země severních sousedů Kazimír I. Obnovitel, zde bylo polské metropolitní centrum. Hlavním městem zůstalo po šest století a do současných dnů je, podle řady očitých svědků, neustále nejkrásnějším „prostorem“ Polska (žije v něm zhruba třicet milionů obyvatel, v tomto směru mu patří druhé pořadí v dnešním státě, hned za stávajícím hlavním městem).

Za polský kulturní středobod je ovšem považováno pořád (žije tu např. nositelka Nobelovy ceny za literaturu Wislawa Szymbor-

ska, patřili sem nositel stejného literárního ocenění básník a prozaik Czesław Miłosz nebo velký autor sci-fi „příběhů“ Stanisław Lem. Historicky – i aktuálně – patří město navíc k nepřehlédnutelným nejdůležitějším turistickým, kulturně historickým „průchozím bodům“ v Evropě (ročně mívá 3–4 miliony návštěvníků). Kompaktní oblast starého města spolu s historickou zástavbou byla již v roce 1978 zařazena na seznam světového kulturního dědictví OSN.

Zachovalé středověké jádro je unikátní (praví se v turistických „lákadlech“), ale v jeho sousedství je další ojedinělá čtvrt' – Kazimierz. Jediné židovské město, které si uchovalo původní podobu. Zdejší Židé byli za druhé světové války téměř vyvražďeni, čtvrt' a jejich pár obyvatel, kteří přežili a zůstávají tady, udržují místní tradice. V centru města se v současnosti soustřeďuje bohémský noční život, s širokou nabídkou dobrých hospod, rozmanitých kavárniček, barů...

Čím je pro našince Svatovítský chrám, tím je pro Poláky místní Chrám Panny Marie s mariánskou věží a na ní s tubačem, hejnalem. Každou celou hodinu oznamuje melodii (známou též ze znělky veřejnoprávního rozhlasu) do všech světových stran. Pouze jedinkrát se z věže ozvaly jiné „tóny“, a to v den, kdy zemřel „největší Polák“, papež Jan Pavel II.

/ki/

Foto Jaroslav KOPIC
Kresba František DOUBEK

Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 31. května 2011

Znaky evropských měst

Policista č. 5/2011

KUPON č. 5

Řešení z č. 3/2011 zní: město KUFSTEIN

Ze správných odpovědí jsme vylosovali:
Jaroslav Machula, Praha; Josef Nový, Týnec;
Jan Slavík, Praha.
Blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!

IWA 2011

Každoroční norimberský veletrh IWA Outdoor Classics je v první řadě příležitostí k prezentaci sortimentu včetně nových výrobků v oboru civilních zbraní a příslušenství a samozřejmě i k obchodním jednáním. Kromě loveckých a sportovních zbraní, střeliva, optiky a dalšího příslušenství se vystavovaný sortiment během let rozšířil o oblečení, obuv a další pomůcky nejen pro lov a střelecký sport, ale pro pobyt v přírodě vůbec. V poslední době se klade důraz také na policejní výzbroj, výstroj a techniku.

Den před veletrhem se na norimberském výstavišti každoročně koná Evropská odborná konference policejních instruktorů a odborná konference německé Akademie policejního managementu v Münsteru na téma policejních zbraní a vybavení policejních zásahových jednotek. Dozvěděli jsme se například, že v Německu v posledních zhruba pěti letech velmi výrazně přibývá násilí vůči policistům. Ve spolkové zemi Dolní Sasko, kde probíhal podrobný výzkum, se za tu dobu 82 procent policistů ocitlo alespoň jednou v ohrožení a 27 procent jich bylo přímo napadeno úderem pěstí nebo kopem. V Severním Porýní-Westfálsku zase každodenně registrují v průměru 17 útoků na policisty. Zajímavé je, že na konferenci ani tolik nezaznělo výrazné volání po zprísňení trestů pro útočníky, jak bývá v této souvislosti zvykem, ale účastníci zato požadovali zkvalitnění výcviku německých policistů a jejich lepší ochranné vybavení.

Letošní veletrh IWA překvapil příchodem ještě dřív, než vešel do výstavních pavilonů. Pokud přicházel vstupem Mitte (od metra), tak musel zaregistrovat zbrusu nový supermoderní odbavovací terminál, který zahrnuje pokladny, šatny a všeliké zázemí. Oba vstupy do komplexu výstaviště se tak dnes už dostaly na úroveň 21. století. V roce 1977 se v Norimberku konala první výstava IWA. Tehdy se zúčastnilo 181 vystavovatelů s převahou německých. Postupem času se ze skromných začátků vyvinul veletrh skutečně světového formátu, spolu s americkou Shot Show jeden ze dvou, které ukazují, ale svým způsobem stanovují trendy celosvětového vývoje.

Předseda Svazu německých puškařů a obchodníků se zbraněmi Jürgen Triebel se domnívá, že tato „stále rostoucí roz-

Policejní ochrannou výstroj a další pomůcky představila na veletrhu řada firem v bezpočtu variací. V takové houštině se už mohou orientovat pouze úzcí specialisté na tyto produkty; byť i poučený laik může srovnávat pouze ceny, protože o skutečných užžitných vlastnostech se na výstavě dozví přamálo.

manitost vystavovaných produktů“ je jedním z tajemství úspěchu veletrhu IWA Outdoor Classics. Zbrojní technika a vše co s ní přímo souvisí, však má stále na veletrhu velkou převahu. To platí i v posledních šesti letech, kdy se zaměření veletrhu rozšířilo o sektor „Law Enforcement IWA“, tedy o vybavení a informace pro policejní a bezpečnostní profesionály.

V roce 2010 na norimberském veletrhu vystavoval rekordní počet 1 141 firem,

z toho téměř tři čtvrtiny zahraničních. Podle tiskové zprávy jich letos bylo 1 166 (se stejným podílem mimoněmeckých vystavovatelů), avšak jiný oficiální pramen pro letošní rok uvádí jen 1 134 firem. Kdoví, kde je pravda, nikdo to nespočítá... Podobné je to i s počtem návštěvníků. Veletrh je přístupný jenom odborné veřejnosti, tedy profesionálům činným v oboru, a v letech 2008–2010 jej pokaždé navštívilo kolem 32 000 lidí. Letos jako by nebyl takový nával jako loni, ale třeba se nám to jen zdálo.

I přes americký boom v prodeji zbraní se světová finanční krize odráží i v tomto oboru. Výkonný šéf německého Svazu vý-

Předem mohutně avizovaným hitem veletrhu byla nová německá pistole Walther PPQ ráže 9 mm Luger. Tato zbraň služebního typu je však víceméně totožná s modelem Walther P99Q, který mají ve výbroji policejní sbory čtyř německých spolkových zemí. Pro potřeby speciálních jednotek byl pouze upraven spoušťový mechanismus (odpor 27 N, krátký chod) a změnila se povrchová struktura rukojeti. Existuje také verze PPQ Navy, která má delší hlaveň se závitem na tlumič a její konstrukce prý umožňuje bezproblémovou střelbu pod vodou.

robců loveckých a sportovních zbraní a munice Klaus Gotzen konstatoval, že za první tři čtvrtletí roku 2010 ve srovnání se stejným obdobím roku 2009 poklesla hodnota německého exportu tohoto artiklu o šest procent na 230 milionů eur. Přitom německé firmy vyvážejí v průměru 90 procent veškeré své produkce a už předcházející vývoj byl negativní. Přestože se tržby z domácího maloobchodního prodeje v roce 2010 zvýšily o 1,8 procenta proti roku 2009, v důsledku negativního exportního vývoje celkový obrat poklesl o 2,4 %. (Pokud je pravdivé tvrzení, že ve vývoji české ekonomiky se odráží vývoj v Německu, nejsou tato data příliš povzbuzivá ani pro nás.) Předseda zmíněného svazu Olaf Sauer z firmy Merkel podotýká, že o to víc nabývá na významu veletrh IWA, od něhož očekává impulzy k příznivějšímu obratu.

Krise se ale neprojevuje u všech stejně. Německá firma Brenneke GmbH, která prakticky od svého založení v roce 1895 hraje v Evropě jednu z vůdčích rolí ve vývoji a výrobě speciálních loveckých kulových střel a jednotlivých střel pro brokovnice, se bude stěhovat do nového. Po čtyřiceti letech působení v Langehagenu u hannoverského letiště se nynější majitel Peter Mank rozhodl podnik rozšířit a přemístit do nových objektů, které se budují na nedaleké bývalé muniční základně bundeswehru Oldhorst.

Na druhé straně v USA se ve velké míře uplatňují snahy o minimalizaci nákladů. Výroba civilních zbraní a příslušenství vykazuje nebývalé, ale zcela zjevné trendy ke koncentraci a racionalizaci. V USA tak v uplynulých letech vznikla velká zbrojní skupina Freedom Group (14 podniků se 3 000 zaměstnanci). Nyní

bylo oznámeno, že uzavřela výrobní provozy své firmy Bushmaster Firearms International ve Windhamu ve státě Maine. Výroba produktů s touto celosvětově populární značkou – převážně pušek na bázi AR15/M16 – bude převezena do některého z ostatních podniků Freedom Group, mezi něž patří například zbrojovky Remington, Marlin, HR 1871/NEF, DPMS/Panther Arms, Dakota nebo Advanced Armament.

Zřejmě se po tučných letech civilního zbrojního průmyslu, ovlivněných masovým „dozbrojováním“ amerických občanů, očekávají zase léta hubená nebo alespoň normální. Naprosto stejné důvody jako John Blystone totiž uvedl také Michael Golden, šéf zbrojovky Smith Wesson, když zdůvodňoval zavření provozů dceřině společnosti Thompson/Center v Rochesteru (New Hampshire).

Pro někoho však jedním ze skutečných hitů výstavy byla samonabíjecí, tedy civilní verze historického sovětského samopalu Špagin (na snímku vpředu), se kterou přišla německá firma Waffen Schumacher.

Slovenský výrobce originálně konstruovaných pistolí s polymerovým rámem Grand Power nezustává spát na vavřínech a téměř každý rok přináší něco nového. Na snímku je nový „vlajkový“ model X-Calibur ráže 9 mm Luger.

Také další americká zbrojovka Sabre Defence Industries se sídlem v Nashville končí. Pro porušení amerických exportních zákonů byl loni v USA obviněn a zatčen její britský majitel Guy Savage spolu s dalšími čtyřmi vedoucími pracovníky. Firma dodávala komponenty ručních a jiných zbraní pro ozbrojené síly USA a vyráběla celkem oblíbené sportovní velkorážové pušky na konstrukční bázi AR15/M16 nebo případně i některé civilní varianty vojenských zbraní. Nyní je v likvidaci a objevilo se už několik zájemců o její koupi včetně

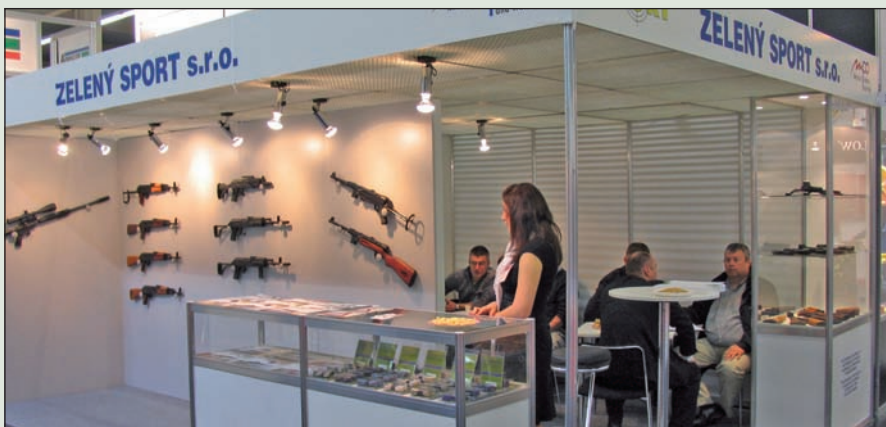
Kromě klonů pistolí M1911 a pušek AR15/M16 se velká většina světových producentů vrhla na výrobu samonabíjecích malorážek víceméně „služebního“ vzezření. Letos se k nim připojila i renomovaná německá firma Anschütz, jinak proslulá zejména vzduchovkami a malorážkami pro sportovní střelbu podle pravidel ISSF a pro biatlon.

Jiný takový hit je samonabíjecí větrovka Crosman Benjamin Rogue .357, která shodně s typovým označením má ráži 357, tj. 9 mm. Na jednu náplň s plnicím tlakem 300 barů může vystřelit až 40 ran s maximální rychlostí střely 250 ms⁻¹! S takovými parametry může posloužit nejen jako sportovní, ale také jako lovecká zbraň nejen na drobnou zvěř. A není sporu o tom, že s ní lze usmrtit, takže zcela ztrácí smysl zákazy palných zbraní a jejich nahrazování vzduchovkami, jak k tomu přistoupily úřady některých zemí.

Letos poprvé se na norimberském veletrhu objevila česká firma Zelený sport ze Slatiny u Vysokého Mýta. V její nabídce byla mimo jiné nová odstřelovačka Vydra v ráži 50 Browning, několik zvěřilných samonabíjecích verzí Kalašnikova a repliky samopalů MP 41 a MP 40 na nábojky ráže 9 mm Blank, vše pravděpodobně české provenience.

Hongkongská společnost S-Thunder dodává paintbalové zbraně a příslušenství. V sortimentu má mimo jiné několik typů jednoranových granátometů pro simulaci při paintbalových a airsoftových hrách; hnacím médiem příslušných nábojů je stlačený vzduch. Letos firma přišla s nápadem nabídnout náboje, namísto paintbalových nebo airsoftových kuliček, barvicí kapalinu či prášku obsahující jednu plastovou střelu. Prý se to dá dobře používat k sebeobraně.

rovek, zčásti řízených elektronikou. Daystate sice víc než před rokem koupil Mauro Marocchi, majitel tradiční italské zbrojovky Marocchi Armi, vyrábějící kvalitní brokovnice, kulovnice, kombinované zbraně a zbraně na CO₂, avšak nechává ji dál působit jako samostatný subjekt. Spolu s manažerem Daystate LLC Tonym Belasem sázejí na inovace, zejména ve třídě supervýkonných větrovek v ráži 5,5 mm (65 J), jejichž uplatnění předpokládá zejména na východoasijských trzích, v zemích kde je dovozen lov (pouze) se vzduchovkami.

Jedním z dominantních jevů posledních let je obrovský vzestup civilní složky tureckého zbrojního průmyslu. Turecké zbrojovky už dříve prakticky ovládly světový obchod s plynovkami. Nyní se zdá, že tentýž osud čeká i brokovnice,

například společnosti Colt, byť situace této tradiční společnosti samotné zřejmě není nijak růžová.

Podobný osud jako Bushmaster, T/C nebo Sabre zatím nečeká britskou firmu Daystate Ltd., která je od roku 1978 jedním z vedoucích světových producentů výkonných sportovních a loveckých vět-

U pouzder na krátké zbraně je stále zřejmější příklon k polootevřeným pouzdrům z plastových výlisků. Někteří výrobci ale soutěží v počtu a konstrukci pojistek s co nejlepším ovládáním a nejdelší životností. Asi je to slepá ulička, nic se nemá přehánět. Když je k vytáhnutí zbraně z pouzdra zapotřebí provést tři, nebo dokonce až pět úkonů, sotva se dá mluvit o nějaké pohodlnosti.

a to už nejen v nižší kvalitativní třídě: turecké výrobky směle konkurují italským, zatímco ostatní světoví producenti budou mít šanci jen s luxusními výrobky. Ukazatelem je prodej v USA. Zatímco dříve se tam zbraně vyrobené v Turecku dostávaly jen pod věhlasnými značkami (Smith Wesson, „české“ brokovnice CZ aj.), od roku 2008 soustavně roste také přímý import tureckých značek. A v dohledné budoucnosti se totéž může stát i s „ostrými“ samonabíjecími pistolemi; letos jsme poprvé zaznamenali u amerických obchodníků nabídku pistolí s tureckými značkami.

Naproti tomu civilní složka ruského zbrojního průmyslu už řadu stagnuje, novinky aby pohledal a s exportem civilních zbraní je to všelijaké. Na druhé straně je pravda, že ruské podniky mílovými kroky dohánějí manko, které měly v oboru civilní zaměřovací techniky. Nový rys Rys LD je zaměřovací dalekohled s integrovaným laserovým dálkoměrem, meteorologickou stanicí a balistickým počítačem.

Lennart Ljungfelt, prezident Aimpoint AB, oznámil, že tato švédská společnost od roku 1997 dodala americkým ozbrojeným silám milion elektronických kolimátorových zaměřovačů Comp M2/M68 Close Combat Optics (CCO). US Army jimi postupně vybavuje především všechny útočné pušky M16/M4. Kontrakt pokračuje, Aimpoint má od Američanů další objednávku z roku 2009 na víc než půl milionu M68CCO.

Přemysl LIŠKA
Foto autor

Poslední únorový den probíhalo vyhodnocení 3. ročníku Ceny ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy. V kategorii veterán roku by měl být policista, jehož služební poměr trvá nejméně 30 let a jenž je příkladem v chování a vystupování zejména mladší generaci, a hlavně je přínosem pro kolektiv. Do této kategorie bylo nominováno 12 policistů a za rok 2010 zvítězil vrchní komisař kpt. Bc. Jan Štoček ze služby kriminální policie a vyšetřování, I. oddělení OOK.

ORLICKÉ VRAŽDY – ROK ŽIVOTA

Dvě lidská těla porcovali, vařili i pekli

Kpt. Bc. Jan Štoček nastoupil v roce 1977 na vojnu do Frýdku-Místku, kam nastupovali začínající policisté. Když se ze severní Moravy vracel zpět, rozkoukával se na MOP na nám. Míru v Praze 2. Po několikaměsíční práci ale dostal nabídku a tu nemohl odmítnout. Zamířil na kriminální službu v Praze 5, ale netušil co tady bude vlastně dělat. Až po nástupu zjistil zaměření, ale práci odmítl a chtěl se vrátit do Plzně, odkud pochází. Šéf tehdejší majetkové trestné činnosti – dnes emeritní policejní rada Miloslav Dočekal – Honzu tehdy vzal k sobě na oddělení majetku, kde šetřili majetkovou trestnou činnost.

„Vzpomínám si, jak jsem šel jednou šetřit – pátrali jsme po sériovém pachateli vloupání do výkladních skříní. Zaslal jsem do domu a naproti byl obchod s výlohou, kde předěšlého dne byla poslední „vloupačka“. Ve dveřích jsem takřikajíc zakopl právě o sériového pachatele, v ruce totiž nesl dva kožíšky z vloupání. Jako mladý elév jsem se s ním na ulici utkal a nakonec jsem pachatele i s lupem v ruce dotáhl na policejní služebnu. Na chvíli jsem byl i za hrdinu.“

Na majetkové trestné činnosti se Jan Štoček naučil hodně, taky proto, že ho práce bavila a měl o ni zájem. V roce 1981 ho přidělili do týmu na vraždu, která se stala v Praze 5, mrtvým tehdy byl homosexuál Novotný. Pachatele tým detektivů vypátral, ale pro nedostatek důkazů nebyl odsouzený. Práce na vraždách se Honzovi zalíbila natolik, že už u nich zůstal. Pouze si na několik měsíců odskočil na kriminálku v Praze 6, kde působil jako vedoucí oddělení násilí, mravnostní trestné činnosti a požárů. Vrátil se ale na oddělení vražd a usídlil se v Konviktské ulici, a to se už psal rok 1983. „V Konviktské jsem začal pátrat po pachateli série sadistických vražd. Pořád jsem byl na tomto odděle-

ní začátečník a vybavuje se mi, jak jsem ještě s kolegou jednoho podezřelého z těchto vražd okukoval, když ho k nám přivezli. Seděl na chodbě a já jsem si ho pořád prohlížel. Potom jsem si k němu přisednul a zeptal jsem se ho, „kolik jsi jich zabil“, a Hojer, tak se pachatel jmenoval, byl tak nervózní, že se na mě podíval a řekl mi, hodně, hodně. Už si přesně nepamatuji, kolik osob zavraždil, bylo jich asi pět nebo šest. Postupoval jsem jako mladý detektiv netakticky, Hojer mě taky mohl poslat do háje, ale prostě mu „ruply nervy“. Hojer dostal trest smrti. Dalším pachatelem, který dostal trest smrti byl Stehlík. I tento muž byl sadistický vrah, měl na svědomí tři oběti. Na tento případ si vzpomínám docela dobře, protože jsem vyslýchal jednu ženu, kamarádku zavražděné a později jsme spolu asi pět let chodili. Nakonec došlo i na svatbu, bohužel manželství bylo asi rekordně krátké. Vydrželi jsme spolu pouze dva měsíce a rozvedli se. Přesto máme spolu syna, kterému letos bude třiačtyřicet. Vzhledem k mé vytíženosti v práci, nebo akcím v nočních hodinách, ztroskotalo nejen toto manželství, ale i mé další vztahy. Byly větší, ale jedináček nejsem, mám sestru a taky se starám o osmaosmdesátiletou mámu. Bydlí v Plzni a když mám volno, tak se k ní vypravím. Pokud to jde, tak za mámou jezdím pravidelně.“

Jako mladý a začínající kriminalista se učil od starších a zkušenějších kolegů, například Petr Vosolsobě, nebo Zbyněk Paul, Milan Arnold, Ivan Baroch, Jan Musil učili Honzu Štočka, že každý výborný kriminalista musí znát recepční z pražských hotelů, ale i vyhazovače z barů, lehké ženy, taxikáře a veksláky. „Když tehdejší šéf řekl, že půjdeme večer preventivně do terénu, věděl jsem, že je to kontrola, a pokud by se například vyhazovač vinárny zeptal, kdo jsem a co tam dělám, bylo by to špatně. Já musel znát je a oni zase mě. Jinak by dobrý kriminalista

Dnešní pracoviště Honzy Štočka je v budově Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy

nemohl fungovat. Byla to náročná práce, ale rád na toto období vzpomínám.

Pracoval jsem taky na sérii vražd, pátral jsem po spartakiádním vrahovi, pochopitelně ne sám, ale jako člen týmu. Vraždy se vždy a výhradně šetřily v týmu, samotný detektiv nic nevypátrá. Pokud se zatýká podezřelý, kterého nakonec díky důkazům odsoudí soud, a nebo taky ne, vždy je to týmová práce. Nejznámější případ, na kterém jsem pracoval a kde jsem byl vedoucí týmu, je případ Orlických vražd. Začínal jsem nejprve s kolegou Frantou Pavlovičem a musím říci, že původní poznatek k těmto vraždám nebyl náš, ale předávali nám ho kolegové z kriminálky v Jablonci nad Nisou. Oni jako první říkali, že Černý spáchal několik vražd a není jako pachatel u podivných vražd sám. Pachatelé i zavraždění byli z Prahy a ze Středočeského kraje a tak jsme začínali šetřit s kolegou Františkem v Praze. Začínali jsme opravdu dva, později byl tým rozšířen o další kriminalisty nejen z Prahy, ale i ze středních a severních Čech, ale postupně kolegové zase odcházeli. Zůstalo nás asi pět. Byl to zhruba rok a půl náročné mravenčí práce. Já jsem více než rok neznal nic jiného než práci a po tu dobu jsem vůbec neměl žádné delší volno, o dovolené už nemluvě, ale chtěl jsem případ opravdu dotáhnout do konce. Vzpomínám si na jeden moment, když jsme v červenci s potápěči z Báňské záchranné služby Ostrava začali prohledávat dno Orlické přehrady pod Žďákovským mostem. Měli jsme na to týden. Čelili jsme tlaku zvědavců, kteří se nás vyptávali, kdo jsme a co hledáme. Měl jsem vymyšlenou legendu a dlouze jsem jim dělal přednášku o polymerovaných byfenilech v bahně a jak se chemicky vážou na rybí tuk. Všichni tomu věřili a spokojeně odjeli mimo Státní plavební inspekci. Zástupci SPI mě předvedli k hráznému, kde jsem se asi po

hodinovém výsledku přiznal. Začali jsme v pondělí a každý den jsme si říkali, tak a dneska už to vyjde. Ve čtvrtek jsem už ale byl zoufalý, byla ve mě beznaděj a myslel jsem si, že potápěči nic nenajdou, a já věděl, že denní prohledávání dna přehrady stojí desetitisíce korun. Najednou jsem ale ve vysílače zaslechl jednoho z potápěčů, který dával informaci, že na dně přehrady našel sud se svárem. Měl jsem chuť se do té tmavé vody potopit i bez přístrojů, jakou jsem měl radost. Jakmile se ukázalo, že je v sudu mrtvola, následovalo zatčení pěti základních podezřelých osob, včetně jedné ženy. Druhá fáze prohledávání dna přehrady probíhala v září, a to už bylo veselejší, protože pachatelé byli ve vazbě.“

Honza Štoček má „na svém kontě“ opravdu hodně závažných případů s pachatelem, který skončil před soudem. Jednotlivé případy téměř „sypal z rukávu“, ale není divu, má už nějaký ten rok u této firmy za sebou. Další z pachatelů, který se dostal před soud a odešel z doživotním trestem, je případ Roubal. Soud ho odsoudil za pět vražd, ale na svědomí má případů určitě více. Detektivové bohužel u některých případů nedohledali těla

log. Mluvil jsem o jeho pěstování prasat a koní na jihu Čech a moje slova ho asi tahala za uši. Nevydržel a já jsem od něj dostal přednášku, kde mi vysvětloval, že ani koně a ani prasata se nepěstují, ale chovají. Téma zemědělství zapůsobilo a další téma, které u pana Roubala znamenalo, že bude komunikovat, byla železnice. To jsem zase ve svém monologu mluvil o lokomotivě zvané „Albatros“ o které jsem se zmiňoval, že byla zelená, a on mi oponoval, že lokomotiva Albatros byla modrá, a ta zelená byla úplně jiná mašina. Měl jsem tedy dvě témata, kdy se z něměho muže stal komunikativní podezřelý. Jakmile se rozpovídal, nejprve jsme si popovídali o životě a až po této komunikaci jsem mohl klást otázky.“

Jan Štoček mluvil a mluvil, že jsem si ani nestačila dělat poznámky. Než jsem se rozkoupala, už tady byl další případ. „No a co mě vyvedlo z míry, tak to byl výsledek dvou mladíků, kteří byli podezřelí z dvojnásobné vraždy. Když mi vyprávěli, jak mrtvolu nejprve nechali několik dní uzrát a potom je porcovali a vařili i pekli. To co zbylo, tak splachovali do záchodu a kosti zahrabali na zahrádě. Tak se chtěli zbavit těl. Svůj čin

nevyhověl, nebylo to pro něj dobré. Utkvělo mi v paměti, jak jsme ho jednou po výsledku vezli do Ruzyně a já jsem nahlas přemýšlel, kudy pojedeme. On na to reagoval a řekl, že bude nejlepší, když pojedeme Jeremenkovou ulicí na nábreží, když jsem mu oponoval, že je dopravní špička a cesta bude přeplněná vozidly, byl jsem tehdy moc rád, že měl pouta. To byla jeho povaha, byl agresivní a dominantní jedinec. Ale nemohl jsem se ani divit, jak jsem zjistil, tak do pěti let ho otec mlátil kovovou tyčí, matka po porodu utekla. Znal jenom násilí. Nic jiného z něj ani vyrůst nemohlo.“

Policejní kapitán nám také řekl, že objasnil za svoji policejní kariéru desítky složitých případů. Ale zůstalo i několik případů, kde pachatel stále chybí.

Se svými otázkami jsem se snažila dostat i ke koníčkům policejního rady, ale moc se mi to nedařilo. Nakonec Honza Štoček krátce zabrousil i na toto téma. Strašně rád rybaří a pokud to jenom jde, tak vyrazí k vodě. „Svátek pro mě je, když v noci z pátku na sobotu vyjedu na Orlík, vezmu si svoji malou pramici a odpádluji někde na odlehlé místo do skal. Nejkrásnější pro mě je, když na loďce sedím u teplé kávy a čekám na rozednění a východ slunce. Sedím a rozjímám o životě, ale zase takový romantik nejsem. Občas i něco ulovím. Nad ránem potom přespím na břehu nebo v autě. Příjemná je pro mě i Slapská přehrada. Rád tady vyhledávám hodně široké stromy, někdy je objímám, oni mi totiž dodávají energii, nabíjejí mě. Největší ulovenou rybou byl asi kapr, měřil 78cm. Jinak ryby jím jednou za rok, většinou na Vánoce, a to mi stačí. Úlovky buď rozdávám známým či kamarádům, nebo ryby vracím, pouštím je zpět do vody. Nejvíce za jednu noc jsem ulovil asi dvacet kilo různých ryb, ale taky se stane, že neulovím nic, zabalím věci a ještě v noci se vracím domů. Zážitek mám z Orlické přehrady, kdy se mi na háček chytil sumec. Dle mého odhadu měl nejméně 50 kg a hrozně se mnou zápasil. Jezdil jsem za ním s lodičkou po vodě jako pírkó, měl ohromnou sílu a já jsem pochopil, že by byl schopen mě stáhnout pod hladinu, raději jsem vzal nůž a přerízl vlasec.“

Druhým koníčkem policejního komisaře je vaření. Není divu, že umí vařit, vždyť je hodně sám. Nejvíce mu prý chutnají, a proto nejraději vaří, špagety a rád se podělil i o speciální recept.

Recept:

Kuřecí maso se nakrájí na nudličky, na špeku osmahne cibulka dozlatova a přidá se kuřecí maso. Základ se okoření, Honza dává hodně koření a vše zalije kečupem. Na závěr přidá vařené špagety, zamíchá, posype strouhaným sýrem a podává.

Policejní kapitán se se mnou rozloučil několika větami o představě svého odpočinku. „Není daleko doba, kdy od policie odejdu, odpočinek si už určitě zasloužím a moje představa o odpočinku je jednoduchá - malá chatička na Orlické přehradě, vodu tady prostě miluji. K přepravě by bylo dobré nějaké ojeté terénní auto a byl bych úplně spokojený. Je to ale taková nereálná představa.

Eva BROŽOVÁ
Foto autorka

Pokud není v terénu, sedí ve své kanceláři u počítače

obětí a neměli dostatek důkazů. Většinou to byly vraždy loupežné, nebo msta. „Do případu Roubal jsem s týmem z Orlických vražd vstupoval až ve druhé fázi. Úplně prvně na vraždy Roubala přišel dnešní pověřený ředitel Inspekce MV Dušan Brunclík. Já do tohoto případu vstupoval až v době, kdy ho soudce propustil z vazby. Náš tým měl ale nové poznatky, a tak jsme pana Roubala opět zadrželi. Postavou i povahou byl klasický zemědělec, měl zemědělskou školu a byl inteligentní. Vzpomínám, jak si pan Roubal řekl, že nebude mluvit a taky u výsledků nemluvil. Já jsem měl tehdy s ním takový svůj mono-

popisovali, jako když někdo popisuje speciální jídlo, já jsem ale u jejich vyprávění musel polknout. Jejich výpověď i pro mě byla opravdu silná káva. Na jejich trestnou činnost přišli později dělníci, když na zahrádě připravovali základy pro stavbu garáží a našli zbytky lidských kostí. Vybavuje se mi, že na místě s námi tehdy byl i soudní znalec MUDr. Hladík, který mi nalezené kosti lidského těla rovnal a najednou mi říká, tady máš třetí kyčel a já mu odpověděl, počkej, počkej, člověk přeci má dva kyčelní klouby. Jeden z pachatelů byl mladík jménem Roubíček. Když jsem si s ním povídal o životě, zjistil jsem, že od svých pěti let procházel různými dětskými domovy. Byl houževnatý a vždy se prosadil, a když mu někdo

VZDĚLÁVACÍ AKTIVITY

Vyšší policejní školy v Brně

POKRAČOVÁNÍ ROZHOVORU
Z PŘEDCHOZÍHO ČÍSLA

V první části našeho rozhovoru s plk. Mgr. Bc. Liborem Gricem, zástupcem ředitele Vyšší policejní školy Ministerstva vnitra v Brně jsme se dozvěděli o základních programech v konceptu celoživotního vzdělávání, které se zde již realizují. A povídali jsme si také o výhodách studia vyššího odborného vzdělání pro policisty.

V dnešní části rozhovoru se blíží podíváme na další vzdělávací aktivity, které tento moderní a progresivní resortní vzdělávací ústav nabízí.

Pane plukovníku, navážu na to, o čem jste se již částečně zmínil. Nabízíte tedy mimo programů celoživotního vzdělávání i doplňkové aktivity v podobě různých vzdělávacích kurzů v rámci fakultativního policejního vzdělávání?

Je to tak. A je jich velice široké spektrum. I zde jsme se snažili, aby jejich nabídka tvořila jakousi logickou konstrukci dovedností, které vhodně doplní již zmíněné programy celoživotního vzdělávání.

Rozhodně se musím zmínit o velice zajímavé nabídce jazykových kurzů. Nabízíme přípravný kurz pro odbornou jazykovou přípravu a samotnou odbornou jazykovou přípravu z německého a anglického jazyka. Veliký zájem registrujeme o intenzivní jazykové kurzy ke zkoušce MV 1. a 2. stupně, rovněž z angličtiny a němčiny. Složení těchto zkoušek je důležitý kvalifikační předpoklad pro vedoucí služební funkcionáře. Kurz ovšem samozřejmě není jen pro ně, je otevřen pro všechny zájemce. Zájem o jazykové vzdělávání vychází i z toho, že poskytujeme produkt, který se v civilní sféře nabízí za tisíce či desetitisíce korun a přesto je velice žádaný.

Tak to mě opravdu zaujalo? Mohla bych se například přihlásit i já?

Ano, mohla, přestože je v současné době prioritou jazyková vybavenost vyššího a středního managementu výkon-

ných složek policie. V případě zájmu vašeho nadřízeného o rozšíření vašich jazykových znalostí a dovedností by to jistě pro nás nebyl žádný problém. (smích)

Dobře, probrali jsme jazyky. Co nabízíte dál?

Kromě nich jsou to například specializační kurzy pro policisty zařazené v preventivně informačních odděleních i skupinách a pro policisty dlouhodobě pověřené poskytováním informací veřejnosti prostřednictvím sdělovacích prostředků. Také organizujeme specializační kurz pro členy antikonfliktních týmů. Ten aktuálně rozšiřujeme o navazující kurz dalšího vzdělávání pod názvem „AKT 2“. Nelze nezmínit kurz řešení konfliktů pomocí analýzy transakcí či navazující kurz s názvem Rozvoj sociálně psychologických kompetencí pomocí transakční analýzy. Ten je koncipován jako obzvláště vhodný pro řídicí pracovníky.

Další zajímavé specializované kurzy nabízí předmětové oddělení informatiky a výpočetní techniky, které dle zájmu uživatelů organizuje intenzivní dvoudenní programy k zvládnutí práce s programy MS Office 2007. Jsou zaměřeny na Word, Excel, Powerpoint a nově také na ETR a ASPI. Vzhledem k tomu, jak výpočetní technika stále více zasahuje do každodenního života nás všech a stala se víceméně jeho nedílnou součástí, považujeme tuto část našich vzdělávacích aktivit za velice důležitou a perspektivní.

Veliký zájem je také o aktivity oddělení dopravní služby, které mimo jiné nabízejí kurzy k rozšíření řídicích oprávnění. Nově například nabízíme možnost

výcviku na motocyklu Yamaha 600, který již absolvovaly první desítky policistů. Ti už nyní mohou v přímém výkonu služby posílit řady řidičů silných policejních motorek. Dále nabízíme výcvik pro řidiče mobilních jednotek do 7,5 tuny na vozidle Iveco pro řídicí skupinu C1 a registrujeme velký zájem o kurzy na rozšíření skupiny C na D pro autobusy. V současné době intenzivně pracujeme také na realizaci kurzu pro policisty zařazené ve skupinách dopravních nehod.

Další širokou paletu aktivit zajišťuje oddělení tělesné a speciální přípravy v podobě kurzů základních lektorských aktivit či kurzy instruktorů služební

Výcvik studentů a účastníků kurzů

a tělesné přípravy. Aktivita tohoto oddělení se samozřejmě neomezuje pouze na uvedený okruh kurzů. Dotýkají se i těsné spolupráce s výkonnými útvary, od útvaru rychlého nasazení, zásahových jednotek až po útvary stálých pořádkových jednotek jednotlivých krajských ředitelství. Nutno podotknout, že vzdělávací aktivity v této oblasti realizujeme jako jediná resortní škola a jsme na to patřičně hrdí.

Pane plukovníku, hned v úvodu našeho rozhovoru jsem vzpomněla prezentaci Vaší školy směrem k veřejnosti. Jak si v tomto směru vedete nyní, co je nového?

V aktivitách směřujících vně brány naší školy nepolevujeme. Například pokračujeme v projektu dárcovství krve, je ovšem samozřejmě utlumen vzhledem k nižšímu počtu přítomných policistů základní odborné přípravy. Nutno říci, že v budoucnu jej rozhodně hodláme více oživit.

Důvody všech našich aktivit jsou nasnadě. Naše škola je již pětadvacet let nedílnou součástí veletřního města Brna, které je přirozeným a historickým centrem Moravy. Za tuto dobu jsme si vybudovali pověst zařízení, které je přátelské k městu i jeho občanům. Již řadu let zasedáme v Radě prevence města Brna. Naši experti spolupracují na řadě realizovaných projektů Městského programu prevence kriminality. Pedagogové spolupracují s řadou nevládních a neziskových organizací a podílejí se na specializovaných besedách a seminářích pro veřejnost. I ve volném čase se řada z nich účastní různých prezentací, dětských dnů a podobných aktivit. Samotná škola například přivítala v loňském roce několik stovek dětí s různými typy postižení, pro které jsme připravili zajímavý program plný akcí, ukázek a soutěží – den otevřených dveří.

Nově jsme se zapojili do projektu „Seznam se bezpečně“. Naši vysoce kvalifikovaní a zkušení policejní psychologové spolu s partnery z internetové firmy a se zástupci médií vyjíždějí do brněnských základních škol. S dětmi komuni-

kuji nejen o tématech počítačové kriminality, ale také o zásadách bezpečného chování v případě kontaktu člověka s pedofilním chováním. Toto téma, jak naznačují časté zprávy z médií, je v současné době navýsost aktuální.

Všechny tyto aktivity jsou zároveň velice úzce spojeny přímo s výkonnými složkami policie v působnosti krajského ředitelství, se kterými nyní jsme, a věřím, že i v budoucnu stále budeme, v těsné interakci. A to nejen tím, že přímo v areálu naší školy má sídlo stálá pořádková jednotka Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, ale i bezprostřední spoluprací v mnoha dalších oblastech.

Je velkou výhodou, že řada našich pedagogů a řídicích pracovníků může využít a také využívá možnost stáží u různých útvarů zdejšího krajského ředitelství. V rámci stáží se seznamují s tím, jak jednotlivé útvary krajského ředitelství fungují a získané zkušenosti poté vhodným způsobem implementují do výuky a do zkvalitnění celkového chodu školy. Neocenitelnou výhodou těchto realizovaných stáží je také navázání kontaktů a průběžná výměna informací. Samozřejmostí je zapojení našich policistů při významných služebních akcích, ať už je to dlouholetá výpomoc při motocyklových či automobilových soutěžích na brněnském autotodromu, či při významných návštěvách našeho města. Namátkou mohu zmínit například návštěvu papeže Benedikta XVI., při které bylo do výkonu služby ve městě Brně nasazeno téměř dvě stě posluchačů naší školy.

Výhodou pro nás je fakt, že Brno je baštou soudní moci a my tak máme možnost při výuce právních disciplín využívat externě zkušené právní specialisty. To je, jak ukazují naše zkušenosti, pro kvalitu vzdělávacího procesu samozřejmě nesmírně přínosné.

Lze tedy hovořit o strategickém umístění školy?

Ano, zcela určitě lze. Dislokace školy právě v Brně je výhodná jak pro město, tak i pro nás a v neposlední řadě samozřejmě i pro studenty. Mnozí z nich oceňují blízkost autobusového i vlakového nádraží a ti ostatní, motorizovaní, pár set metrů od školy vzdálený sjezd na dálnici D1 a D2. Obdobnou výhodou má v tomto směru snad jen pražská policejní škola, ostatní resortní školy mají v tomto ohledu

trochu smůlu. Navíc má škola poměrně úzké propojení snad se všemi orgány justice a také jedinečnou možnost participovat s útvary krajského i městského ředitelství Policie ČR, se strážníky městské policie i orgány Magistrátu statutárního města Brna na všech významných politických, kulturních i společenských akcích, konaných ve městě Brně a v přilehlém okolí. Některé z nich jsem ostatně už zmínil v odpovědi na předchozí otázku. No a studenti, kteří slouží na odděleních druhého a třetího typu, si mohou porovnat počty případů trestné činnosti v Brně s trestnou činností v teritoriu svého útvaru a seznámit se s nasazováním různé techniky do přímého výkonu služby, např. s využíváním GPS nebo kamerového záznamového zařízení ve služebních vozidlech a podobně.

Primátor statutárního města Brna Bc. Roman Onderka, MBA mnohokrát vyzdvihl a ocenil přínos a působení Vyšší policejní školy MV v Brně a opakovaně zdůraznil, že pro statutární město Brno je velmi důležité, že má na teritoriu tak významnou resortní školu. Vůbec si nedokážu představit, že všechny popsané důležité a prospěšné aktivity a projekty bychom mohli realizovat někde v malém městečku, stranou veškerého důležitého dění, to by snad ani nebylo možné, že?

Mimochodem, koncem května se v Brně rozzáří obloha obrovskými ohňostroji a sjedou se k nám turisté z celé Evropy. Přijďte se podívat, provedeme vás Brnem a představíme i další aktivity. Možná nám zbude čas i na nějaké ty pamětihodnosti. Co vy na to?

Děkuji Vám pane plukovníku, rádi přijedeme.

Základní informace pro zájemce o studium vyššího odborného vzdělání a jednotlivých kurzů jsou přístupné na intranetové adrese školy:

www.spsbr.mv.cz

internetové adrese školy:

www.vpsmvbrno.cz

Ptala se Eva BROŽOVÁ
Foto archiv VPŠ Brno

Kontaktní osoby pro podrobnější informace včetně přihlašování k jednotlivým vzdělávacím aktivitám:

Vyšší odborné vzdělání	Ing. Ševčíková,	974 627 251, 543 544 251
Kurzy SKPV	Mgr. Kudlička,	974 627 286
Kurzy pro 5. a vyšší TT	Mgr. Michalcio,	974 627 212
Jazykové kurzy	PhDr. Vejrostová,	974 627 263
Kurzy výpočetní techniky	Mgr. Hrbek,	974 627 265
Kurzy dopravní služby	Ing. Šulc, PhD.,	974 627 280
Kurzy odd. tělesné a spec. přípravy	Mgr. Růžička,	974 627 229
Kurzy k rozvoji osobnostních kompetencí	Mgr. Jurásková,	974 627 432
Informace v oblasti vzdělávacích aktivit	Mgr. Diblík,	974 627 390
Obecné informace k postupu při zájmu o účast v rámci některé vzdělávací aktivity	Pí. Matušková,	974 627 248,
	Oddělení zabezpečení výuky	

Policisté VPŠ v Brně poznávají další kolegy z celé republiky

*Senioři umí hrát kulečnick a ...
...v kolektivu kamarádů nepohrdnou ani kartami*

AKTIVNÍ OSTRAVŠTÍ POLICEJNÍ SENIOŘI

V Policejním klubu důchodců v Ostravě to žije a je veselo. Senioři jsou aktivní, smějí se, vyvíjejí řadu aktivit a rozhodně se nenudí.

Policejní klub důchodců MŘP Ostrava byl založen plk. Jaroslavem Netoličkou již

v roce 1983. Každý „spolek“ má své statuty, pravidla a povinnosti. Členové klubu důchodců jsou bývalými policisty. A i ti musí dodržovat statuty policejního klubu, kde je 65 členů, ze kterých se 12členný výbor schází jednou během čtrnácti dnů. Všichni členové se setkávají třikrát ročně na velkých akcích, nebo na výletech, které rádi pořádají.

Předsedou klubu je sympatický JUDr. Miroslav Solský. Policejní senioři pořádají různé výlety, výšlapky na hory a pochody. Každý rok jezdí na vícedenní zájezdy. Předseda pamatuje i na narozeniny. Nikdy na

nikoho nezapomenou. Když je někdo nemocný, navštíví jej doma a potěší maličkostí. Je znát, že senioři jsou opravdu aktivní, protože se v letošním roce zúčastnili i Policejního plesu.

Členové klubu se shodli, že jsou rádi, že tento klub byl založen, že si mohou někdy zajít, popovídat si a odreagovat se od všedních starostí běžného dne.

**pprap. Mgr. Vladimíra
PIETRASZOVÁ**

Foto P ČR

LOUNSKÝ POLICISTA PŘEBORNÍKEM V TRIATLONU

Do služeb Policie ČR, nynějšího územního odboru Louny, nastoupil v říjnu roku 2008 Jan Wainer. Čtyřiatřicetiletý rodák lounského okresu střeží v uniformě dopravního policisty silnice tohoto regionu, ale jakmile vysvlékne služební oděv, stává se z něj hlavně úspěšný sportovec. Nevynechá ani malou chvilku svého volna, kdy by se nevěnoval trénování triatlonu, ve kterém slaví mezinárodní úspěchy. I přes poměrně krátkou dobu svého působení u policie se již stačil zapojit do závodů v triatlonu pořádaných právě Policií ČR. Koncem května roku 2010 vybojoval na Mistrovství Policie ČR v triatlonu v Ostré u Nymburka 1. místo, a tím se nominoval na Mistrovství Evropy v rakouském Kitzbühelu. I přes způsobené zranění, se kterým na závody v srpnu loňského roku odjížděl, se z více než stovky zúčastněných umístil na pěkném 12. místě.

Největších úspěchů však dosáhl již v roce 2005, kdy v nejtěžší konkurenci obsadil v červenci na mistrovství světa v Dánsku 11. místo a následně v srpnu 1. místo na Mistrovství České republiky v Přimdě. V tomto roce byl vyhlášen nejlepším sportovcem lounského okresu. Další významné ocenění si přivezl v srpnu roku 2007 z mezinárodního mistrovství v belgickém Eupenu, kde vybojoval zlatou medaili. Na svém kontě má však tento sympatický policista mnoho dalších evropských i světových úspěchů. Šestkrát reprezentoval Českou republiku na mistrovství Evropy a třikrát na mistrovství světa. Od roku 2002 vyhrál nesčetněkrát závody v Českém poháru a v roce 2003 se dostal do reprezentace České republiky v dlouhém triatlonu. Honzovi se daří nejen ve sportovní a služební kariéře, kde je kladně hodnocen i ze stran služebních funkcionářů, ale také v soukromém životě. Je šťastně ženatý a vychovává dvě dcerky – roční a tříletou. V současné době se pilně připravuje na další triatlonovou sezónu.

nprap. Jaromíra STŘELCOVÁ
Foto archiv P ČR Louny

Jan Wainer dobíhá do cíle závodu na ME Policie

Falešní policisté používali bundy v policejních barvách

ŠKODNÁ V REVÍRU

Novojičínští policisté měli těžkou hlavu z falešných policistů, kteří zastavovali řidiče cizích států a vybírali od nich peníze. První případ tohoto jednání zjistili v měsíci lednu letošního roku. Vedení novojičínské policie okamžitě nastavilo opatření k vypátrání a zadržení těchto osob. Letos v březnu dva podezřelé muže zadrželi.

Noční službu konající hlídka příborského obvodního oddělení si všimla podezřelé situace na čtyřproudé silnici. Dvě jedoucí vozidla, z nichž jedno má za čelním sklem modře svítící maják. Vědomi si toho, že by se mohlo jednat o falešné policisty, rozhodli se situaci prověřit. Zkontrolovali osádku vozidla značky Š Octavie s modrým majákem a dva podezřelé muže ve věku 39 a 40 let zadrželi, přiložili jim pouta a převezli je do policejních cel.

Během vyšetřování policisté zjistili, že se jedná o muže z Ostravska a Bruntálska, kteří v nepravdělných intervalech už od měsíce července loňského roku zastavovali jedoucí vozidla cizích státních příslušníků. V úseku mezi Ostravou – Hranicemi a Frýdkem-Místkem vybírali pod záminkou porušení předpisů od řidičů pokuty. Na sobě měli oblečení podobné policejním uniformám.

K této činnosti využívali svá motorová

vozidla zn. Š Octavia a Ford Mondeo. Policisté u mužů zajistili finanční hotovost v korunách i eurech, několik registračních značek z jiných vozidel a části oděvů, v kterých se vydávali za policisty. V průběhu výslechů se oba muži doznali k dalším případům.

Oba zadržení muži mají sděleno obvinění z přečinu podvodu a poškození cizích práv. Shodně uvedli, že si svým jednáním přišli každý zhruba na 20 tisíc korun.

V tuto chvíli jsou muži na svobodě. Za uведенé jednání jim hrozí trest odnětí svobody v délce až tři léta.

por. Mgr. Petr GRŠ
Foto archiv P ČR
Nový Jičín

Více se zajímali o cizí měnu, ale nepohrdli ani českými korunami

EXPERTNÍ PRACOVISTĚ POLICIE ZÍSKALO AKREDITACI

Kriminalističtí technici a experti KŘP Jihočeského kraje v letošním roce získali pro své specializované pracoviště akreditaci v mnoha oborech forenzního zkoumání.

Odbor kriminalistické techniky a expertiz jihočeské policie získal osvědčení o akreditaci. To udělil Český institut pro akreditaci. Akreditace jinak také „dání důvěry“ opravňuje toto vysoce specializované pracoviště jihočeské policie poskytovat odborná stanoviska a interpretovat výsledky zkoušek, a to v mnoha forenzních oborech, jako například:

- zkoumání stop obuvi a porovnávání materiálu
- grafické expertizy zkoumání ručního písma jako podpisy i souvislé texty
- zkoumání nástrojů a jejich stop
- měření odporu spouště střelných zbraní
- zajišťování daktyloskopických stop a komparační analýza otisků
- zkoumání žárovek z míst dopravních nehod

Pracovníci těchto laboratoří nejen zkoumají zajištěné stopy z místa činu, ale také sami pracují v terénu, například při objasňování nejzávažnějších trestných činů. Odbor kriminalistické techniky a expertiz P ČR tak patří mezi nejprestižnější laboratoře v České republice, jako jsou Národní referenční laboratoř DNA Praha, Puncovní ústavy, Zdravotní ústavy aj. Toto jihočeské expertní pracoviště zpracovává tisíce znaleckých posudků ročně.

Své služby poskytuje především orgánům činným v trestním řízení, a to v oblasti zajišťování důležitých důkazů pro soudní řízení. Odbor zpracovává znalecké posudky v oblasti daktyloskopie, mechanoskopie, genetiky, chemie či počítačových expertiz. Vysoká kvalita práce je na tomto pracovišti nutností, ale i standardem. Získáním akreditace prokazuje toto pracoviště špičkový systém práce a maximální věrohodnost a objektivitu svých znaleckých posudků. Policejní laboratoře musí prokazovat trvale vysoký standard práce, vysokou kvalifikovanost pracovníků a splňovat normy uznávané v rámci Evropské unie.

mjr. Mgr. Jiří MATZNER

PRVNÍ ETHNIC FRIENDLY ZAMĚSTNAVATEL Z ŘAD POLICIE

Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje získalo jako první policejní útvar v republice prestižní ocenění Ethnic Friendly zaměstnavatel. Tato značka je oceněním zaměstnavatelů, kteří se hlásí k zásadě rovného zacházení s etnicky odlišným obyvatelstvem a ve své personální praxi tuto zásadu také dlouhodobě naplňují a dbají o její dodržování.

Značku udělilo občanské sdružení IQ Roma servis poté, co společně se zástupci Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje realizovalo rozsáhlé, téměř rok trvající šetření zaměřené na zjištění nediskriminačního prostředí a vztahů a dodržování zásady rovného zacházení. Základní podmínkou pro získání značky Ethnic Friendly zaměstnavatel je dodržování platných právních předpisů, které upravují rovné zacházení a zákaz diskri-

Ocenění převzal plk. Mgr. Tomáš Kužel, ředitel KŘP Jihomoravského kraje

minace, včetně předpisů Evropských společenství. Český ekvivalent značky by se dal přeložit jako „Zaměstnavatel s rovným přístupem ke všem etnikům.“

Zástupci občanského sdružení IQ Roma servis, kteří šetření prováděli a na základě zjištěných skutečností se rozhodli značku Ethnic Friendly zaměstnavatel udělit, konstatovali, že na jihomoravském policejním ředitelství nedochází k porušování zásady rovného zacházení. Naopak jsou nastaveny rovné podmínky a kritéria pro výběr pracovníků, uplatňován nediskriminační přístup při vybírání uchazečů o zaměstnání a přijímání pracovníků, při jejich vzdělávání a rozvoji, při odměňování, při povyšování pracovníků a také v dalších oblastech vztahu k zaměstnancům. Pracovníci IQ Roma servisu byli podle slov ředitelky Mgr. Kataríny Klamkové mile překvapeni aktivním přístupem vedení

i řadových policistů k prováděným šetřením, jejichž součástí byly i rozhovory s příslušníky v přímém výkonu služby. „Krajské ředitelství nás překvapilo. Sami se aktivně přihlásili a podali přihlášku. Poté jsme šli na šetření a policie skutečně měla proaktivní zájem. Byla tam velká snaha týmu značku mít,“ uvedla Klamková.

Ředitel jihomoravského policejního ředitelství plk. Mgr. Tomáš Kužel dodal: „Šetření pro udělení značky jsme brali velmi zodpovědně, výsledek mne těší o to více, že se do něj zapojilo nejen vedení našeho ředitelství, ale i řadoví policisté v přímém výkonu služby.“

Slavnostní certifikace dalších čtyř zaměstnavatelů, kteří značku Ethnic Friendly zaměstnavatel získali (celkem už značku získalo více než pětadvacet zaměstnavatelů), proběhla 16. března v Evropském domě v Praze. Ocenění Cenu řediteli Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje plk. Mgr. Tomáši Kuželovi předávala ředitelka certifikační organizace Mgr. Katarína Klamková a ředitelka úseku pro komunikaci Evropská komise v ČR paní Brigitte Luggin.

Krajské ředitelství může značku Ethnic Friendly zaměstnavatel, resp. její logo užívat v prezentačních materiálech, na webových stránkách, při komunikaci s veřejností, úřady apod. a dalšími vhodnými způsoby. Další podrobné informace ke značce Ethnic Friendly zaměstnavatel je možné nalézt na webových stránkách: www.ethnic-friendly.eu

Mjr. Mgr. Petra VEDROVÁ
PIO KŘP Jihomoravského kraje
Foto archiv P ČR

Neotvírejte dveře podomním prodejcům!

O tom, že na preventivní působení kladou policisté z Kutné Hory zvláštní důraz, se mohli v dubnu přesvědčit členové svazu diabetiků. V domě zahrádkářů na své členské schůzi přivítali opakovaně vedoucí územního odboru kutnohorské policie plk. JUDr. Blanku Matějí a pracovníky preventivně informační skupiny – por. Mgr. Vendulku Marečkovou a nrap. Daniela Votroubka.

Policisté více než padesátce přítomným poskytli bezpočet cenných rad, jak mohou sami chránit sebe i svůj majetek, jak nedávat pachatelům trestné činnosti zbytečně šanci a jak spolupracovat s policií, aby byl výsledek efektivní a hmatatelný.

Senioři byli hlavně upozorněni na případy „Podomních obchodníků“, kteří na-

vštěvují nejen na vesnicích osaměle žijící starší osoby, nebo nemohoucí důchodce a nabízejí jim k prodeji různé zboží (nádobí, deky, přístroje, porcelán), nebo se představují jako pracovníci různých firem a úřadů. **Důvěru seniorů si získávají slušným vystupováním!** Pod různými záminkami se snaží dostat do bytu a jejich cílem je zjistit, kde má majitel uschované našetřené peníze, odvést jeho pozornost a v nestřeženém okamžiku jej okrást. Někteří podvodníci jsou neodbytní a nebojí se užít proti seniorům i násilí. Po provedené krádeži okamžitě odjíždějí osobními vozidly a přesouvají se jinam.

Seniorům policisté např. doporučili, aby nevpuštěli do svých obydlí cizí osoby pod jakoukoliv záminkou, a aby v případě prodeje zboží dali najevo, že o ně nemají zájem. Pracovníci úřadů a firem zpravidla svoje návštěvy hlásí předem. Další doporučení se týkalo

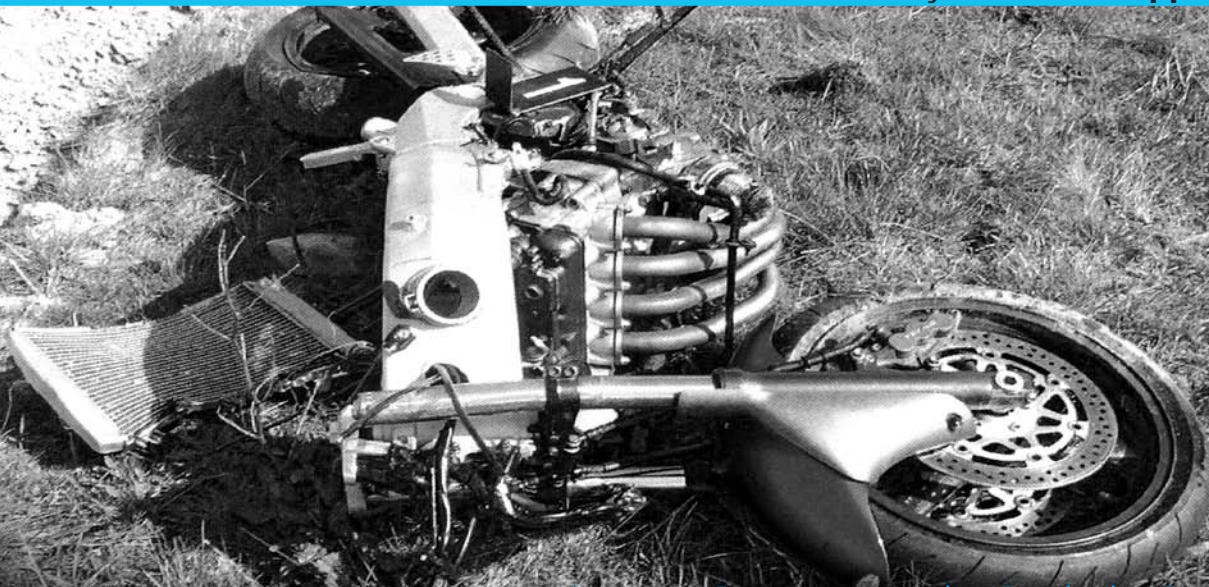
zabezpečení – uzamykání vstupních dveří na pozemek a do rodinného domku. „V případě výskytu těchto podezřelých osob okamžitě kontaktujte policii na bezplatné lince 158,“ zdůraznila plk. JUDr. Blanka Matějí.

Závěrem besedy proběhla otevřená diskuse. Před odchodem si každý senior odnesl letáky s radami a nechyběly ani adresy a kontakty na Linku Pomoc v krizi – 974 834 688 a Linku Bílý kruh bezpečí – 257 317 100.

por. Mgr. Vendulka MAREČKOVÁ
nrap. Daniel VOTROUBEK
Foto archiv P ČR

MECHANIKOVA PŘEDEHRA, PILOTŮV ČERNÝ KONEC

Na jaře, nebo přímo v máji, ale jistě i leckdy jindy v průběhu roku se to často mezi motocyklovým nadšencem a jeho jednostopou mašinou může mít jako mezi milenci. Z nichž alespoň ta lidská polovina většinou trpí nevladatelnou závislostí, jenom stěží tlumenou vášní.

Tento díl nekonečného seriálu tragických příběhů vychází jako vždy z reality, z nepřehledné škály statistických souhrnů vážných dopravních nehod – bohužel s tím nejčernějším, nejkrutějším koncem. V základních informacích se opět držíme daných faktů, doprovodné představy – a příměry – jsou veskrze autorskou licencí.

Sotva čtyřicetiletý Luboš Dostálek (jméno je zcela smyšlené, pozn. red.) měl na jaře roku 2007 – po „zimním spánku“ – samozřejmě velký abstrák „v letech“ na báječném stroji KAWASAKI ZX 600 ve stříbrně borůvkovém provedení. Věčně obcházel mašinku v domácí garáži, cvičně startoval, pošťoval královský motocykl „na špalcích“. Oprašoval hábitek, kde se dalo, olejíčkem vybraným točivé prvky ošetřoval a spolu s bovdenky je volné a přitom nakonzervované udržoval. Laik si ani představit nedovede, co je stran technické údržby možné a nutné provádět, co je vedle toho vyložené záležitosti jaksi rituální, prováděnou až posvátně, s hluboce zakořeněným citem, i když „technicky“ většinou docela zbytečně.

Všechno to vlastně mohlo být svým způsobem jako milostná předehra.

Pak se – 15. 4. 2007 v neděli – udělal krásný den. Vyvrátilo se ideální počasí pozdního vrcholného jara. Přesluněno, ve zlatavém svěžím ovzduší, po dobrém

svátečním obědě se dostavila neodolatelná výzva na cestu. Lákavé mámení do sedadla sportovní raketky.

V čase těsně před třetí odpolední hodinou, se slunkem dosud krásně v nadhlavníku uháněl mladý Dostálek poblíž obce Janov po silnici I. třídy ve směru od Svitav na Litomyšl k domovu. Dokončoval jarní projížďku v přímo idylických podmínkách, kulísách romanticky rašící přírodní atmosféry, chcete-li bezmála asi i v rozkošnickém opojení.

Zřejmě si ani neuvědomoval intenzitu vlastního pohybu. Znalecký posudek dospěje posléze k závěru, že jel rychlostí značně přesahující 100 km/h.

Na delším, řeklo by se rovném úseku, z pohledu motocyklisty ovšem nenápadně doprava „prohnuté“, silnice předjížděla v protisměru Škoda Felicia LXI jiné osobní vozidlo. Stačila se sice před něj zařadit, ale nad únosné poměry cestující „žihadlová“ motorka – více než svižná míra rychlosti ji vynesla ke středu komunikace! – do boční strany automobilu přesto narazila. A následky byly fatální.

Mladý život, neslučitelný se závažností utrpených zranění, skončil na místě. Během několika málo okamžiků.

Materiální škody uvádíme jenom pro úplnost: na automobilu 40 tisíc, na motorce 100 tisíc korun.

Bezprostředně zlá

chvilka následovala vzápětí také pro mladého dopravního policistu, který se v čele zasahujícího týmu k tragické nehodě dostavil. Povinnost informovat šetrně rodinu postiženého, oběti, se nedá přát nikomu, ale zároveň takový úkol někdo podstoupit musí.

V tomto případě důstojník dopravní policie zastihl doma širší rodinu: relativně mladé rodiče, padesátníky, Lubošovu babičku a jeho mladší sestru, dospívající slečnu.

Když s mnohými omluvami přednesl zdrcující zprávu, stará paní – ke vší okamžité hrůze krásného, do bronzova vymalovaného nedělního podvečera – zanaříkala útočně směrem k mamince, která právě přišla o velkého synka:

A ty seš všemu vinna! Nemělas mu povolovat pořízení toho motocyklu!...

/ki/

Foto archiv P ČR

Bujanov nebyla velká ves, s bídou čtyři stovky duší, ale kulturákem se pyšnil parádním. Předseda měl bráchu nahoře a tak zbudoval pomník socialismu. Zdejší plesy, zejména myslivecký, patřily k velkým událostem. Všichni z okolí se dlouho předem těšili a kdo měl zdravé nohy, rozhodně v sále kulturního domu nechyběl. Báł se tradičně konával druhou únorovou sobotu a ani roku 1976 tomu nebylo jinak.

Alena Mašková, osmnáctiletá studentka zdravotní školy, na báł zváná i svou nejlepší kamarádku ze třídy, Hedviku Kramářovou. Odpoledne dorazila rozesmátá Heda autobusem, plesovky na ramínku v ochranném pytli a čerstvě „udělanou hlavu“ z nejlepšího kadeřnictví v okresním městě. Další velké přípravy holky dokonají u Mašků doma, kde taky návštěva po plesu přenocuje, v neděli zbaští sváteční husí stehno a pak odjede domů k rodičům. Pro Hedu šlo vlastně o poslední tajnou šanci si trochu nestřeženě vyhodit z kopytka; v červnu už ji čekala maturita a hned po ní – svatba! Snoubenec, toho času coby absolvent vysoké školy na roční vojně, se prý už nemohl dočkat, až nasadí vyvolené prstýnek.

„Dneska si to ale užijeme,“ špitaly si kamarádky v Alenině pokojíku, kam se uchýlily se svými svršky a šminkami, aby se staly nejkrásnějšími na celém světě.

Večeři – řízek s bramborovým salátem – nedočkavostí moc nedaly. Od sedmi ples začínal a ony nehodlaly prosedět ani jednu písničkou serií, přijela kapela až z Budějovic, vyhlášená, znamenitá. Těšily se jako malé holky. A když vešly do sálu, shledaly, že výzdoba je velkolepá a Aleniny místní kámošky jim drží místa u protěkávního stolu – hned pod pódiem. Paráda!

Průběh dalších hodin dlouhého sobotního večera vyprávěl každý z účastníků, jež později kriminálka pečlivě vyslýchala, poněkud jinak. Inu, taneční zábava: hudba, tanec, popíjení všemožných alkoholických nápojů – a taky flirtování, jež si někdo z účastníků vykládal jako nezávaznou zábavu a jiný v něm mohl vytušit skrytý sexuální příslib. Hedvika Kramářová nasadila docela ostré tempo, a to jak na parketu, tak u baru: nedávno oslavila osmnáctiny, takže si mohla dopřát alkohol legálně a co hrdlo ráčilo. O tanečnický neměla nouzi, byla odlišná, holka z města, a kdyby se tehdy volila královna plesu, asi by ji korunka neminula.

Ale na to Heda nemyslela. Bavila se a kamarádku Alenu ztratila z očí. Občas se jí některý z mládenců snažil vylákat ze sálu, ale došli maximálně na chodbu, protože venku mrzlo jen praštělo a ona měla dekolť vskutku nepřehlédnutelný.

„Nastydla bych,“ vymlouvala se tedy – a znělo to velmi věrohodně.

Takže jí její tanečníci zvali spíš k baru, a taková pozvání neodmítala. Zachutnal jí gruzíňák a měla pocit, že s ním nemá sebe-menší problém. Až krátce po půlnoci se jí najednou zamotala hlava i nohy a málem upadla při poněkud výstřednější figuře – a shledala, že se bude muset mírnit. Počkala u stolu, až se objeví Alena, a rozjařeně jí sdělila, že je nametená – a že má nejvyšší čas vyrazit do hajan.

„Hele, trefíš sama, ne?“ otázala se Alča,

kteřá se skvěle bavila a nehodlala si ples kvůli kámošce předčasně ukončit.

„K našim trefíš, určitě jsou vzhůru – stačí zaťukat a máti už tě uloží pod duchnu...“

Rozloučily se zvesela a jen letmo, Alena odtančila na parket a Heda se vydala ke dveřím ze sálu a potom chodbou do vestibulu. K Maškovým to neměla daleko a nebyla u nich prvně, takže určitě trefí i potmě, ujišťovala se v duchu.

Ples se vydařil a poněkud protáhl: měl končit ve tři, ale pořadatelé nakonec připlatili kapelníkovi „dlaňovkou“ a on ještě hodinu přidal. To už řady tanečníků ovšem prořídly, starší ročníky odtáhly k domovu nedlouho po půlnoci a někteří skalní vytrvalci pospávali v koutech.

Až krátce po čtvrté, mezi posledními, zamířila k domovu i Alena: doprovázel ji jeden z kluků, takže jí cesta rychle utekla. Jenže mráz štípal a na dlouhé loučení před rodným domem to tedy nebylo: někdy přistě, ujistili se navzájem, a Alena vklouzla do předsíně. Čekala ji babička a moc se divila, že kamarádka Hedvika ještě není doma.

„Že by ji přece jen někdo sbalil?“ podivila se Alena.

„Říkala jsi přece, že má před svatbou,“ pohoršila se babi, ale vnučka jen pokrčila rameny.

„Jo, možný je dneska všechno,“ pravila velkoryse a zívla.

Babička si o tom dnešním světě beztak myslela svoje, a tak šla spát taky. Však ona se ta Heda o sebe nějak postará, říkala si trochu dotčeně. Sama na plesy nechodila už dobrých dvacet roků, však jí taky už minula sedmdesátka – a necítila to jako újmu, ani účast nezazlívala mladším. Nechala svítit žárovku na zápraží: kdyby Heda přece jen nad ránem přitáhla, měla ji místo majáku.

Alena si ještě před usnutím lámala chvíli hlavu, který z místních frajerů asi u té okázale zamilované Hedy zabodoval: nu což,

však ona se holka zítra pochlubí, pomyslela si – a usnula jako když ji hodí do vody.

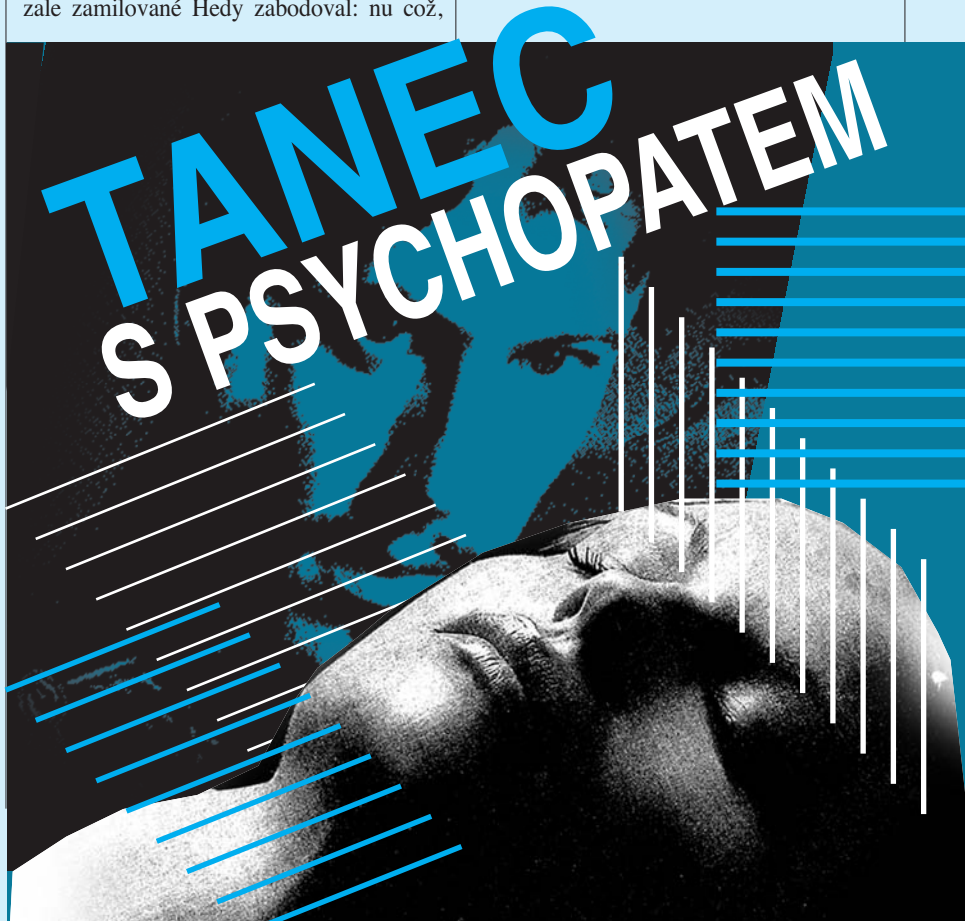

Ani paní Lipenská dávno místní tančovačky nenavštěvovala, vstávala časně a přes den se nezastavila, samá práce. Napřed poklidila svému dobytku, nakrmila, nasypala slepicím – a pak honem do družstevního kravína, dojít.

Když ještě po šesté ranní, ještě za tmy – v únoru svítá až k osmé – zašla do stodoly pro otep sena pro krávu, zaslechla nějaké divné zvuky. Rozsvítila naplno, povylezla na hůru: a strnula hrůzou. V hromadě sena tam drkotala zuby nahá dívka! Byla při vědomí, ale nepochybně vážně zraněná: hlavně nohy samá krev! Tak jí paní Lipenská pomohla slézt po žebříku dolů a dovedla ji přes dvůr do kuchyně, uložila ji na staré kanape a zachumlala peřinou. A pak honem do práce, hned na prahu hartusila na zoo-technika, aby zavolal sanitku. Telefon měl v kanceláři, to byla tehdy na české vsi ještě vzácnost.

Za svítání dorazil doktor s houkačkou, babka Lipenská ho zavedla k sobě domů a věci nabraly tempo a řád. Dívka se choulila pod duchnou, už se neklepala jako ratlík, ale k normálu měla daleko. Bez dalších úvah ji naložili a odvezli do špitálu: evidentně utrpěla těžké omrzliny na nohou i rukou, ale i řadu dalších poranění. A sama si je nepochybně nezpůsobila!

Takže když se do věci vložila kriminálka – podle doktorů absolvovala dívka, zatím bezejmenná, surový výprask a nepochybně byla znásilněna – ležela už na nemocničním lůžku. Její svršky, spodní prádlo ani kabelka s doklady se zatím nenašly, ale už se sama natolik sebrala, že dokázala vysvětlit, kdo je: Hedvika Kramářová! Co se jí ovšem v noci cestou z plesu stalo a jak se octla ve stodole u Lipenských, to říci nedokázala. Nevěděla to.

Žila ovšem, což byl malý zázrak. A po dvou či třech dnech se díky okamžité a kvalitní terapii ukázalo, že amputace prstů u nohou, již se doktoři obávali, nebude nutná. Podstatně delší léčbu si ovšem žádala Hedina psychika.

Vyšetřování se rozběhlo neprodleně, bez ohledu na to, že oběť napřed nebyla schopna výslechu a později si nedokázala na průběh noci vzpomenout vůbec, anebo si vybavovala běh událostí jen mlhavě – a už vůbec nebyla s to si vybavit, kdo ji z kulturního domu doprovázel, znásilnil a málem připravil o zdraví, ne-li o holý život. Faktem bylo, že kolem jedné či půldruhé ranní, kdy se Hedvika vydala na cestu domů, bylo už vnímání reality u většiny přítomných v plesovém sále poněkud rozostřené. Nicméně z útržků se postupně podařilo poskládat mozaiku. Především pomohla Alena Mašková, hostitelka; cítila za svou kámošku určitou zodpovědnost a když se důvěřivě vrhla do víru zábavy, snažila se jí aspoň dodatečně prozradit, kdo je kdo, s kým z místních možno bez obav do kola a od koho radši dál.

„Jenže ona se odvážala, snad měla pocit, že to může být naposled, co si takhle zablábne,“ vzlykala Alena. „Až se vdá a nastoupí do zaměstnání, bude po legraci, říká.“

Místní kluci po Hedě jeli, to dá rozum: byla nová, byla jiná, nápadná – a možná se zdála i trochu dostupnější než holky z Bujanova a okolních vsí. Na venkově se brzy vytvářely páry, brzy se mluvilo o vážných známostech: a když si nějaký mladík pošramotil něčím pověst, rychle se to rozkřiklo a holky nad ním pak ohrovovaly nosy.

„Na plese byli tři takoví, Chundela, Kašpárek a Tykva,“ vysypala jedním dechem Alena Mašková. „V kulturáku nasázili už od oběda, když kapela spustila, střízliví už nebyli. A hned se hrmuli na parket, ne kvůli tancování, ale můžou ošmatávat holky...“

Místní dámy je už znaly, tak to zkoušeli na Hedě – a docela uspěli! Neodmítla je, jak později říkala, měla by prý pocit, že se chová nafoukaně: fíflena z města, řekli by o ní. A tak s nimi tančila dokonce opakovaně, zvláště s Petrem Kašpárkem, který byl sice vyhlášený rváč a surovec, ale fešák a dobrý tanečník.

„Už někdy kolem desáté večer jsem ho slyšel, jak se u výčepu naparuje, že tu děvku z města přefikne ještě před půlnocí,“ vzpomněl si kterýsi ze svědků – a jeho slova potvrdil i Kašpárkův věrný kámoš Michal Tykva.

Měl s Hedou obdobné záměry, ale proti Petrovi byl bez šancí, věděl to – a tak nezřízeně záviděl.

„Ale on se tak naparoval, jak ji má jistou, že mi dokonce slíbil, že můžu jít s ním, až ji povede někam do klidu, a když mu ji podržím, tak že si pak můžu užít taky!“ vypověděl Tykva, když už viděl, že jde do tuhého a že by z něj mohl být spoluviník a mít na krku pár nepěkných paragrafů.

Skutečnosti, že by s nepěknou věcí mohl mít Petr Kašpárek něco společného, nasvědčoval i fakt, že se z rodné obce po plese vypařil – a nikdo o něm neměl ponětí. Nerozloučil se ani s rodiči, v jejichž stavení, neženatý, navzdory brzké třicítce dosud pobýval. A ti jen krčili rameny.

„Je to pacholek, jenom pro zlost,“ mávla rukou dokonce jeho vlastní máma a otec si odplívl.

Mezi špinavým prádlem se našly Petrovy kalhoty od obleku, zmuchlané a zvalené. A s nepřehlédnutelnými tmavými skvrnami na obou nohavičích. Krev? Technik je vzal do laboratoře: krev to byla, a skupina i RH faktor totožné s Hedvičinou...

Hediny potrhane svršky, prádlo i kabelka se našly na poli, kam ji zřejmě násilník odvedl – nebo odvekl? Zranění, jež se na Hediny nohách nacházela, nasvědčovala tomu, že ji někdo – patrně už nahou – nelítostně táhl za sebou přes umrzlé oraniště, jež se nacházelo za stodolou paní Lipenské. Když se na to Hedy zeptali – museli s ní jako s mäslem, psychiatr je varoval, že její mysl je křehká váza a jakkoli se dívka už zvolna vrací do normálního světa, mohla by ji nešeternost zase strhnout nazpátek – vybavila se jí vzpomínka – a bolest, kterou prožila. Násilník z ní prý serval svršky a někam je zahodil – a pak ji popadl za ruce a vlekl...

„Půjdeme do teplíčka, tam se ti bude líbit,“ tahle věta jí ulpěla v paměti.

A taky mužovy uhrančivé, démonické oči – a tváře, promodralé rašícími vousy.

„Byl to Kašpárek, tutově,“ řekly asi tři místní dívky, když jim tenhle popis kriminálního zmínili.

Nu, a pak už to chtělo jen trochu trpělivosti: dřív nebo později se mladý muž vrátí domů, nepochybně. Ale pro jistotu po něm vyhlásili pátrání a už druhý den ho měli. Potloukal se Prahou a porval se v holešovické hospodě...

Napřed sváděl vinu na kamarády Tykvu a Chundelu – a nakonec prohlásil, že mu pomohl mladší bratr Pavel.

„Taky si užil, mladej, jenže pak dostal strach, srab, a vypařil se,“ znechuceně řekl u výslechu, když už viděl, že nevyklozne: tak aspoň aby nešel do lochu sám...

Lhal ovšem i v tomhle: brácha šel ovšem s ním, jenže v bláhové představě, že zalezou někam do teplíčka a všechno je s Hedou domluvené: po dobrém! Takže zdrhnul, ledva mu došlo, oč poběží. Nicméně znásilňované dívce nepomohl, a i pak mlčel. Taky vyšlo najevo, že Petr Kašpárek nahé Hedě – když už měl sexu dost a začala mu být zima – půjčil svoje sako, aby v seně nezmrzla. Jenže jak vyšel na vzduch, nepěkně ho profouknul severák – a tak se vrátil a zase jí, skoro bezvědomé, sako nelítostně sebral!

„Slíbil jsem jí ale, že jí něco teplého seženu, nějakou houni,“ tvrdil u výslechu – a jako by se domáhal uznání, že je gentleman.

Nu, vykašlal se na ni. Prostě se mu prý doma velkorysý slib vykouřil z hlavy, usnul a spal – jako když ho do vody hodí. Psychiatři, kteří ho záhy dostali do práce, shledali, že jeho osobnost vykazuje jasné psychopatické rysy, bezcitnost, surovost, citovou lhostejnost. Ale taky že v době svého činu náramně dobře věděl, co dělá, navzdory opilsti – jak mu při výslechu uklouzlo, náramně ho těšilo, jak „té namyšlené děvce může dát na pamětnou“...

Jan J. VANĚK

Ilustrace Kristina POKORNÁ

MUZEUM POLICIE ČESKÉ REPUBLIKY

Ke Karlovu 1, Praha 2

tel.: 224 922 183

fax: 974 841 091

e-mail: muzeum@mvr.cz

PROGRAM květen 2011

Středeční odpoledne pro děti
od 14.00 do 15.00 hod.

- * 4. 5. **Děti, pozor, červená!**
- * 11. 5. **Policie v Pražském povstání**
- * 18. 5. **Na kole či pěšky**
- * 25. 5. **Jezdíme bez nehod**
Vstupné na dětské pořady 5 Kč

Výstavy a jiné akce

- * 8. 5.–12. 6. **Kamenné ruce kohenů** – staré židovské hřbitovy ve fotografiích S. Perlínové
- * 27. 5.–31. 8. **Z rodinného alba** – výtvarné práce dětí z E-dílny manželů Elšíkových
- * **Ochrana obyvatelstva** – expozice Hasičského záchranného sboru
- * **Ochrana osob a majetku** – stálá výstava
- * 5. 5. 14.00 hod. **PIETNÍ AKT**
- * 18. 5. **DEN MUZEÍ A GALERIÍ** (pro návštěvníky vstup zdarma)
- * 26.–29. 5. **BAMBIRIÁDA** (pro účastníky vstup zdarma)

Filmový čtvrtek – od 17.00 hod.

- * 19. 5. **Nevěsta přes internet** – Sen o spokojeném životě s úžasnou ženou, s níž se spolehlivý bankovní úředník seznámil přes internet, se mění v boj o život po příjezdu bratrance nevěsty – ruských mafiánů. V roli krásky z východu exceluje Nicole Kidman. *(ve spolupráci s Krimifestem, vstup zdarma)*

- * **NA OBJEDNÁVKU: Dopravní výchova** pro mateřské školy a 1–4. ročníky zákl. škol

- * **Mládež a kriminalita** – besedy pro 2. stupeň ZŠ a studenty středních a učňovských škol

Dětské dopravní hřiště pro veřejnost
čtvrtek 13–15 h., sobota a neděle 10–12 h. a 14–16 h. Půjčujeme kola a koloběžky pro 1. stupeň ZŠ (10 Kč za 30 min.), povinnost používat na dopravním hřišti cyklistickou přilbu.

Informace o programech a případné objednávky na tel.: 974 824 862

Internetová adresa –

<http://www.muzeumpolicie.cz>

Expozice je otevřena denně mimo pondělí od 10.00 do 17.00 hod.

Změna programu vyhrazena

VRAH

S PISTOLÍ

A KUŠÍ

(5)

Paní Anděla ze Starých Hamrů ve frýdecko-místeckém okrese zaslechla začátkem května 1993 z blízkého lesa několik výstřelů. O pár dní později ji zas upoutal neustálý křik krkavců. Přicházel opět z lesa...

Vžena se domnívala, že ptáky přilákala uhnulá nebo zastřelená zvěř. Když se 7. května 1993 chtěla vydat na místo s manželem a se syny, aby zjistila *Co tam je, proč ti ptáci pořád tolik křičí?*, stály už v okolí lesní cesty policejní vozy. V korytě Hovjackého potoka totiž ležela na zádech mrtvola mladého muže s prostřelenou hlavou. Smrtící zbraň v blízkém okolí těla nebyla. Takže – vražda!

Soudní lékaři určili jako příčinu smrti neznámého mladíka dvě těžká poranění střelnou zbraní. Jeden z projektilů ráže 7,65 mm mu pronikl břišní stěnou do jater a žaludku, roztrhl břišní aortu, prošel levou ledvinou a zůstal vězet v zádech pod levou lopatkou. Další náboj způsobil průstřel hlavy s pohmožděním mozkového laloku. Ke smrti došlo zhruba před týdnem, tedy na rozhraní dubna a května.

„Mrtvý muž u sebe neměl žádné doklady nebo písemnosti, ze kterých bychom mohli usuzovat na jeho totožnost,“ vzpomíná plukovník JUDr. Luboš Valerián, PhD., ze Služby kriminální policie a vyšetřování Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje. „Místo nálezů těla bylo situováno na poměrně odlehklém místě frýdecko-místeckého okresu, nedaleko hranic se Slovenskem, kde je ovšem také nemalý výskyt polských turistů.“

Polská stopa

Při širším ohledání místa činu našli kriminalisté několik polských telefonních karet, náušnice, tzv. klipsny, a pár dalších drobností, které v trávě působily čerstvým dojmem. Jako by je tu někdo vyhodil teprve před pár dny. Vznikla tak *polská stopa*... Vypátrat majitele poházených věcí bylo pracné, nicméně po několika dnech přece jen usedla před vyšetřovatelem paní Lidia z Čenstochové.

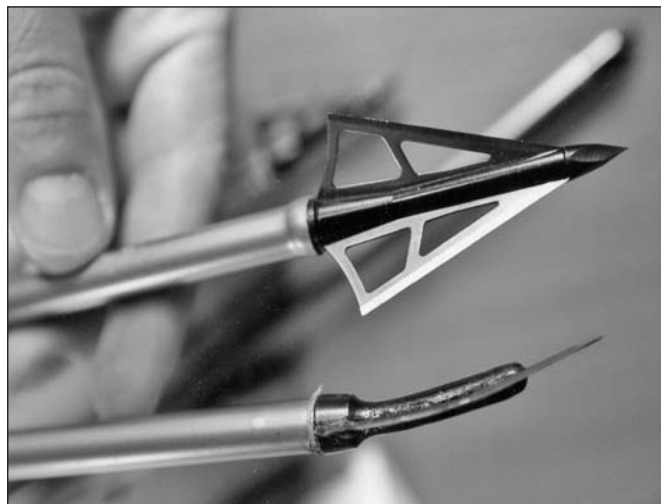
„Vysvětlení bylo prozaické. Turistka se vracela z České republiky domů. Potřebovala si odskočit, a tak její přítel zajel autem do lesa. Hledal klíč k dotažení šroubku na akumulátoru, jenomže v palubní přihrádce měla paní Lidia *pár svých drobností*. Když přítel nemohl v té změti cetek potřebný klíč najít, rozcílil se a se slovy *Co to máš tady za bordel?* shrábl věcičky a vyhodil je oknem z auta ven,“ konstatuje plk. Valerián.

Polská stopa vyhasla... Na podobná zklamání jsou detektivové na celém světě zvyklí. V případě zastřeleného muže existovaly ovšem i další pátrací verze a jedna z nich nakonec dovedla kriminalisty do cílové rovinky.

Hledá se bílý kůň

Hospodářská kriminálka hledala už nějaký týden 22letého pražského podnikatele Roberta Palečka, majitele živnostenského listu vystaveného pro předmět podnikání *Koupě zboží za účelem dalšího prodeje a prodej*. Paleček přesídlil koncem roku 1992 z Prahy do Ostravy a během prvních tří měsíců způsobil značnou škodu řadě severomoravských firem.

Například od Masného průmyslu Opava odebral na fakturu a nezaplatil zboží v hodnotě 114 004 Kč, od společnosti Velkoobchod s ovocem a zeleninou v Ostravě za 222 247 korun, od pivovaru Ostrava za 276 859 Kč.

Střela z lovecké kuše není žádná dětská hračka, ale dokáže na několik desítek metrů usmrtit zvěř nebo člověka

Jesenickým mlékárnám dlužil skoro tři a půl milionu. Vedle toho firma Paleček zfalšovala potvrzení České spořitelny o složení hotovosti, když z původní částky 1 471 korun vznikla podstatně vyšší sumička, totiž 1 478 333 korun.

Došlo i k dalším podvodným pokusům, každopádně nejpозdější datum bezhotovostního odběru zboží firmou Paleček mělo datum 1. dubna 1993. Od té doby jako by se po vykutáleném podnikateli slehla zem. Ale... Třebaže se skrýval takřka konspirativně, tu a tam po sobě nějakou stopu přece jen zanechal.

Bylo jasné – a svědecké výpovědi účetních nebo skladníků okradených společností to potvrzovaly – že majitel firmy nevystupoval

během jednání sám, ale vždy ve společnosti různých mužů. Odhalení majitele bytu, kde se Paleček schovával, a ztotožnění dalších zaměstnanců firmy vedly k zajímavým zjištěním.

Pražští taxikáři, 27letý Vladimír Routa a 29letý Jaroslav Hlaváček se poznali v roce 1992. Ve stejné době se seznámili s Robertem Palečkem. Ten si stěžoval, že mu kšeftky s potravinami v Praze moc nevynášejí, že zkusí podnikat mimo Prahu. Hlaváček znal zase ostravského podnikatele 25letého Iva Veselého, který jako jeho kunčoft dokázal během svých pobytů v Praze *pustit chlup*.

S figurou zápasníka

Nakonec se všichni tři Pražáci přemístili do Ostravy. Jejich pobyt v hotelích financoval Veselý, který měl ze čtveřice nejvíc peněz a také hlavní slovo. Přesto se Veselý spolu s Routou a Hlaváčkem stali oficiálně Palečkovými zaměstnanci. Mělo to svou logiku, podvodné odběry zboží byly vedeny jen na Palečkovu jméno, *zaměstnanci* pouze plnili *šéfovy* příkazy.

Komplikovanější se stala situace v březnu 1993. O podivném pražském podnikateli se psalo už v novinách. Paleček byl odklizen do bytu v Ostravě-Dubíně. Pobývali tu i Hlaváček s Routou, ti se však časem odstěhovali do vinárny CLASIC, kde pro Veselého pracovali dál. Co ovšem s Palečkem? Měl by v tichosti odjet někam do ciziny. Zmizet... A aby nemluvil, *bylo by dobré s ním trochu zatřepat*.

může při zásahu životně důležitých orgánů usmrtit člověka ještě na vzdálenost 100 metrů.

Routa s Hlaváčkem nechali Černíka v lese a vrátili se do Ostravy pro Palečka. Namluvili mu, že pojedou k jednomu kamarádovi na chatu, užít jarní pohodu. Když opět vystoupili u potoka, slyšeli Routa s Hlaváčkem, jak vzduchem cosi několikrát zasvištělo. Uvědomili si, že to střílí Černík z kuše.

Najednou se Černík objevil na kraji lesa a smál se, že je to pěkná kovbojka, že už po nich třikrát vystřelil z kuše a oni to nevědí. Načež se zasmáli všichni. Zní to jak nějaká epizoda z Poláčkova románu *BYLO NÁS PĚT*, ale tihle hošové, „co spolu mluvili“, měli za lubem ještě něco dalšího.

Scéna vraždy

Celá čtveřice zůstala stát nedaleko vozu. V tu chvíli údajně Černík vytáhl Routovi z pouzdra jeho starou maďarskou pistoli a ledabyle s ní namířil na strom. Náhle se otočil a vypálil směrem na Palečka, který se chytil za břicho, udělal několik kroků dozadu a potom upadl na zem.

Černík podal pistoli Routovi: Doraž ho!“ Když se Routa vzpěchoval, vytáhl Černík svůj kolt a namířil na komplicovo břicho. Routa vystřelil, prý nazdařbůh, ale Černík ho vzápětí pochválil za dobrou trefu. Měl pravdu, projektil zasáhl Palečkovu hlavu. Pak ještě musel vystřelit Hlaváček. Tomu se podařilo netrefit. Mrtvého Palečka pak odtáhli k potoku a odjeli.

Cestou nabádal Černík ostatní, aby Veselého

dobrý kšeft, proto byl Hlaváček svolný otevřít už v 16.00 hodin. Zákazníci na sebe nenachali dlouho čekat. Provozní vpustil dovnitř sedm mužů. Náhle však před sebou uviděl hlaveň pistole: „Policie! Nehýbejte se!“

Vzápětí dopadli členové speciální zásahové jednotky Routu, který spal v zadní místnosti vinárny. Téhož večera se dostavil na policii k *podání vysvětlení* Veselý, aby skončil v cele předběžného zadržení. Nejsložitější bylo dopadení Černíka. Došlo k němu ráno 15. května na ulici. Zárok se neobešel bez použití hmatů a chvatů sebeobrany, protože Černík odmítl reagovat na policejní výzvu.

„Dokazování okolností Palečkovy vraždy nebylo vždy jednoduché. Černík měl pochopitelně jinou verzi než Routa s Hlaváčkem. A samozřejmě že ani Veselý se nechtěl k organizátorství vraždy nepohodlného bílého koně přiznat.“ listuje několikavazkovým spisem plk. Valerián. „Nakonec jsme ale pracně našli i rozebranou pistoli ráže 7,65 mm, kterou Routa cestou z místa činu rozebral a vyházel oknem auta.“

Paradoxně důležitou roli při objasňování vraždy sehrála též malá náhoda. Když jednoho z obviněných přivezla kriminálka na místo činu, podařilo se najít v kmeni stromu ulomený šíp. „Copak, snad jste si tu nehráli na Indiány?“ glosoval ironicky jeden z policistů. A oslovený, dosud zamklý muž, se najednou spontánně rozpovídal.

Konečný verdikt Vrchního soudu v Olomouci, který 9. října 1996 snížil tresty krajské

U skupiny pachatelů zajistili kriminalisté celou řadu nebezpečných útočných předmětů

Jedním z důkazů o chystané popravě bílého koně byla střela z kuše zabodnutá do kmene stromu

Na scénu tak vstoupil muž zápasnické figury Jiří Černík, vícekrát trestaný za loupeže, krádeže, vydírání či ublížení na zdraví. Říkal se o něm, že dělá Veselému ochranu a vymáhá pro něj dluhy. „Chtěli po mně, abych jim pomohl vystrašit nějakého synka,“ řekl Černík později. Uvolil se k tomu za patnáct tisíc, které mu vyplatil Veselý.

Nebezpečná „hračka“

Prvního května 1993 odjeli Routa, Hlaváček a Černík autem k Hovjäckému potoku. Černík měl u sebe perkusní revolver a kuši značky BARNETT. Nejednalo se o žádnou hračku: 24 gramů vážící šíp, vystřelený z této zbraně, dosahuje počáteční rychlosti 73 metrů za vteřinu a v důsledku své letové energie

mu tvrdili, že Palečkovu tělo zakopali v lese. Nebyla to jediná nedůslednost a jediné diletanství. Když totiž Černík vystoupil v Ostravě z auta, pronel výhrůžně: „A nikdy jste mě neviděli!“ Nicméně byl to on, kdo se ke zděšení Veselého a spol. objevil opilý ještě tentýž večer ve vinárně CLASIC.

Šok ve vinárně

Za pomoci příbuzných byl mrtvý muž z lesa ztotožněn jako Robert Paleček. Policie mohla udeřit najisto. Vinárna, patřící Veselému, otevírala běžně až od šesté hodiny večerní. V pátek 14. května 1993 však provozní Hlaváček udělal výjimku.

Jakási pánská společnost si totiž objednala rezervaci celého podniku. Vypadalo to na

instance ze září 1995, zněl: Černík 19 let odnětí svobody (původně 23), Veselý a Routa shodně 14,5 (15), Hlaváček 13,5 (původně 14) let vězení.

Kauza „Muž s pistolí a kuší“ představuje z hlediska našeho seriálu přímo učebnicovou epizodu. Trestná činnost tzv. bílých koní, jejich podvodné fakturace a následné vraždy – to když se stali pro své „zaměstnavatele“ nepohodlnými – znamenala v první půli divokých 90. let minulého století kriminalistický fenomén. Měsíčník Policista se problému vražd fakturantů věnoval už v čísle 12/2009.

Viktorín ŠULC
Foto archiv autora

Film

OPRAVDOVÝ WESTERN

Nový snímek bratří Ethana a Joela Coenových *Opravdová kuráž* patří v jejich filmografii asi k obecně nepřijatelnějším; což rozhodně neznačí žádnou triviální podbízivost.

(Mimočodem, jedná se o už druhé zfilmování románu Charlese Portise, prvním si koncem let šedesátých zahrál hlavní roli John Wayne.)

Opravdová kuráž je plnokrevný western, do jehož kulís jsou umně vkomponovány jisté prvky krimi. Sřetení dobra se zlem, zločin a jeho potrestání (vlastním přičiněním, když je oficiální spravedlnost na gaučery krátká a líná) jsou témata stará jako umění a svět – a taky pořád aktuální. Nevšední hybatelkou děje je tady ovšem dítě, čtrnáctiletá Mattie, jež se vydává kurážně na cestu za pomstou. Chce ztrestat vraha, který jí pro dva zlaté nugety zabil táta – a čile se vypařil. Její máma se hrouť a zoufá si, Mattie je však holka činu. Uvědomuje si ovšem taky, že sama na trestnou výpravu nestačí, a tak v městečku hledá chlapa, co by jí s pomstou pomohl. Hledá – a najde.

Rooster Cogburn skvěle ztělesněný Jeffem Bridgesem vypadá sice jinak než vysněný rytíř v zářné zbroji, má jen jedno oko a asi zkamenělá játra, jak je pořád v lihu – ale při střelbě na cíl se trefí, a hlavně: nechá se ukecat a jde na věc. A ten třetí do hry? Uhlažený Matt Damon jako La Boeuf, texaský ranger. Sice si při tažení hřeje i svou vlastní polívičku, ale to na jeho účinné pomoci partá-

kům nic nemění. Zbabělý vrah Chaney, kterého přesvědčivě ztělesnil Josh Brolin, to má spočítané předem, jak už to ve westernech prostě chodí – avšak než děj dospěje k rozuzlení, užije si divák spoustu napětí a zábavy.

Protože Coenové doveďou dávkovat obé, skvěle pointují jednotlivé sekven-

ce a kamera ctí westernové reály v parádních celcích i detailech. Prostě, podívaná jako víno!

A úchvatná je ovšem čtrnáctiletá Mattie v brilantním ztělesnění Hailee Steinfeldovou – v upřímné jistotě a víře ve spravedlnost, s nimiž se tváří v tvář staví dospělým – a oni ji berou, oni ji respektují, oni jí věří! Jen české publikum roku 2011 se její naivitě směje, až se za břicha popadá; tuzemec už přece pochopil, jak pravda a láska vyhrávají doopravdy... (jjv)

Divadlo

Zážitek na velkém jevišti

Když se řekne Umberto Eco, ozve se Jméno růže. V době prvního českého vydání opravdová literární senzace! A když se podle románu, označovaného jako historická detektivka, natočil film, stal se příběh i velkolepým vizuálním zážitkem – a senzací podruhé. Senzace vyvanou, kvalita zůstává – a vábí i další tvůrce. Stalo se tak teď v Brně, kde se s Ecoovým románem utkali divadelníci a převedli dramatický příběh tajemných vražd na velkou scénu tamního Městského divadla. S úspěchem, možno říci hned na úvod.

Film ovšem má nesrovnatelně efektnější možnosti než i moderní jeviště, technicky dokonale vybavené pro muzikál. Brněnské Jméno růže je ovšem činohra, třebaže hudební složka představení je natolik podstatná, že herci jsou prozíravě vybaveni mikrofony. Podstata inscenace spočívá totiž ve slovech, a třebaže brněnští aktéři jsou nadáni – na dnešní herecké poměry nebývale – dokonalou jevištní češtinou, je lépe ve velkém prostoru publiku vnímání textu přece jen usnadnit. I drobná nepozornost by totiž v komplikovaném ději mohla být pro diváka osudová a definitivní: řečeno slovy prostými a nehledanými, „už by dál se nechytal...“

Výtvarná stránka představení je velkolepá, využívá snad všech možností jevištní scénografie (scéna Jaroslav Milfajt, kostýmy Andrea Kučerová a projekce Petr Hloušek), atmosféra odlehklého kláštera fascinuje svou ponurostí a bludiště místní knihovny je náležitě tajemné až strašidelné. Děj pochopitelně oproti románu ořezal dramaturg na dřevě, ale podstatné je řečeno přehledně a s patřičnou naléhavostí. Tajemství dávné krvavé detektivky se rozkrýváji zvolna a divák je jimi postupně ohromován – a až v závěru pochopí vše...

Brněnští užili pozoruhodnou německou dramaturgii románu od Clause J. Frankla, s citem pro jevištní řeč přeloženou Václavem Cejpkem a Monikou Kučerovou. Režisérem mohutné fresky byl – jako host – uznávaný Petr Kracik, jenž držel otěže inscenace pevně v rukou a vytvořil oslnivé představení, jež by nepochybně ocenili diváci i mimo Brno, na zájezdových štacích. Kdoví, zda je však technicky vůbec možné fascinující spektakl stěhovat mimo domovskou scénu... (jjv)

Kniha

Stříbrná labuť

Ir John Banville není zdaleka první prozaik, jenž pod pseudonymem začal psát detektivky: učinil tak ovšem skoro až v šedesátí, poté, co si v literárním světě už vydobyl renomé. Své krimipříběhy, které se odehrávají v padesátých letech dvacátého století, vydává pod jménem Benjamin Black a jeho „velkým detektivem“ je dublinský patolog Quirke. Stárnoucí osamělý muž, jemuž nejsou cizí problémy s alkoholem a jenž žije ve městě neodmyslitelně spjatém s Jamesem Joycem – obdobně jako je s Prahou spojen pro mnohé cizince Franz Kafka. Black oněch joyceovských tónů nenadužívá, jen o ně dovede šikovně ůknout – a kultivovaný čtenář je rázem doma...

První detektivka Benjamin Blacka se jmenovala v originále *Christine Falls* a česky vyšla s názvem *Kdo je bez viny*,

Tu následující autor pojmenoval *The Silver Swan*, tedy *Stříbrná*

labuť, český nakladatel (MOBA Brno) ji však překlátil na Anatomii strachu: snad v představě, že je takový titul prodejnější.

Děj se opět odehrává v Dublinu, městě

s pozoruhodnou atmosférou, a jde o příběh vraždy (je to vražda?) mladé utonulé ženy. A ejhle: obdobně jako v Praze: se tam všichni znají, anebo jsou dokonce příbuzní, chodili do stejné hospody, školy – či se spolu aspoň kdysi vyspali...

Příběh románu je na rozdíl od Blackovy široce založené detektivní prvotiny sevřenější a líp „odsejpá“, autor nedělá čtenáři schválnosti a nesnaží se ho svést z cesty k rozřešení. Kladem je svěží vypravěčství a vybroušený styl zkušeného spisovatele. A reálie Dublinu voní českým čtenářům neotřelostí – nebo aspoň těm, co nepropadli už dávno Odysseovi.

Pod jménem Black už zatím John Banville stihl vydat další detektivku *Ellegy for April*, v prestižních *New York Times* vycházel na pokračování jeho krimipříběh *The Lemur*. I dál tedy bude co překládat... (-ěk)

PŘÍLOHA:
 • NOVÁ DĚJINA
 • KRIMINALISTICKÝ
 KABINET
 1954–1970

**Socha
sv. Barbory
ukrývala
šrapnel**

PŘÍLOHA:
 • DVA
 DRAMATICKÉ
 PŘÍBĚHY
 ZE ZÁKULÍ
 POSLEDNÍCH
 TYDŇŮ VÁLKY
 • **vše**
 Z CIZOJAZYČNÝCH
 INFORMAČNÍCH
 ZDROJŮ

**ODSTAVNÉ
VLAKOVÉ
NÁDRAŽÍ
JE PROBLÉM**

str.20–23

Adresa
redakce:

Redakce POLICISTA
 Olšanská 4,
 130 00 Praha 3

tel.: 947 841 814
 fax: 947 841 094
 e-mail: redakce@mvcr.cz
 www.mvcr.cz/clanek/casopisy-policista.aspx

PŘÍLOHA:
 • POUŽÍVÁNÍ
 OBRNĚNÝCH
 VOZIDEL
 • JAK
 NA KORUPCI
 • LASER
 JAKO ZBRÁNĚ
 • VYBĚR
 POLICISTŮ
 ČR

**NEJLEPŠÍ
POLICISTE
ROKU 2010**
 str. 41

**Druhý dech
Vyšší
policejní
školy v Brně**
 str. 30–31

**PREVENČE
SE MUŠÍ VYPATIT**

Vážení čtenáři,

časopis *Policista* je koncipován jako odborné poučné periodikum, které každý měsíc přináší zkušenosti z práce útvarů P ČR, reportáže, zpravodajství, rozhovory apod. Letošní ročník je věnován výročí 20 let Policie – v každém čísle naleznete bližší informace o jednotlivých útvarech P ČR.

Prostřednictvím odborné přílohy informujeme o aktuálních odborných názorech a metodách, nových zákonech a jejich komentování, předpisů či nařízeních, která slouží pro rozšiřování právního vědomí pro policisty i občany.

Další části časopisu věnujeme prevenci kriminality, systému vzdělávání policistů, přinášíme informace o policii v zahraničí a nechybí ani nahlédnutí do novinek o zbraňích. Přinášíme aktuální informace z krajů a čtení s kriminální tematikou, v přitažlivé formě pro širší veřejnost, z policejních archivů a v seriálové podobě kriminalistické kauzy.

Prioritou časopisu je především vytvářet mezi veřejností pozitivní image Policie ČR.

Redakce časopisu *Policista*

OBJEDNACÍ LÍSTEK

Objednávám u vás

Pravidelný odběr měsíčníku **POLICISTA**
 v počtu.....ks

Časopis zasílejte na adresu.....

Jméno, příjmení.....

policista, občanský zaměstnanec MV ČR (adresa služebního působení)

ostatní – adresa bydliště (nehodící se škrtněte)

Okres.....

Město, obec.....

PSČ.....Ulice.....

(v případě placení fakturou) IČO.....DIČ.....

Souhlasím s tím, že výše uvedené informace budou uloženy v databázi distributora. Tyto údaje budou využity výhradně distributorem časopisu a nebudou zpřístupněny žádným třetím osobám.

Datum.....

Podpis.....

.....(Razítko)

	předěl	První tajenka	zprostřed- kovací kancelář	slepičí slabika		jalová	sportovní soutěž	souhlas	Druhá tajenka	autozn. Ekvádoru		zpěvohra	koryši	svěťadíl
emblém					bojácné						italsky „hodina“			
dětská stavebnice					račouské město bezhrbý velbloud						cestovní doklad sladký líkér			
předložka				metropole Nigérie jarmarky						obránci ráj				
stát v USA								opak praxe výstražné světlo						
 příkrá háček							mycí potřeby typ						televizní zkušební obrazec	stavební lepenka
pentle						židovské pečivo část dne						římsky 1001 miniaturní		
ledovcové kotle					nejnižší armádní hodnost trhat švy						smeták krutá			
mužské jméno				šlapka bývalá část Rakouska- Uherska						silné provazy čas				
chemická značka beryllia			záchrana kanýr						výtvar části					ostrov ve Středozemním moři
druh výtvarného díla								následné vydání druh květenství						
 americká měna vědomost o čem							Čtvrtá tajenka kovový prvek							
dělit						číslovka kouzlo					úder nohou dosna			
pestrý motýl					jehličnaté stromy leknutí					sladko- vodní ryba zúrodněná půda				
mužské jméno				procento z vkladu začátek závodu					šachová remíza kopt				povrch atletické- ho oválu	záporně nabitá částice
Zátokův monogram			závazek záchrana					klavírní skladba divoký osek						
pražská stanice metra							kornout- nice pevná					iniciály vynálezce dynamitu námět		
 přivlast- ňovací zájmeno		následně plevel				velmi tekutá nečistota					slovenská číslovka doušek			
pařát					barva v kartách solmizační slabika					roční období egypt. bůh Slunce				
Třetí tajenka									mužské jméno					
epocha				nadšení					pazneht- ník					

V tajenkách jsou ukryty názvy čtyř detektivek z bohaté tvorby spisovatele Jamese Pattersona.

Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 31. května 2011

Řešení z č. 3/2011: 1. ZÁHADA SEDMI CIFERNÍKU
2. ZLATÁ BRÁNA OTEVŘENÁ

Ze správných odpovědí jsme vylosovali: Zdeňka Zlochová, Kostelec nad Labem; Jaromír Tobiaš, Přílepy; Alena Minaříková, Brno. Všem vylosovaným blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!

Policista
5/2011
Křížovka
soutěžní kupon

Věře Studené bylo třicet osm let, když jí zemřel táta. Odešel její rádce, kamarád, přítel, muž s velkým M, který se o Věru staral od smrti maminky. Ta odešla před mnoha léty na následky zhoubné nemoci. Věra s tátou si byli velice blízcí, ale i smrt je život. Co začíná, také končí, i když v případě Karla Melichara to bylo přece jen trochu brzo. Šedesát devět. I doktora Melichara smrt zaskočila. Přišla náhle, jako zahřmění na obloze bez jediného mráčku. Zesnulý nezanechal závět, a tak jeho dcera Věra byla jedinou dědičkou. Více než milion korun v hotovosti, prostorný rodinný dům s garáží, rekreační chalupa, zánovní automobil...

„Ten dům prodáme,“ navrhl půl roku po pohřbu Věře její manžel Václav. „Budou za něj tak tři čtyři melouny, to si nechám líbit,“ dodal zálibně. „Co říkáš? Nové fáro, něco reprezentativního, New York – vždyť jsme tam nebyli... Každý kdo něco znamená tam byl...“

„Nevím,“ zavrtěla záporně Věra hlavou. „Je to pěkný dům, snad by bylo lepší se přestěhovat...“

„No jo, jenže my bydlíme ve státním bytě. Ten prodat nemůžeme, takže žádné peníze, snad pár korun za odpadné, ale to nemá cenu,“ odporoval manžel. „Také jsem přemýšlel – mám chuť se zavést sám pro sebe, pořídit si kancelář, otevřít si poradenskou službu...“

„A v čem bys chtěl lidem radit?“ reagovala překvapeně manželka. „Vysokou ekonomickou jsi nedokončil, jsi obyčejný úředník magistrátu, co máš konkrétního na mysli?“

„Pojistky, vklady – možností je plno. Detaily jsem zatím nepro-

mýšlel, ale postavit se na vlastní nohy by stálo nějakou korunu. Peníze za dům bych zainvestoval, možná bych tě i zaměstnal...“

„To bys byl hodný,“ řekla ironicky. „Ale raději se snaž udržet se na místě. Ty se hned pro něco nadchneš, ale zatím jsi nic nedotáhl do konce...“

To neměla říkat, i když to byla pravda. Vypukla hádka.

„Sedíš na penězích. Jsi lakomá, přizemní – všechny peníze po tátovi sis dala na spořicí účet, mně jsi nedala ani korunu...to nevíš, že peníze musejí dělat peníze?“

S dědictvím přišly do rodiny Studených hádky, rozpory, výčitky. Od smrti Karla Melichara neuplynul rok a bezdětné manželství Věry a Václava Studeného bylo před rozvodem.

„S tebou není porízení,“ zakončil Václav jednu z mnoha hádek. „Když si nechceš dát poradit, tak se rozvedeme, každý si vezme půlku majetku a peněz a půjdeme svou cestou. Já se o sebe nebojím. Mám plány, pochopil jsem, jak se v dnešní době mají vydělávat peníze. A ty? Jsi obyčejná sestra u zubaře, ty do světa díru neuděláš.“

Josef KRATOCHVÍL
Ilustrace Kristina POKORNÁ

OTÁZKA:

Má Věra v případě rozvodu manželů Studených nárok:

- 1) na celé dědictví po svém otci
- 2) musí se dělit z titulu společného jmění manželů
- 3) která právní norma situaci řeší

Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 31. 5. 2011

Řešení z č. 3/2011 zní:

Ne. Tento trestný čin byl z nového tr. z. č. 40/2009 Sb. vypuštěn. Toto jednání je v současné době hodnoceno jako přešůpek podle § 22/1 z.č. 200/1990 Sb. S přihlédnutím k tomu, že Robin Salaš v řízení motorového vozidla bez oprávnění pokračoval, mohlo by být jeho jednání hodnoceno jako – maření výkonu úředního rozhodnutí ve smyslu § 337 nového tr. zákona.

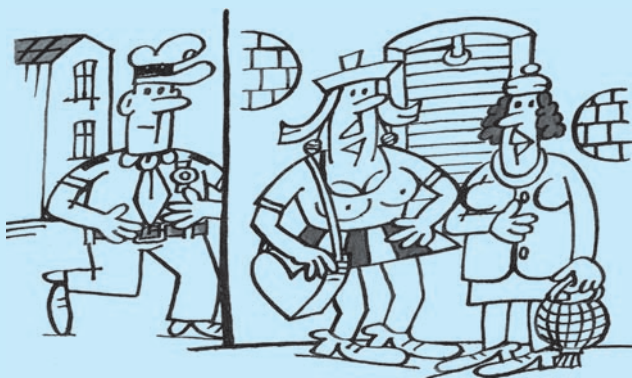
Ze správných odpovědí jsme vylosovali:

Jana Černá, Praha; Romana Justová, Česká Lípa; Václav Černý, Mariánské Lázně.

Všem vylosovaným blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!

„Chápu, jezdíte na vlastní bioplyn. Musím vás ale upozornit, že vám příšerně smrdí výfuk!“

„Tady je zákaz stání. Mám strach, aby mi strážník nedal botičku!“

2x Luděk ZDRAŽIL

deset minut s
POLICISTA §
Kupon č. 5/2011

Služba pořádkové policie u nás vlastně funguje od dob četnictva přes někdejší Sbor národní bezpečnosti až k dnešku. Je v přímém kontaktu s občany, orgány obce a právníckými a fyzickými osobami.

HISTORICKÉ MILNÍKY POŘÁDKOVÉ POLICIE

Plk. JUDr. Milan Gregor,
náměstek ředitele SPP

Rozsah a charakter úkolů činnosti Služby pořádkové policie k jejich zajištění v zásadě omezuje možnost užší specializace oproti jiným útvarům specializovaných služeb a činí Službu pořádkové policie v podstatě univerzální. Což klade vysoké nároky na samotné příslušníky Služby pořádkové policie v oblasti znalostí zákona, vyhlášek, služebních předpisů, ale i na jejich fyzickou a psychickou připravenost.

Vzhledem k již zmiňované univerzálnosti příslušníků pořádkové policie je tato služba jakousi základnou pro výběr policistů do jiných specializovaných a odborných služeb policie, mezi jinými např. do Služby kriminální policie a vyšetřování...

Mezinárodní měnový fond atd.

V minulosti bylo velkých událostí, u kterých jsme museli zasahovat, dost a dost. Těžko dělat pořadí, která z nich byla nejvíce problematická. Opatření kolem jednání Mezinárodního měnového fondu, při setkání Světové banky v Praze na přelomu století byla ovšem tak obrovskou záležitostí, že stěží jmenovat něco podobného, co do rozsahu nasazení sil a prostředků.

Zabezpečení schůzky světových velmocí se potom k tomu sice přiblížilo, ale při ní samotné následoval daleko poklidnější průběh. U dění kolem měnového fondu je potřeba navíc připomenout, že jsme se ke stanovení potřebného počtu policistů dostali poměrně pozdě, skoro na poslední chvíli. Takže jsme museli pro doplnění potřebných stavů zvládnout neobyčejně rychle nezbytné proškolení dalších lidí v uniformě a zároveň soustředit množství zahraničními účastníky požadované techniky. Zejména pak ochranných prostředků pro policisty.

A dopadlo to, jak to dopadlo. Úkoly jsme splnili.

Další velkou akcí byl Czechtěk Mlýnce na Tachovsku – značně medializovaný, místy i v náš neprospěch – kulturní podnik se zřejmými pokusy narušovat veřejný pořádek. Z novějších velkých událostí se dá připomenout teď nedávno Bydžov, nebo vloni předloni Janov na severu Čech, kde se muselo dosti rozhodně zasahovat za využití všech možných prostředků, kterými disponujeme, třeba i s použitím jízdní policie...

(Z rozhovoru s plk. JUDr. Milanem Gregorem, náměstkem ředitele Služby pořádkové policie, který má v policejních řadách odslouženo přes čtyřicet let.)

Zásahové jednotky a FBI

Jeden z významných mezníků moderní historie Policie ČR je pevně spjat se vznikem zásahových jednotek, který je datován na přelom let 1990 a 1991. Zásahové jednotky začaly vznikat v rámci správ krajů a byly zařazeny pod Službu pořádkové policie. Jeden z hlavních důvodů, který vedl ke vzniku zásahových jednotek, byla změna politické situace po revoluci v listopadu 1989, otevření hranic tehdejší ČSSR a rozsáhlá amnestie prezidenta republiky. V zemi se začal rozmáhat organizovaný zločin, násilí v podobě únosů a následného vydírání, vybírání výpalného, rozšířila se nezákonná výroba a distribuce drog, obchod s „bílým masem“, časté používání střelných zbraní k páčání trestné činnosti, skupinové závažné organizované trestné činnosti páchané více než dvěma osobami, vyznačující se dlouhodobostí, rozdělením činnosti, plánovitostí, konspirativností a mezinárodním propojením, s orientací na dosažení maximálních zisků nebo na získání vlivu na veřejný život ve společnosti bez ohledu na použité prostředky. Při jejich zřizování bylo

vycházeno z odborných stáží v USA státě Louisiana, kde výcvik našich policistů – budoucích velitelů zásahových jednotek prováděli američtí a izraelští instruktoři. V letech 1996–1999 proběhly v USA další dva typy specializačních kurzů zaměřených na řešení krizových situací. Tyto kurzy absolvovali vedoucí odborů Služby pořádkové policie a vedoucí zásahových jednotek. Školení prováděli pracovníci FBI. Délka kurzů byla od dvou do šesti týdnů. Kurzu se zúčastnilo dohromady cca 25 policistů z ČR. Kurzy byly zaměřeny nejen na řešení krizových situací, zejména z oblasti terorismu, ale i na fyzickou a střeleckou připravenost, na rozvoj psychické a fyzické odolnosti a zvládání zátěžových situací.

Století služební kynologie

Služební pes pro své vrozené a jedinečné vjemové vlastnosti byl, je a bude neocenitelným pomocníkem člověka, ale i policisty.

V roce 2009 uběhlo 100 let, kdy zásluhou četnického nadporučíka T. Rottera na Kladně bylo Ministerstvem zeměbrany povoleno zakoupit první dva psy pro bezpečnostní službu v Čechách. Tím se začala datovat služební kynologie v bezpečnostní složce.

Při příležitosti tohoto výročí a konání Policejního mistrovství ČR 2009 ve služební kynologii bylo vzpomenu na prvopopíčky služební kynologie. Byla vydána zajímavá publikace popisující zavedení psů k četnictvu a dalším následujícím složkám. Byl vydán poutavý kalendář s dobovými i současnými fotografiemi publikující vyu-

žívání služebních psů. V neposlední řadě byli oceněni bývalí policejní kynologové, kteří se zasloužili o rozvoj služební kynologie za uplynulých 20 let.

V roce 1997 došlo ke sloučení služební kynologie pohraniční, kriminální, pořádkové a železniční služby pod jednotné metodické vedení s názvem odbor služební kynologie a hipologie (dále jen „OSKH“). Chovatelské stanice v Domažlicích, Libějovicích a Prackovicích a Výcviková střediska psovodů a služebních psů v Dobroticích, Býchorech a Plzni-Bílá Hora byly v přímé podřízenosti OSKH.

Z chovatelských stanic je každoročně předáváno 120–150 štěňat, která jsou připravována pro přímý výkon služby. Ve výcvikových střediscích během výcvikového roku se konají různé druhy kurzů, ve kterých je proškolen 550–600 psovodů.

Za poslední období se navýšil počet psovodů se služebními psy zaměřujícími se na speciální pachové disciplíny. Tito jsou využíváni na vyhledávání drog a psychotropních látek, výbušnin, zbraní, osob ukrytých v dopravních prostředcích, míst vzniku požárů, živých a neživých osob a v metodě pachové identifikace osob páchajících trestnou činností.

V klasické služební kynologii je zaměřována pozornost na využití služebních psů při vypracování stop pachatelů trestné činnosti, ale i na ochranu osob a policistů před výtržníky apod.

Velká pozornost je věnována preventivní činnosti.

V oblasti propagace služební kynologie se několik psovodů se služebními psy zúčastnilo celostátních evropských i celosvětových mistrovství psovodů a psů.

Policisté v sedlech koní

Obnovení jízdní policie v České republice se podařilo v roce 1991 a stále vyžaduje realizaci celého komplexu hipologických opatření, aby byla jejich funkčnost co nejefektivnější. Při obnovení této služby, kdy se již po mnoha desetiletí vytrácí staré zkušenosti jízdní policie, je žádoucí navázat na dřívější profesní hipologickou odbornost.

Na základě rozhodnutí ministra vnitra České republiky ze dne 25. 10. 1990 byla schválena příprava zajištění experimentu útvaru jízdní policie při Správě VB hl. m. Prahy o síle 10 koní a 20 příslušníků oddílu, **se zahájením přímého výkonu služby ke dni 15. 5. 1991** (k termínu zahájení Jubilejní Československé výstavy 1991 v Praze). V souladu se skutečnými potřebami, byly až do závěru výstavy veleny do prostoru výstaviště denně dvě dvoučlenné hlídky. Přímý výkon byl zaměřen na ochranu

veřejného pořádku a k preventivnímu působení.

K dosažení vytyčeného cíle, aby oddíl jízdní policie mohl být funkční, muselo dojít **nejpozději od 7. 1. 1991** k přímému výcviku koní a jezdců ve výcvikovém středisku. Vzhledem k tomu, že výcvik byl prováděn v zimním období, bylo nutné komplexní zabezpečení. Intenzivní výcvik bylo nutné zajistit minimálně do konce měsíce dubna 1991 a poté dokončit výcvik přímo v místě předpokládaného výkonu služby (Praha 7). Jako nejvhodnější místo výcvikového střediska, které splňovalo veškeré požadavky, byl doporučen tehdejší Státní statek Most – farma chovu koní EQUI Svinčice. Ubytování a stravování jezdců bylo zabezpečeno v zařízení „Střelnice“, které se nachází 1 km od uvedeného podniku. V objektu byla učebna, kulturní zařízení a moderní střelnice s plnou automatikou.

Teoretický a praktický výcvik jezdců a koní probíhal v samostatném areálu EQUI Svinčice. Odbornou výuku a výcvik zabezpečovali špičkoví odborníci Rostislav Juda, kapitán v záloze František Michálek, doc. Ing. Jaromír Dušek, DrSc.

Řešitelským týmem policie bylo rozhodnuto, že dislokace oddílu jízdní policie bude zabezpečena na Trojském ostrově. K ustájení 10 služebních koní jízdní policie byla využita nabídnutá kapacita letní stáje u jezdeckého oddílu TJ Žižka, která byla zateplena a stavebně upravena. S vedením TJ Žižka byly dále projednány podmínky nájmu a podmínky zabezpečení krmivové základny.

● **Závěr roku 1991** ukázal, že jízdní oddíl lze efektivně využít na celém území Prahy a v jejím bezprostředním okolí.

● **V listopadu 1993** došlo k založení oddílu jízdní policie Městského ředitelství P ČR Brno. Pro jejich zázemí byl získán od radnice bývalý vojenský objekt v Medlánkách, kde se postupným budováním a rekonstrukcemi podařilo získat moderní stáje pro 24 koní, krytou jízďárnu a výběhy.

● **Skupina jízdní policie ve Zlíně vznikla v říjnu roku 1993** na základě rozhodnutí ministra vnitra. Po základním výcviku, který byl uskutečněn v hřebčinci Tlumačov, se jezdci s koňmi přestěhovali do objektu zemědělského družstva Pozlovice.

● **Policisté na služebních koňích** vykonávají hlídkovou službu zejména v těžko přístupných a ekologicky citlivých lokalitách. Osvědčují se při pátracích akcích, ale také při ochraně veřejného pořádku. Často jsou nasazováni do zákroků pod jednotným velením při nepovolených shromážděních osob a srazech extremistických skupin, dále pak při některých sportovních, kulturních

a jiných společenských akcích.

(Víceméně namátkový výběr z textů služby pořádkové policie do „výročního portréту“ policejního útvaru, další „pohledy“ na službu lze dohledat na stránkách 2–5.)

Zlepšování nemůže mít nikdy konce

Vždycky bylo mým přáním a cílem dostat Službu pořádkové policie na úroveň, do pozice, která bude představovat její kvalitní image ve společnosti. Což je v našem případě dosti složité. Jde o uniformovanou složku, jak jsme si už zdůraznili, která denně musí dělat i mnohdy – na rozdíl od neuniformované policie – nepopulární činnosti. Ty je samozřejmě nezbytné na ochranu zákona vykonávat a jde o to provádět je tak, aby veřejnost naše jednotlivé kroky – třeba inkasování pokut – chápala jako vedené v obecní prospěch. A uznávala naše zásluhy a cítila přirozenou prestiž pořádkové policie.

Těší mě vědomí, že byly doby, nebo jsou okamžiky a nejspíš ještě nastanou chvíle, kdy naše postavení před očima občanů bylo, je nebo určitě bude dobré. Musíme se o to všemožně snažit. V posledních letech tomu jistě přispívá využití a rozvíjení metod community policing – naplňování hesla pomáhat a chránit, cílevědomé přibližování policie k veřejnosti, realizovat práci jako skutečnou službu lidem.

A nějaké další ambice, přání do následujících let?

Nikdy není konec dalšímu vývoji, modernizaci a zlepšování. Když to vezmu od dnešního ředitelství, které vytváří podmínky pro činnost Služby pořádkové policie na útvarech po celé republice, započali jsme tady v poslední době určitou cestu. Do doby, než odejdu, jestli tu ještě budu, nezáleží jenom na mně, se vynasním působit v daném směru, dotahovat, dokončovat jednotlivé body k naplnění cíle s co nejvyšší kvalitou – a obecně oceňovanou – tvář pořádkových policistů.

(Z rozhovoru s plk. JUDr. Milanem Gregorem – mimo jiné patří k rozhodujícím zakladatelům novodobé jízdní policie v České republice.)

Připravil Jaroslav KOPIC
Ilustrační foto archiv
Služby pořádkové policie

PŘÍBĚHY Z KAMER / 7

Uvedené příběhy jsou skutečné, tak je zachytily kamery městského kamerového dohlížecího systému, vybudovaného ve spolupráci měst a obcí našeho regionu, jmenovitě Tanvaldu, Desné, Kořenova a Smržovky. Tentokrát jsme si ovšem první případ vypůjčili u sousedů na Jablonecku. Samozřejmě, že jména osob jsou smyšlená a jakákoli podobnost je tedy čistě náhodná.

Příběh sedmnáctý

Cyklisté

Když pan Hlavsa, oblečený ve sportovním cyklistickém úboru, přistoupil ke dveřím sklepní kóje, natěšený, jak po té dlouhé zimě opět vyrazí do terénu, k Josefodolské přehradě, na Jizerku, nebo k Mumlavským vodopádům, nejprve se mu zamžilo před očima, poté zalpal po dechu a nakonec zbrunátněl takřka do barvy karmínu. V první chvíli myslel, že se z toho složí a křečovitě se zachytil pletiva na sousedním sklepe, ale trénované tělo sportovce musí něco vydržet. A že bylo kvůli čemu se držet, to mi věřte. Uražený zámek u dveří jasně svědčil o tom, že tu byli nezvaní návštěvníci. A již zvenčí bylo skrze pletivo vidět, že jeho milované horské kolo značky Rockmachine v ceně patnácti tisíc korun, na něž si z výplaty šetřil celý loňský rok, je pryč. Roztřesenými prsty vytáhl z batůžku mobilní telefon a vytýkal linku 158.

„Tak se na to podíváme,“ pravil postarší nadpraporčík a vytáhl z kapsy baterku. „Sahal jste tu na něco, pane Hlavsa?“

Nebožák se zoufalstvím v očích jen bezmocně zavrtěl hlavou.

„A ztratilo se vám ještě něco dalšího?“

„To netuším. Neměl jsem ani sílu podívat se pořádně dovnitř. Já bych toho hajzla...“

„No jen klid, pane Hlavsa, ještě vás z toho klepne. Pamatujte, že zdraví je přednější než majetek.“

„Já vím, ale když to kolo byla moje jediná radost. Já bych vraždil.“

„To vám věřím, ale schvalovat vám to nemůžu. Jó, milej pane, všude se krade ostošest, jeden den chytíme pachatele za ruku a druhý den je zase venku. Takový drahý kolo, to je nerozum nechávat ho v tomhle sklípku. To je přímo magnet pro zloděje.“

„Nojo, když já mám ale malý byt,“ zalkal pan Hlavsa.

Nadpraporčík chápavě pokýval a vytáhl z kapsy digitální fotoaparát.

„Tak si to pěkně vyblejskne.“

Dveře sklepa vrzly.

„Zdravíčko sousede, copak to tu vyvádíte? Ježíšmarjá, snad vás nevykradli,“ ozvalo se účastným, leč lehce úlevným tónem. Každý soused raději vidí, když vykradou někoho jiného, i když mu to třeba nepřeje.

Hlavsa zachmuřeně pokýval hlavou a soused Jirsa vesele pokračoval za roh.

„A do hajzlu!“ Ozvalo se takřka vzápětí a Jirsa, bledý jako smrt, se vypotácel do uličky. „Mě vybrali taky,“ zaštkal nešťastně.

„A helemese,“ nadpraporčík se narovnal a zamyšleně se podrbal za uchem, „tak ono toho bude víc.“

A bylo. Celkem tři sklepy padly za obětí dosud neznámým pobertům a v nich tři novotou svítící horská kola. Kromě stroje pana Hlavsy ještě Jirsův Apache za šest tisíc a Author pana Vondráčka v ceně šest a půl tisíce. Dohromady, suma sumárum, bezmála třicet tisíc. To už není nikterak malá škoda.

Nadpraporčík obhlédl škodu a tvářil se zachmuřeně. Nebyl to žádný začátečník, a tudíž mu bylo jasné, že vypátrat pachatele nebude procházka růžovou zahradou. Nakonec se zastavil u vstupních dveří do sklepa a pečlivě si prohlížel zámek.

„To jsem blázen, já tu žádné stopy po násilném vniknutí nevidím. Že by zloděj měl od sklepa klíč?“

„Ani nemusel,“ nešťastně zamumlal pan Jirsa. „Tady to každou chvíli někdo nechá odemčené. Lidi na to kašlou a jak vidíte, není tu zvenčí koule, ale klika.“

Nadpraporčík chápavě pokýval hlavou a zašmejdil očima po chodbě.

„A copak to máme támhle nahoře?“ Nejdřív mu blikla baterka v ruce a když její paprsky dopadly na předmět u stropu, svítilo mu i v očích nečekanou nadějí. „Vždyť je to kamera, pánové. Jestlipak funguje,“ upřel na ně tázavě oči, ale oba nešťastníci jen vrtěli rameny.

„To my netušíme. Ani nevíme, že tady nějaká kamera je.“

„No, to my si už zjistíme,“ mlasknul si nadpraporčík s gustem ohaře na stopě.

A zjistili. Kamera kupodivu fungovala a i když záznam nebyl zrovna prvotřídní, ty tři kluky s kradenými bicykly si na něm rychle našli. Notnou chvíli si ho na služebně pouštěli sed a tam, podle potřeby zastavovali, až jeden kolega konečně promluvil.

„Jo, myslím že je to on. Mladý Klícha, co kradl v marketu, než ho šoupli do diagnostáku. Že by už byl venku? Ani nevím.“

„Nojo, asi máš pravdu,“ podpořil ho další. „Je to on.“

A tak si pro něj došli domů. Z diagnostáku samozřejmě zdrhnul a schovával se v Tanvaldu u mámy. Před policajty dělal nevinného hrdinu, který v životě nikomu nic nevzal, ale když ve sklepe našli jedno z ukradených horských kol, bylo všechno nad slunce jasné. Klícha ještě chvíli odolával, ale nakonec z něj jména jeho partáků stejně dostali. Byli to staří známí, takřkajíc kamarádi z mokré čtvrti. A kradené zboží se taky našlo.

Dnes už pánové Hlavsa, Jirsa a Vondráček opět bází horské silničky na svých strojích, zuřivě šlapou do pedálů a pot se z nich jen lije, ale jsou také mnohem opatrnější než dřív. Nikdo z nich už si svoje kolo nedává do sklepa, kde je každému příliš na očích. Co kdyby se zase našel nějaký nenechavec? Třeba Klícha a spol., až opět zdrhnou z ústavu.

Ne vždycky je kamera tak šikovně po ruce.

Příběh osmnáctý

Šílený fantom

Šinu si to tanvaldským sídlištěm co noha nohu mine a okolo mě se prohání malý černý vlkodav. Asi se ptáte, co je to za rasu, leč marně. Takhle si ho překřtili ostatní milovníci psů, jinak je to prachobyčejný vořech, ale ti prý bývají nejlepší. Stmívá se a věrně zvíře se mi ztrácí z dohledu, ovšem pouze na krátkou chvíli. Ostrý hvizd pneumatik smýkaných po asfaltu protrhne večerní klid a vyděšené psisko se mi v okamžiku tiskne k noze. Někjaký šílenec asi prohání svou káru na úzké klikaté silničce za blízkými paneláky. Není na něj sice vidět, zato slyšet je ho až až. Opět rychlý start jak ve formuli jedna a po několika vteřinách prudké brzdění. A další rozjezd. Motor burácí, řidič ho vyhání do maximálních obrátek a každou zatáčku bere smykem. Zdá se, že se rozhodl pro okružní jízdu sídlištěm. Dost nebezpečné, řekl bych. Ještě není tak pozdě, aby nebyly venku maminky s malými dětmi nebo kočárky. Ty větší děti se před večerí naposlady prohánějí za mičudou a já jen tiše doufám, že nikdo z nich se nepřiplete tomu šílenci do cesty. Snad ho to brzy omrzí nebo přijde k rozumu.

Jako by mi dával za pravdu, zvuk motoru se ztrácí kdesi v dáli. Pokračujeme v procházce a nebohé zvíře se pomalu zklidňuje. Ne nadlouho. Bláznivý fantom objel sídliště a dokončiv závodní okruh, prudce brzdí. Chybí tomu už jen rachot boreného plechu a třesk rozbitého skla. Pokouším se lokalizovat místo startu a cíle a zdá se mi, že je to v prostoru před místní hospodou. Skvěle zvolený paddock. Je tam dostatečný prostor na obrát ve smyku a opilci, potácející se domů, mohou posloužit jako terče na kontrolu funkce brzd. Ideme se podívat blíž, ale není to nic platno. Jezdec, nechce se mi věřit, že úplně bezhlavý, ovšem může tomu tak být, vyrazil na další okruh. Nadupaný pickup burácí do kopce. Marně se snažím zahlédnout

jeho registrační značku. Buď ji má zamazanou, nebo ji nemá vůbec.

„Toho by měli pověsit,“ zabrumlám zamračeně dědula jdoucí proti mně, který je nejspíš na cestě domů z hospůdky.

Nevím, co mu přelétlo přes nos, či zda se závodnímu vozu nechťe připletl do cesty, ale rázem se mi v hlavě rozezní slova písně Michala Tučného „pověste ho vejš, at' se houpá, pověste ho vejš, at' má dost“. Hudba i slova jsou líbivě vemlouvavá, člověk by s nimi leckdy i rád souhlasil, leč nemůže a nesmí. Zákon o obcích, zákon o městské policii, ani žádné jiné zákony nám to neumožňují. Bohužel? Bohudík? Dosadte si sami.

Motor řve jak šílený, pneumatiky kvílí. Fantom dokončuje další okruh. V tu chvíli si uvědomím, že dnes je předvečer výročí Velké říjnové socialistické revoluce. Že by to byl Leninův fanda a tímhle způsobem dává najevo svou radost z památného dne? Pickup se mihne mezi domy. Jen na krátkou chvilku, ale to mi stačí. Žádný lampion nevidím. Takže nejspíš to bude nějaký teenager, předvádějící se před děvčaty. Anebo o něco starší teenager, předvádějící se před námi všemi a dávající nám najevo svou převahu a pohrdání. Ano, tak to nejspíš bude.

Při třetím závodním okruhu mi dojde trpělivost, sáhnu do kapsy pro mobil a volám hlídku městské policie. Raději dřív, než ten magor někoho zabije.

Policejní vůz pomalu projíždí sídlištěm. Jakoby na potvoru, silný motor, ani tyrané gumy momentálně nejsou v doslechu. Je možné, že fantom změnil trasu pod dojmem sebezáchovné intuice. Dotazem na služebnu Policie České republiky zjišťuji městští strážníci, že vůz podobného popisu projel vysokou rychlostí před krátkou chvílí pod kamerami číslo jedna a dvě. Šílenec nebude daleko. Pokud projel městem, může se na sídlišti objevit z druhé strany.

Vůz zastavuje na kopci a strážníci se zhasnutým motorem a okénky otevřenými naslouchají do tmy. A bingo! Benzínoví koníci už duní kdesi v zákrutách pod nimi. Je to silnička, sotva tři metry široká, se značkou zakazující průjezd. To však neznámému řidiči zřejmě vůbec nevadí. Řítí se dál jako na závodní dráze. Teď jen panáčka nevyplašit a načapat ho. Účastnit se nějaké bláznivé honičky, by to bylo na poslední, co by jejich šéf chtěl vidět. Náhle však ustane kvílení tyraných pneumatik, zato motor se rozeřeve ještě víc. Policejní vůz vyjíždí opatrně zpoza úkrytu za rodinným domkem a strážníkům se naskytá pohled doslova k popukání. Mohutný vůz tu visí na betonovém obrubníku, kola se bezmocně protáčí a na trávníku, kudy si řidič zkrátit cestu o pouhých dvacet metrů, jsou za ním vidět hluboké stopy jak od traktoru.

Strážníci přistupují k pickupu a obratně se zmocňují klíčů od vozidla. Konečně je zase klid. Jen nezřetelné mumlání se ozývá z okénka řidiče. Další chyba. Kdyby raději držel jazyk za zuby, možná by se hned nepřišlo na to, že krátce před jízdou požil, a ne málo. Několik panáků a pivo, to dá jednomu zabrat. Dechová zkouška, jak se ostatně dalo čekat, je pozitivní. Vypadá to

na trestný čin, takže pachatele si krátce nato přebírá Policie ČR. Nakonec to dopadlo docela dobře. Žádné zranění, škoda nepatrná, šílený fantom s řidičkem v čistírně. Příznivá souhra okolností. Naštěstí. Mohlo to dopadnout hůř, mnohem hůř.

A pachatel? Ten lituje jen sám sebe, jakou měl smůlu. Zatím ještě netuší, že měl vlastně štěstí. Kdyby někoho zabil, díval by se teď na svět zamřížovaným oknem. Takhle aspoň může po tom světě chodit pěšky, nebo jezdit na kole. Ale politovat ho můžeme alespoň my. Vždyť je to vlastně nejspíš nějaký zakomplexovaný chudák.

Co myslíte vy?

Příběh devatenáctý

S drzostí daleko nedošel

Na ten den nebude Martin Šimek vzpomínat zrovna v dobrém, i když to nakonec ještě dopadlo docela dobře. A taky si příště dá větší pozor, až bude zase telefonovat, jako tenkrát. Bylo krásně slunečno, až nečekaně na brzké jaro v Tanvaldu, a lavička u fontány jen zvala k usednutí. Martin dlouho neváhal a nastavil tvář slunečním paprskům, mobilní telefon u ucha. Kamarádka na druhém konci vesele švitořila a navodila v jeho duši příjemný pocit z nadcházejícího večerního rande. Svému okolí nevěnoval žádnou pozornost, koneckonců, u mladého člověka není ani divu.

Nečekaná rána do hlavy ho málem omráčila. Brýle i mobilní telefon spadly někam do trávy. Snědý mladík, nejméně o půl hlavy větší a ve rvačkách nepochybně mnohem protřelejší, ho držel pod krkem a nevábým oděrem kořalky, cigaret a nedostatečné ústní hygieny mu dýchl z bezprostřední blízkosti do tváře.

„Dej peněženku, more a žádný blbiny, nebo tě zabiju. Mně je to jedno, já mám papíry na hlavu, můžu klidně zabít chlapa a nic se mně nestane.“

Martin s ním v žádném případě nechtěl polemizovat a nepokoušel se bránit, když mu nenechavě špinavé prsty začaly rejdit po kapsách. Doma ho prát se nenačili a než by se přes okolní keře dovolal pomoci, pokud by se vůbec dovolal, jistě by slíznul více takových ran. A o to v žádném případě nestál. Peněženka rychle změnila majitele.

„Mám tam občanku a tramvajenku. Nech mi je, prosím tě, a peníze si můžeš nechat.“

Snědý mladík se jen opovržlivě zašklebil. „Prdím ti na tramvajenku, ty debile. Buď rád, že tě nechám naživu. Jasný? A jestli pudeš k polišům bonzovat, tak si tě najdu a podříznu tě jako slepici. Rozuměls?“

Martin horlivě přikyvoval a i když ho mladík pustil, hbitě ze země sebral mobil a zmizel v davu, dlouho se nemohl vzpamatovat, ruce se mu třáslý a nohy ho nechtěly poslouchat. Snad až za dlouhou minutu či dvě se jakžtakž sebral a dokázal se postavit. Co teď? Jít na policii nebo nejít? Co když si ho ten lump najde a něco mu udělá? Jenže ve ztracené peněžence byla také kreditní karta

a to někde bude muset hlásit. Po chvíli nerozhodnosti se nakonec sebral a došel na místní policejní oddělení. Naštěstí to nebylo daleko.

S otevřenou náručí ho zrovna nevítili. Od přepadení uběhlo nejméně deset minut a kde už teď je pachatel. Navíc ten vágní popis, snědý zavalitější mladík s černými kratšími vlasy, výška někde mezi 170–180, takový popis sedí nejméně na stovku tanvaldských povalečů. Co s tím?

„A jak byl oblečen, na to se nepamatujete? Kalhoty, bunda, něco nápadného? Vzpomeňte si, každá maličkost může být důležitá,“ trpělivě vysvětlovala mladá strážmistřyně.

Martin se zatvářil nešťastně a kapesníkem rozpačitě otíral špinavé brýle, které naštěstí atak přežily bez úhony.

„Víte, spadly mi do trávy brýle a bez nich toho moc nevidím,“ vysvětloval a pomalu začal litovat, že sem vůbec chodil.

Strážmistřyně si povzddechla.

„Kolik máte dioptrií?“

„Čtyři a půl na každém oku.“

Tak to je nanic, pomyslela si, ale nahlas to neřekla. Vždyť ten chudák sušinka za to nemůže. Ještě teď je z toho celý rozklepaný.

„Ale měl na sobě takovou jasně červenou mikinu.“

Rázem zbystřila.

„Mikinu?“

„Jo, mikinu nebo bundu, já přesně nevím, ale bylo na ní napsáno University of Otago, to jsem si všimnul.“

Tak to už byla stopa. Policajti na sebe bez řeči mrkli a přesunuli se k monitorům městského kamerového dohlížecího systému. Pachatel jistojistě nebude absolvertem zmíněné univerzity, o tom nikdo nepochyboval, ovšem červená mikina...

Dispečer nečekal na pokyny a sám už začal vyhodnocovat záběry z kamer. Velká šance, že by se pachatel ještě zdržoval poblíž místa činu tu sice není, ale za pokus to stojí. Strážmistřyně mezitím pokračovala ve výsledku poškozeného. Běžná rutina, množství ukradených peněz, ztracené doklady, typ a barva mobilu, otravné papírování, které většinou stejně k ničemu nevede.

Pomalu už končili, když tu se náhle ozvalo od dispečerského pultu: „Pane Šimku, pojďte se na něco podívat, je to on?“

Neuvěřitelné se stalo skutkem. Pachatel měl v sobě tolik drzosti, že za ukradené peníze si šel hned nakoupit do marketu pouhých sto metrů vzdáleného. A ta jasně červená bunda ho zradila. Dokonce i ten nápis na ní byl takový, jak ho přepadený Martin Šimek popsal, třebaže byl v tu chvíli bez brýlí.

Devatenáctiletý Robert Čureja. Přes svůj mladý věk již pětikrát soudně trestaný. Krádeže, rvačky, loupežné přepadení. U té pětiky bezpochyby nezůstane. Vzhledem k jeho činnorodosti a nebetyčné drzosti, hraničící s hloupostí, se dá očekávat, že v nejbližších letech se dostane již do dvouciferných čísel. Leda by mu soudce napařil pořádnou pátku už teď.

A papíry na hlavu? Vymyšlené. I když, jistě by mu slušely.

Václav HOŠEK

Na horách za velkou louží

V posledním desetiletí se časopis **Policista** víceméně pravidelně objevuje ve výsledkové listině „Mistrovství světa lyžujících novinářů“. Letos v únoru se po delší době závodilo za oceánem – v okolí města Banff v kanadském státě Alberta. A naše redakce měla na již 58. světovém novinářském šampionátu v obřím slalomu, v běhu na lyžích (na tratích, kde se jezdí závody Světových pohárů i jednotlivé „přebory zeměkoule“) a v kombinační soutěži obou disciplín opět – v rámci reprezentace ČR – zastoupení.

Přes dvě stovky aktivních účastníků, žen a mužů třech věkových kategorií, se do čarokrásných přírodních podmínek kanadského národního parku „sletělo“ z více než třiceti zemí světa. Lyžovalo se ve „skalnatém obklíčení“ na svazích v Lake Louise či v prostorách strhující Sunshine Village. Poznávací exkurze vedly nejen přes podhorské scenérie, ale i nejdříve muzeum, galerií a dalšími kulturními centry.

Alpskou prestižně soutěžní disciplínu na svahu Mt. Norquay „odborně dozoroval“ a jako předjezdec „otevřel“ jeden z nedáv-

ných nejlepších lyžařů planety – Steve Podborski. V běžkařském a biatlonovém „srdci Kanady“ v Canmore jsme po několika letech znovu zažili (a teď to bude až do odvolání zřejmě napořád – jako při jiných vrcholných světových závodech) v jednotlivých věkových kategoriích hromadné starty do klasického lyžařského závodu.

Tým ČR se v poli soutěžících jako obvykle neztratil, vedle jednoho bronzu se často objevovaly naše „mediální firmy“ na „olympijsky bodovaných místech“ (zástupce Policisty skončil v obřím slalomu 18., na běžkách byl 10. a 10. příčka mu patřila i ve velmi ceněném „kombajnu“ – z 55 soutěžících v dané kategorii).

Při společenských a slavnostních okamžicích sklízela pozornost hezčí polovina

družstva (na snímku zleva) Jaroslava Severová, prezidentka novinářského Ski klubu ČR a dnes již senior novinářka, Martin Štěrba z ČTK a Dana Boudová z televize Nova...

/ki/

Foto Jaroslav KOPIC

